

БЕЗ ПРАВО НА ВЪЗМЕЗДИЕ

Красномир Крачунов*

НАЧАЛОТО

В началото бил, както твърдят астрофизиците, Големия взрив, или Голямото раздуване, или пък нещо друго, за което те не са се сетили. Учените и днес спорят и сигурно още векове ще спорят. Сигурни са само в едно — тогава във Вселената от химичните елементи е имало само водород и хелий. Появили се звездите — първа вълна на звездообразуване — и в техните недра започнали термоядрени реакции — така се задействала машинката за производство на тежки химически елементи.

Големите по маса звезди избухвали като свръхнови — останките им обогатявали с тежки елементи междузвездния газ. Той пък, поне в галактиките от типа на нашата, бавно и упорито се стичал в екваториалната ѝ част и образувал така нареченият Галактически пръстен. Когато се събрало достатъчно количество газ — необходими били няколко (5-7) милиарда години — започнало ново второ звездообразуване. То се е извършвало изключително в пръстена. Тогава се появило и нашето Слънце!

Нататък нещата са почти ясни — подходящи условия, възникване на живот, продължителното му развитие (3,4, а може би и повече милиарда години) и така до човека и цивилизацията му.

От Началото са изминали 12-15, а според някои и повече, милиарда години. Това е възрастта на нашата Вселена.

И ако около звездите от Първото звездообразуване са се появили планети, то те са били само от водород и хелий — а на такива места живот едва ли би се появил. Следователно и разум няма как да се развие.

Тежките елементи влизат в състава на планетите едва по време на второто звездообразуване. Тогава възниква и животът! Слънцето е възникнало по време на това звездообразуване — следователно животът на Земята е сред първите. И ако условията на Земята са наистина добри, то нашият разум се явява един от първите в Галактиката и а може би и във Вселената. Заедно с това трябва да отбележим, че той може да е един от първите, но е един от многото.

Всички възникващи цивилизации са разположени в Галактическия пръстен, може би и в ядрото на Галактиката, но там е пренаселено от звезди и това може би оказва своето отрицателно влияние.

Следователно появата на живот и от тук на разум не е някакво случайно явление, а закономерно. Вселената в младенческата си възраст е била неплодна, трябвало е да "порасне", да узрее и да стане годна за "раждане".

Нека повторим още веднъж: сега множество цивилизации или зародиши на цивилизации се появяват и развиват във Вселената и Галактиката. Земята е една от тях и една от първите.

За нещастие или за щастие няма да открием нейде в нашата вселена свръхцивилизации, които да са на възраст 4, 5 или повече милиарди години. Такива не съществуват!

Тази книжка, която се осмеляваме да предложим на читателите, ни разказва една история от далечна нам цивилизация, която няма нищо общо със земната. На пръв поглед много прилича на земната, но някои нейни черти я правят и да е различна. Така се опитваме да разчупим един стереотип, според който всичко се гледа от страна на нашата цивилизация — а останалите са някакво допълнение към нея.

Как е достигнала до нас?

Това никак не е важно! Може би е дошла, както и много други фантастични произведения, някъде от бъдещето, когато различните цивилизации са влезли във връзка и си обменят най-различни сведения.

Затова ви предупреждаваме, тези събития и герои може би не са измислени, но те нямат нищо общо със събития и личности от Земята! Всяко съвпадение е плод на чиста случайност.

ДЕН ПЪРВИ: КЪСНО ВЕЧЕРТА

Мъртвият лежеше проснат по очи. Дясната му ръка бе преметната неестествено над главата. Приличаше на плувец, замахнал да загребе с всички сили... До морето бе толкова далече! Някой неизвестен засега бе вкарал четири куршума в областта на сърцето и един в тила. Кръвта отдавна бе засъхнала. Петната по изпокъсаните и покрити с крпки дрехи съвсем не разкрояваха гледката.

— Кой ли е имал зъб на този жалък скитник? — измърмори повече на себе си сержантът. — Да съобщаваме ли в Управлението?

— Редът си е ред, Фейно — отвърна спътникът му. — Обади се от колата. Нека изпратят дежурната група.

Скоро от далечината долетя сирената на приближаваща полицейска кола и заглуши нежния ромон на вълните.

ДЕН ВТОРИ: РАНО СУТРИНТА

Папката със срочни случаи лежеше на бюрото.

Главният полицейски инспектор на Устието влезе в кабинета си, постави шапката си на закачалката, разтегна строгата си вратовръзка и седна в служебното кресло.

Когато стигна до сведението за убития скитник, се зачете в намерената до трупа записка и се намръщи. Ще трябва да докладва нагоре.

Загледа се в снимката на мъртвеца.

Имаше нещо познато в това измъчено лице. Къде го беше виждал? Взря се в помръкналите очи и някаква неприятна тръпка премина през цялото му тяло.

Затвори бавно и предпазливо папката.

Повика дежурния офицер и продиктува няколко кратки нареждания. На делото трябваше да се даде ход.

После, когато остана сам, застана неподвижно до прозореца и дълго гледа шумното улично движение.

ДЕН ЧЕТВЪРТИ: КЪСНО ВЕЧЕРТА

Многобройна весела тълпа изпълваше докрай Кристалната зала на Морския дворец. Балът на Първия пролетен вятър беше в разгара си. Оркестърът гърмеше. Разгорещени двойки се въртяха в ритъма на плавен танц.

Главният полицейски инспектор на Устието, този път цивилен, видя приятеля си Хартис, взе две високи чаши, пълни догоре с приятна безцветна течност и се запъти към него:

— Марти, привет! Какво ще кажеш да пийнем от тази силна отрова?

— С удоволствие, Дрейт — съгласи се младият човек. — Най-добре се наблюдава цветът на обществото от страни. Кога друг път ще ми се удаде отново случай да му се наслаждавам със собствените си очи! Иначе ме търсят, използват ме, но предпочитат рядко да ме виждат.

— Настроението ти не подхожда особено на празника. Склонен си да философстваш.

— Особено след твоята покана за риболов. Радвам се, че не си ме забравил.

— Разбира се. Както се уговорихме, ще мина с кола да те взема. Събуди се рано, преди зората да се е пукнала.

Оркестърът шумно изсвири „туш“.

Председателят на Многозвездната камара Жен Мартисон се качи на подиума, застана скромно пред микрофона и заговори...

ДЕН ШЕСТИ: РАНО СУТРИНТА

Гъвките тела на рибите се извиваха плавно. През необикновено прозрачната вода съвсем ясно се виждаше дъното. Люлеещите се водорасли приличаха на разветви конски гриви. Камъните навсякъде бяха облепени с безброй миди, сред които тук-там проблясваха яркочервените привлекателни пипала на актиниите.

Двамата мъже в лодката хвърлиха въдиците си и като добри рибари мълчаха до обяд.

— Време е да си вървим — усети се Дрейт. — Хващай греблата. Аз ще изпържа хванатата риба. Така ще я приготвя, че ще си оближеш пръстите!

Полъхна вятър, постепенно се засили, задуха на талози и водната повърхност се покри с дребни бягащи бръчки.

— Изглежда — погледна към небето Марти — скоро ще се разрази буря...

— Повече от сигурно е, а още няма дори едно облаче на небето. Така е край морето. Тишина. Спокойствие. Дрямка... Пет минути по-късно се разтваря Адът. Колко кораби са потънали заради невниманието на екипажите си!

Лодката се вряза в брега, мъжете се хванаха за бордовете и като яко се напрегнаха, успяха да я извлекат на пясъка. Дрейт ловко я завърза с дебели въжета за две здрави стари греди.

Вятърът се усили. Дребни пясъчинки полетяха във въздуха. Тънки перести облаци покриха небето. През тяхната пелена светилото загледа сърдито.

— Този парцел е наследство от баща ми — обясни Дрейт, — а той го е получил от своята баба. Къщата издигнах сам, след като започнах работа. Наистина далечко е, но мястото е превъзходно. Идвам за ден-два веднъж в месеца, било сам, било със семейството или приятели.

Докато Дрейт говореше, се изкачиха по пътеката към вилата и се озоваха на терасата, която гледаше към морето. Стопанинът се облегна на перилата и се загледа в далечината. В главата му нахлуха спомени. Сблъскаха се с всекидневните мисли и някак си неусетно у него възникна желание да отплава на бърз кораб далече-далече към неизвестни страни...

Стръмният наъбен скалист склон завършваше с издадена навътре в морето висока

канара, устремила отвесни скатове към дълбокото на това място дъно. На върха ѝ древни обитатели бяха изградили първобитен фар, показващ безопасен път на идващите с добро кораби. Останките му още личаха въпреки могъщите и непрестанни напъни на човешките страсти и природните стихии.

Откъм морето заливчето бе защитено с три почти успоредни редици подаващи се малко над повърхността назъбени скали. Най-вътрешната в продължение на векове е била подсилвана с тежки камъни.

При буря вълните с могъщ рев се разбиваха в тези скали. Талази солени морски води се устремяха в небето, разпадаха се на пръски, разпиляваха се на ситни капчици и бяла прекрасна в гнева си завеса забулваше разяреното море. Поредните гърмящи водопади се изсипваха в заливчето, но укротените от скалната преграда вълни не успяваха да преодолеят разстоянието до брега и да застрашат изтеглените на плажа корабчета...

Но това е било някога... някога, в миналото...

На издадения в морето висок нос, където Дрейт бе построил вилата си, някога се е издигала горда крепост. Свободни моряци, несдържани от морални предразсъдъци, жестоки и дръзки, са кръстосвали морските простори...

— Всъщност — продължи гласно мислите си Дрейт и потръпна от вътрешно напрежение — тези хора са били обикновени рибари. Храбро са се борили с морето. Често непокорните им глави са падали окървавени в свирепи схватки. Заливчето е много удобно. Правото на владение доскоро се е утвърждавало със силата на оръжието...

* * *

Пържената риба, приготвена от майстор в занаята и след приятно прекараното време, се оказва наистина чудесна. Двамата се нахвърлиха и бързо я ометоха.

— Какво ще кажеш да поспим малко — предложи Марти. — Нещо главата ми се замая и един кратък сън ще ми се отрази добре.

— С удоволствие и аз ще си поспя — съгласи се Дрейт. — Спалнята е на втория етаж.

Взеха багажа си и се заизкачваха по витата стълба. Помещението гледаше към морето. През широките прозорци се виждаше как подгонените от вятъра вълни се разбиват в скалите.

— Дрейт — изведнъж каза Марти, — разкажи ми какво ти тежи на душата.

— Забелязва ли се?

— Прикриваш се умело, но през целия ден беше напрегнат. Очите ти уж спокойни, а непрекъснато трепкат. Ръцете ти са нервни. Явно ти тежи нещо.

— Лошо — измърмори Дрейт. — И други са могли да го забележат.

— Страхуваш се, че ни следят ли?

Главният полицейски инспектор на Устието не отговори.

— Забеляза ли някого наоколо?

— Не! Положението ми е такова, че предпочитам да не се оглеждам... Приложих правило №3: остави събитията да следват естествения си ход... Ха! Мислиш ли, че ми е било леко? Живея така, както бих живял, ако не беше се случило нещо...

Той отново замълча. После се разсмя гръмко. Солидният мъж, висок и едър, представителен, на средна възраст, с вече доста прошарена коса, се хвърли по гръб в обятията на леглото и потъна в пухкавото великолепие.

— Искам честно да те предупредя — започна инспекторът, — въвличам те в нещо много опасно. Но знам, че само ти си в състояние наистина да ми помогнеш...

— При твоята професия да се осланяш на един частен детектив най-малкото е наивно и

глупаво. Аз нямам тези възможности, които предлага служебното ти положение.

Дрей рязко скочи от леглото.

— Слушай тогава. Преди няколко дни ми съобщиха, че на улицата са открили трупа на един нещастен скитник.

— Дотук — подхвърли небрежно Марти — нищо неестествено. Тези същества умират лесно. И един труп в повече предизвиква по-скоро облекчение в градските власти, отколкото угризение на гузна съвест.

— Насилствената смърт е обект на проучване от моята служба, Марти. Наистина убит е някакъв скитник. Един от многото подобни нещастници. Както се полага, материалите по делото се озоваха на бюрото ми. Зачетох се в тях...

— Какви са подробностите по убийството?

Дрейт Арним отвори чантата си, в която вместо дрехи имаше няколко папки.

— Това са копия от документите — обясни Главният инспектор на Устието. — Следствието, независимо че става дума за скитник, е извършено добросъвестно. Основното — този човек е типичен скитник: дрипи, мръсотия, дъх на мизерия. В джобовете му не е открито нищо — странно нали, — освен едно листче. — Той подаде на събеседника си бялото листче и допълни: — Разбира се, това е копие.

Текстът беше написан с едри печатни букви:

„Уважаеми господо Ченгета,

Пише Ви възторжен почитател на Обществения ред. Случайно узнах, че между 1-во и 15-то число на един от следващите месеци ще бъде направен опит за убийство на Важно Правителствено Лице (ВПЛ). Като достоен гражданин на НАШАТА Република бързам да Ви съобщя следното: Сънувах, че ВПЛ ще бъде Достолепният г-н Жен Мартисон, Председател на Върховната камара. Надявам се да вземете всички необходими мерки. Лични причини, а не естественият страх, ми пречат да Ви предоставя името и адреса си.“

Подпис естествено нямаше.

— Дотук, Дрейт, нищо необикновено — усмихна се Марти. — Кажи ми сега, какво всъщност те безпокои в това дело?

— Практиката е следната: прелиствам документите и се подписвам на подготвена резолюция. Всъщност и сега постъпих така. Но преди да повикам дежурния офицер, се загледах в снимките на убития. Стори ми се познат. Зачудих се къде ли съм го виждал, после направо се разтреперих. Аз, който не съм страхлив и суеверен, поисках да побягна... да изчезна от белия свят...

Той спря да говори и се загледа през прозореца в разигралата се буря. Постоя така известно време замислен, размърда се, сетне се обърна рязко и погледна приятеля си право в очите.

— Познах в този човек баща си!

Марти просто подскочи от мястото си.

— Та нали той е умрял преди много години?

— Нещата не стоят точно така. Преди тридесет и две години баща ми изчезна безследно. Едва след седем години го обявиха за умрял.

— Да не грешиш с опознаването? Може би има само външна прилика?

— Отначало си помислих същото. Но за съжаление генетичната проба не лъже.

— Преди тридесет години...

— Знам — прекъсна го Дрейт. — Тогава не са правили генетични портрети. Поне не е било масова практика. Но техниката вече е съществувала. Баща ми си е правил такъв портрет. Защо? Може би от любопитство, може би от страх за скрити наследствени

заболявания. Майка ми също си е правила... Ние сме голямо семейство — имам трима братя и пет сестри. Аз съм най-малкият.

— Заслужава си човек да помисли... Разрешаваш ли ми да ти задам един глупав въпрос?

— Може — съгласи се Дрейт.

— Почеркът, дори скрит зад печатните букви, лесно се определя. Баща ти ли е писал писмото?

— Не съм се опитвал да правя графологична експертиза. Предполагам, че няма нищо общо с неговия.

— Тогава съжалявам, Дрейт. Изпратили са „Веселия пощальон“.

— Убеден съм!

— Приемам, че освен явния смисъл, насочен към обществото, съществува скрит, предназначен за теб... или за някой друг близък нему човек, най-вероятно от вашето семейство. Впрочем случайността лежи в основата на нашия свят. Трябва ли да я пренебрегнем изцяло?

— Вероятността е малка! Но дори да е истина, не мога да не мисля за другите възможности.

— Какво би станало, ако враговете ти научат за личността на убития?

— Сигурно ще преживея лоши мигове.

— Следващото ниво на случайност. „Журито“ за избор на „Веселия пощальон“ е получило заповед да търси човек, приличащ на баща ти.

— Ама че нелепост!

— Предишното звучи още по-нелепо. Враг на твоето мило семейство търпеливо изчаква да минат тридесет години и...

— ... в подходящия момент изиграва коза, скрит в ръкава.

В стаята съвсем притъмня. Гъсти облаци бяха покрили плътно небето. Изсипа се проливен дъжд. Вятърът се усили. Ураганът заблъска немилостиво фасадата на вилата. Постройката застана. Шумът на прибой нахлу в помещението и заглуши гласовете на хората. Трябваше да викат, за да се чуват.

Хаосът в природата продължи само няколко минути.

Облаците бързо се разкъсаха, слънцето надникна зад тях и тишината скоро се възстанови.

— Дрейт, търсил ли си баща си?

— Въпросът ти е прост, докато отговорът е доста сложен. Тогава бях малко дете, ученик в първи клас... Какво бих могъл да направя? Мечтаех да стана моряк... Защо мислиш, че постъпих на работа в полицията? Искях да стана летец. Морето не видях, небето не стигнах, баща си не открих. Ако това, трупът де, не се смята за постижение. Когато започнах да го търся, беше изтекло много време.

Марти се замисли.

— Дали тук могат да ни подслушват? — поинтересува се след малко.

— Предполагам, че не, но знае ли някой със сигурност... Преди месец направих основен ремонт и смених цялата охранителна апаратура.

— А-ха!

— Предчувствията не са мой специалитет — изръмжа Дрейт. — Моля, без недомлъвки! В последно време политиките са станали доста груби.

— Извинявай — промърмори Марти, — не исках да те засягам.

— Ти извинявай — сепна се домакинът, — напоследък съм много нервен. От няколко дни насам се чувствам като разпънат на кръст. Боли ме, а няма на кого да се оплача. Мисля,

че дори след разговора с теб пак няма да ми олекне.

Морето блестеше, обливано с ярки слънчеви лъчи. След бурята повърхността му приличаше на добре полирано огледало. До хоризонта не потрепваше дори намек за вълна. В него се вираше небето. Какво ли щеше да реши?

— Дрейт, твоят случай е благодатно поле за размисъл. Посланието и Пощальона — каква е връзката между тях? Ти и жертвата — връзката между вас двамата сякаш е ясна... Ти и терористите — какво искат от теб?

— Какво ли ще последва?

— Предполагам, второ съобщение. Още някой нещастник ще загуби живота си, за да се превърне в пощенски плик. Можем ли да предотвратим това престъпление? Май не. Трябва ли да кажеш на близките си? Май не... засега. На приятелите? На началниците си?

Лицето на Дрейт се навъси. Веждите му се склочиха и образуваха широк мост. Очите засвяткаха ядно. Ръцете се свиха в юмруци, готови да се стоварят върху някаква омразна мутра. Скочи на крака и започна да обикаля нервно стаята.

— Ти пусна много „мухи“! — отрязва той накрая.

— Такава ми е работата.

— Моята също!

— Не съвсем, ти си чиновник, служител. Аз — творец. Мисля за собствено удоволствие. След изричането на тези думи Марти прибра папките в своята чанта.

— Предполагам, че разрешаваш.

— Нали за това съм ги донесъл! Благодаря ти, Марти, че се съгласи.

— Първо да се запозная, после ще решавам.

Усмихна се и лицето му стана ведро.

— Ти си най-близкият ми приятел. Не смея с никого друго да споделя. Около мен се въртят много хора, уверяват ме в своята преданост, работят като волове, но им нямам никакво доверие.

— Детективска къща „Търпение и Вяра“ не се захваща с политически дела.

— Тероризмът си е жив бандитизъм.

— Е, добре де, добре. Съгласен съм. Рискувам главата си, рискувам детето си. Сега разкажи ми всичко, което не се намира в тази папка.

— Още веднъж ти благодаря, Марти. Не съм се съмнявал, че ще постъпиш по друг начин... Съществува една следа. Генпортретът. Не онзи, за който вече ти споменах. Баща ми е бил регистриран като скитник. Преди осем години го спипали при хайка. Представил се е с някакво измислено име. Прегледали го, нахранили го, минал през регистрацията, снели му портрета и отново се оказал на улицата.

— Следователно, има запитвания.

— Да, лекуващият лекар на татко, доктор Заморе, преди три години се обърнал към системата „Ген“. Без да посочва име, е предложил за сравнение стария генпортрет и е получил положителен отговор.

— Говори ли с него?

— Това би било изключително трудно. За съжаление докторът е починал преди две години, спокойно, в леглото си, от старост и лека пневмония.

— В такъв случай почвам да губя доверие в хората.

— Аз също. Порових се в компютъра. Нищо. Погледнах в клиниката на Заморе и разлистих някои книжа. Открих само един възклицателен знак върху снимката на баща ми, приложена към папката с генпортрета.

— Как генпортретът е попаднал в клиниката?

— По естествен начин. Клиниката на Заморе обслужва хора от висшето общество и винаги върви в крак с прогреса. Новостите веднага се внедряват. Баща ми бил постоянен пациент, аз и до ден-дневен също и когато гордият ми предшественик решил да се сдобие с нов потомък на стари години, се обърнал към доктора. Според договора е трябвало да получи всички копия, но изглежда Заморе е бил предвидлив човек.

— Чия ли е инициативата? Дали е съобщил на някого откритието си? И дали този някой е близък с твоето семейство... роднина?

— Тук не си съвсем прав. Баща ми беше известен човек. Хиляди се въртяха около него. И врагове, и приятели. За съжаление повечето не си ги спомням, пък и не съм ги срещал — бях малък за подобен живот.

— Мисля, че няма нужда да говорим повече — спря го Марти. — Предлагам да работим по обичайния начин. Възлагаш ми определено участие в разследването. Например да проуча живота на скитника... Извинявай, баща ти. Детективско бюро „Т и В“ с лекота ще изпълни подобна задача. И покрай нея ще прояви естественото за всеки човек любопитство...

— Разбира се — засмя се Дрейт.

— Още днес ще пратя хора да разпитат скитниците.

След тези думи Марти се мушна в леглото. Опита се да заспи. Затвори очи, задиша равномерно, но мислите му тревожно запрескачаха от идея на идея...

ДЕН ШЕСТИ: КЪСНО ВЕЧЕРТА

Самотата често предразполага към размисъл. След като се раздели с Марти пред Паметника на морската слава, Дрейт насочи колата си към Управлението. Влезе в кабинета си с обичайните отмерени крачки, даде няколко нареждания, изслуша съображенията на подчинените си по хода на различни дела и побърза да се прибере къщи.

Разхождаше се неспокойно из обширния хол. Семейството му го нямаше и тук цареше удивителна тишина. Същевременно усети пустота и отегчение сред добре подредените, красиви, но бездушни мебели...

Застана пред телефона и се замисли. После набра необходимия му номер. Гласът, който очакваше да чуе, прозвуча съвсем непознато. Отдавна не бяха говорили...

— Мога ли да те видя? — запита Дрейт.

— Ако се мръднеш от Столицата — отвърна брат му — и се разходиш до гъстите джунгли на Мортанбрас, може да разменим по някоя и друга дума лице в лице.

— Чакай ме на летището. Пристигам след три часа.

— Какво те е подгонило насам?.. Та ти отдавна не си се сещал за мен и...

— Необходимо е да те питам за нещо.

— Стори го по телефона.

Дрейт се поколеба за миг. Появиха се десетки различни мисли. Студени тръпки полазиха от главата към петите му. Неволно устреми поглед през прозореца нейде в далечината, където настъпващият сипкав мрак още не беше скрил игривите гребени на морските вълни.

— И ще го сторя — изрече насмешливо, — но отговора искам да чуя само на четири очи.

— Какво те гнети?

— Искам да знам защо нашият баща ме създаде?

Веднага постави нежно слушалката на мястото ѝ.

Разлисти разписанието на самолетните полети към Северния остров, посока Мортанбрас. На разположение имаше половин час. Поръча билет, преоблече се в цивилни дрехи и след бясно каране по оживените улици паркира колата си пред сградата на

летището.

Самолетът излетя, Главният инспектор на Устието се отпусна в удобното кресло и се помъчи да заспи...

Джунглата посрещна самолета негостоприемно със страничен вятър на силни тласъци. Пилотът явно не беше достатъчно опитен, защото не овладя напълно машината при казането. Колелата се блъснаха в пистата. Хората в салона залитнаха напред. Дрейт се удари в ръба на предната седалка. Неочакваната болка раздразни нервите му. Словесният израз не беше от най-изисканите.

Малцината пътници се надигнаха напълно събудени от местата си и затърсиха ръчния си багаж. В овехтялата зала на летището желаещите да се качат бяха много повече от слизащите.

Дрейт се връза решително в тълпата и си запробива път към изхода. След свежата ведрост на Столицата и сравнително добрата климатична инсталация в самолета въздухът в слабоосветената и мрачна зала му се стори отвратителен. Беше толкова горещо и задушно, че пот изби по челото му.

— Тук съм, Дрейт! — размаха ръце висок мъж.

Братята се прегърнаха здраво.

— Радвам се да те видя, Карко!

— Аз също, братко. Както виждам, променил си се. Станал си решителен, мъжествен и доста мрачен. Къде се дяна онова приветливо дете, с което толкова обичах да си играя? Откога не сме се виждали? Мисля, че минаха десетина години... Какво ще кажеш да отидем в ресторанта? Запазил съм маса, ще хапнем, ще поговорим. Съгласен ли си?

— Прекрасно! Така няма да губим напразно време. Със следващия рейс трябва да се прибера в столицата.

Посрещачът разпери със съжаление ръце, после вдигна поглед и зачете разписанието.

— Имаме на разположение два часа и нещо отгоре — прецени той. — Искрено казано, надявах се да останеш по-дълго. Имаме да си кажем много. Щях да те разведа наоколо и да ти покажа чудни гледки... А сега?... Ти ми зададе труден въпрос.

Ресторантът беше почти празен. Миришеше на алкохол, прегоряло месо, стари изгнили дъски и умрели хлебарки. Но за голямо учудване на Дрейт покривките на масите направо блестяха с удивителната си чистота. Старателно подредени, приборите чакаха посетителите.

Един изискано облечен келнер с лице на изпечен бандит поднесе две чаши с бистра пенлива течност.

— Любимото ти питие — усмихна се ведро Карко. — Тук го правят по особен начин. Вкусът му може да ти се стори... интересен. Нещо за хапване?

— В самолета ни нахраниха прекрасно.

Карко кимна на келнера и той се отдалечи мълчаливо.

— Странен въпрос ми зададе, Дрейт — започна брат му. — Обикновено се пита иначе. Защо живея? Какъв е смисълът на съществуването ми? Но защо баща ни те е създал?... А защо ли е поискал и аз да се родя? Братята и сестрите ни? Говори ли с другите?

— Реших да започна с теб. Ти сега си най-възрастният в семейството.

— Благодаря за доверието. Съжалявам само, че няма да мога да ти отговоря. Баща ни е мъртъв отдавна и... Докато те чаках, така и не успях да се поставя на негово място. Въпросът ти е прекалено общ. Може би трябва да го уточниш.

— Вие сте родени... един след друг. Ти си първият. Година по-късно — Воли. Още година и следва тройката близнаци. Две години след тях двойката близначки. Отново

година и нещо и се ражда Хори. Накрая следва дълго прекъсване и се раждам аз!

— Сега те разбирам по-добре.

— Като малък ме дразнехте, че съм рожба на грешка. Признавам си честно — вбесявах се. И имаше защо. Остана ми като комплекс. Пораснах, порових се в разни документи и разбрах, че съм бил желан.

— Защо те интересуват тези неща?

— Необходимо ми е да проумея що за човек е бил баща ни.

— Следователно, не ти си проблемът.

— В известна степен си прав, Карко. Проблемът сме ние всичките!

Карко набръчка чело. Веждите му се склочица. Погледът на ясните пъстри очи стана разсеян. Пръстите му забарабаниха по масата.

— Баща ни... Ти беше малък, когато изчезна. Това ли те интересува? Защо се ровиш в тази стара история?

— Приеми го като нещо много важно. После ще ти обясня.

— Той беше упорит човек. Много ни обичаше. Е, по свой начин. Всеки от нас получи щастливо детство. Наистина след навършване на осмата ни година започваше да ни стяга здравата. Изчезна, преди ти да навършиш тази възраст. Късметлия си, така да се каже. Нямахме вече кой да ти заповядва и наглежда. Но както виждам, не ти се е отразило зле.

— Трябва да ти призная, че ми беше трудно, особено след смъртта на мама.

— Защо не се обърна към нас?

— Вие си живеехте свой собствен живот.

— Извинявай. Сигурно си бил прав. Разликата в годините тогава изглеждаше голяма.

Ние имахме едни интереси, ти съвсем други... След гибелта на татко...

— Карко — прекъсна го рязко Дрейт, — трябва да ти кажа нещо важно.

— Да, слушам те.

— Татко беше убит преди седем дни!

В първия миг Карко не го разбра. Постепенно лицето му се изопна и се превърна в бледа безизразна маска. Изумлението, ако имаше въобще такова, остана скрито зад питащите очи.

Дрейт разказа подробно историята.

— Сигурен ли си, че това наистина е татко? — запита накрая Карко.

— Напълно! — пламна Дрейт. — Защо се разпиляхме, Карко?

— Не знам — изрече бавно брат му. — Изглежда такава ни е била съдбата.

— Другите кланове са сплотени. Държат се здраво един за друг. Работата ми на полицейски инспектор ми позволява да надниквам и там, където е строго забранено за чужди очи. Карат се, бият се, понякога се убиват, но закачиш ли някого от тях... настръхват, обединяват се и горко на онзи, който се е осмелил да застраши неприкосновеността и достолепието им... Семейството ни се разпадна тихо, без дрязги и скандали. С години не се виждаме. Е, понякога си пишем писма, пращаме си картички. Достатъчно ли е това? И защо?

Двамата замълчаха и изведнъж се почувстваха далеч един от друг. В ресторанта беше невероятно тихо. Бръмчаха единствено вентилаторите и прогонваха летящата крилата напаст.

— Баща ни беше човек — заговори Карко, — който успокоява близките си.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Винаги намираше подходящата дума, с която да усмири разигралите се страсти. Той беше патриарх. Ние го слушахме и — къде по традиция, къде по разум — му се подчинявахме. А когато изчезна, нямаше кой да ни възпира. Ние, големите, си казахме

неща, които не биваше да изричаме. Уж си останахме роднини, може би и приятели, но семейството ни се пропука. Различни интереси ни разпръснаха по света.

— Тъжни неща разправяш, братко.

— Съжалявам, ако съм те огорчил.

— Ти защо напусна Столицата?

— Да не говорим за това. Беше толкова отдавна. Не искам да си спомням.

— Опитай се. Знам, че ще ти бъде трудно, дори мъчително. Усещам в гласа ти съжаление. Били са несправедливи към теб. Наистина изминали са много години, но обидите не се забравят лесно.

Отговори му кратка крива усмивка.

Тихото бръмчене на вентилаторите се превърна в оглушителен рев. Стар витлов самолет форсира двигателите си и се понесе по пистата.

— Заминава за вътрешността — машинално отбеляза Карко. — След час е твоят рейс, Дрейт. Отново ще трябва да се разделим. Защо не останеш повече?

— След като открия убийците на баща ни, ще ти погостувам.

— Обещава ли?

— Не всичко зависи от мен, но ще се постарая.

Механичният шум изчезна в далечината. Отново се появи приглушеният глас на близката джунгла и мърморенето на вентилаторите.

— Защо се интересуваш от това, Дрейт? Нима смяташ, че може да има нещо общо със смъртта на баща ни?

— Откъде да знам? Но трябва да ти кажа, че три месеца преди да бъдеш уволнен, баща ни, тогава скитник от дълги години, е бил задържан при хайка и в полицейската поликлиника са снели генетичния му портрет.

— А-ха! Сега те разбирам.

— Аз пък нищо не разбирам и затова разпитвам всички, които са имали някакъв допир с него.

— Много съм мислил по въпроса. Всъщност нещата станаха съвсем елементарно, в рамките на негласно определения ред. Така обикновено се постъпва. Викна ме шефът, изрази дълбокото си съжаление и ми обясни, че трябва да напусна. На естествения ми въпрос: защо? ме посъветва да не питам много-много. Самият той, така се изрази — никога не би си позволил подобна несправедливост, но указанията отгоре били такива. Какво друго ми оставаше? Написах молба за напускане по взаимно съгласие. Предложиха ми място с по-висока заплата в провинцията. Глуха линия! Съгласих се, нали имам семейство и деца; прекарах няколко години в безцелен труд, понатрупах известни средства и реших да се захвана с джунглата. Науката винаги ме е привличала.

— Съвсем обикновена история.

— Сега поне знам причините.

— Не бъди толкова сигурен. Аз само предполагам някаква връзка с...

— Знаеш ли... — прекъсна го брат му, — ще поговоря с няколко приятели. Те още са във висшата йерархия и могат да помогнат.

— Моля те, бъди внимателен. Историята е кървава и зад нея се крият големи интереси... Не искам да те убият.

— Какво ще ме посъветваш?

— Да не си отваряш въобще устата. Живей така, както си живял досега. А в края на краищата рискът е мое задължение, такава ми е работата.

— С другите ще говориш ли?

— Сигурно. Не казвай на никого, освен ако те запитат изрично, че сме се срещали. Въпреки...

Той не довърши изречението.

Оставащото време прекараха в обикновен, но приятен разговор за семействата си. На раздяла си стиснаха здраво ръцете.

Самолетът излетя и пое към Столицата.

Дрейт затвори очи, направи се на задрямал и дълго размишлява: дали всъщност не искат просто да се отърват от него? Но защо толкова сложно? Единственото, което му беше ясно, бе, че скритият враг още не е сигурен дали рибата, т.е. той, е налапала въдицата. Но ако е засякъл полета?.. Той се усмихна вътрешно. После мислите му се прехвърлиха върху брат му. Изглеждаше добре, както винаги стегнат и строен. Възрастта почти не личеше под загара на лицето му. Но в очите се загатваше някаква тъга. Какво ли криеше в душата си?

ДЕН ШЕСТИ: КЪСНО ВЕЧЕРТА

— Ей, ти! Добре облеченият! Какво се въртиш наоколо, а?

Тонът, с който бяха изречени, или по-точно изкрещяни тези думи, съвсем не можеше да се нарече любезен.

— Не ти влиза в работата — отговорът беше също толкова прост.

— Е-хе-хей! Точно в работата ни влиза. Гледам с двете си зорки и здрави очи: непознат. Ти не си от нашите, бе! Много си чистичък и свежичък. Нищо, че на раменете си носиш парцали. Охранен си. Здравеняк. Хайде, изчезвай мигновено или ще те помолим вежливо с няколко нежни погалвания по мутрата.

Шарни се изтегли леко назад. Тези типове изглеждаха толкова брутални, че от тях можеше всичко да се очаква. Усети приятна възбуда. Опасността подразни въображението му. Изблик на топлина тръгна от челото му надолу, плъзна се по шията и от гърба се насочи към петите. Кожата му настръхна. Ноздрите заплашително се разтвориха и поеха дълбоко въздух.

Така вече се живее!

Тежко на онзи, който се осмели пръв да го докосне. Поразмърда рамене и усети приятната тежест на пистолета в кобура под мишницата си. Друг бе пхнал в левия джоб на якето си.

— Опитай се, де! — предизвикателно се разсмя Шарни.

Те се приближиха с клатушкаща се походка и се опитаха да го притиснат до ронещата се тухлена стена.

— Я-я-а, гледай колко сме били смели! Шестима срещу един. Вие безспорно сте от благородната класа, нали?

— Какво искаш да кажеш? — присмя му се най-едрият от скитниците. — Такава дума — благородна! — чувам за пръв път.

Посред избухналия смях замахна като на шега с лявата си ръка. На юмука му пробляснаха хищните зъбци на оловен бокс.

Шарни рязко се дръпна настрана. Раздвиженият въздух нежно погали лявата му буза. В следващия миг нападателят се гърчеше безпомощен на земята. В промеждутъците между стенанията се разнасяха ядни ругатни.

Останалите, глутница без водач, страхливо се скупчиха около падналия. В ръцете им се мярнаха водопроводни тръби и арматурно желязо, явно предназначени за съвсем друга употреба от предвижданата в момента.

— Момчета, хвърлете тези боклуци! — нареди им Шарни. — И моля ви най-учтиво,

направете го по-бързо. Не се бавете излишно. Аз също имам разни жезла в дрехите си. Но съм дошъл с добро. Нося нещо приятно за гърлото... Не ме ядосвайте напразно, ставам безмилостен.

Той повдигна чантата си и без да изпуска глутницата от очи, дръпна ципа и изсипа съдържанието ѝ на земята.

Бойните жезла в миг задрънчаха по паважа.

Дори шефът се усмихна криво между две кървави храчки.

— Да беше почнал с това — измърмори той с блеснали очи. — Ти си бил готин човек, бе. Явно сме те сгрешили с някой друг.

Избухна груб, угоднически смях.

— Е, приятели. Поприказвахме си малко по-остричко. Да забравим дразгите и да пийнем.

Бутилката пое лъкатушен път по очерталия се неправилен кръг. Всеки надигаше гърлото и старателно отпиваше голяма глътка. Единствено шефът си позволи две наведнъж и доволно се оригна.

— Истинско Шамбро! — изкоментира той на висок глас. — Отдавна не съм слагал весели капки в устата си. Ей богу, още малко и тази вечер ще се напия!

— Четиридесет и три градуса — обясни Шарни и предложи: — Още по едно?

Първата бутилка се изпразни светкавично, стрелна се към стената и се разлетя на блестящи остри парчета. Втората скоро последва съдбата на първата. Третата започна фаталната си обиколка и беше преполовена, когато Шарни се осмели да запита:

— Познавате ли този човек? — показа той снимката на „Веселия пощальон“.

— Ти ченге ли си? — запита най-възрастният, като старателно мляскаше с беззъбата си уста.

— Нещо такова. Но частно ченге. Признавам си честно, изпълнявам полицейска задача. Приватизирал съм това дело и чакам добър доход. Може и за вас да има нещичко. Е, познавате ли го?

Отговор не последва.

— Разбирам добре неудобството ви — усмихна се Шарни. — Кой ли желае да стане явен доносник? А знаете ли защо са го убили? Не?! Че откъде ще знаете наистина. Вестници не четете, телевизия не гледате. Убили са го ей така, почти за удоволствие. И са му сложили в джоба листче с няколко реда интересен текст.

— „Веселият пощальон“? — възкликнаха повечето ужасени.

— Ами да. Иначе нямаше да ви питам. Разприте си решавайте помежду си, както намерите за добре. Ваша си работа. Но терористите са наш общ враг. Помогнете ми и ще си помогнете сами.

Дали му повярваха или омразата към безмилостните убийци надделя, но те проговориха.

— Познаваме го, как иначе — престаши се висок плешив мъж с дълго разкъсано зимно палто, съвсем неподходящо за средата на летния сезон. — Често се мяркаше край Соевия силос зад Изоставеното пристанище.

— Наричаха го Рики Лъжичката — добави шефът.

— Защо?

— Винаги носеше в малкото джобче на сакото си лъжица вместо носна кърпичка. Подаваше се и блестеше на слънцето.

Другите продължаваха да мълчат благоразумно.

Все пак го упътиха и Шарни, следван от безизразните им погледи, навлезе в опасната територия. Купчините развалини подсказваха, че тук в недалечното минало са обитавали

нормални човешки същества, работили са, творили са, интригантствали са, мразили са и... след време е дошло запустението.

Треви и тръни надничаха между паветата. Дълъг тухлен зид закриваше гледката към морето. Вляво рушащи се индустриални сгради се хилеха с избитите си прозорци.

Шарни зави по описаната от бездомниците пътека и през някаква по чудо запазена скърцаща врата се озова в тъмно помещение. Светна с електрическото си фенерче.

В полумрака се надигнаха няколко приведени фигури и веднага се разбягаха. Шумът от тежките им стъпки бързо затихна. Въпреки това Шарни усещаше да го бодат десетки скрити погледи.

Той се изскачи по единствената запазена стълба и на първия етаж се спря пред разкривена дървена врата. Блъсна я с крак и тя изстена тъжно и пронизително. Вътре в стаичката нямаше никого. Миришеше на лошо. Прекара лъча по вещите. Няколко отъпкани наръча сено явно бяха служили за легло. Мръсно раздрано одеяло бе единствената завивка. И — о, чудо! — непонятен разкош за подобно място, — масичка с прибори за писане и на нея три стари изпокъсани книги. Върху тях, притиснат с блестящата лъжичка на мъртвия скитник, се виждаше бял лист хартия...

ДЕН СЕДМИ: МЕЖДУ СУТРИНТА И ОБЕДА

Главното полицейско управление на Централния столичен район се намиреше в Сградата при Устието, наричана интимно Стария рибарски дом. Някога на това място гръмогласни рибари са предлагали своя улов. Търговията вървяла ден и нощ. Чак до другия бряг на Реката достигал шумът от слелите се ведно викове, натрапчивата миризма на пържено и отблясъците на многобройни светлини.

Денем Рибарският пазар се изпълвал с порядъчни граждани, склонни да се разделят с парите си срещу качествена стока. Нощем се появявали мрачни личности, готови на всичко, което им носи печалба. Престъпността процъфтявала. Често в Реката намирали плаващи подпухнали трупове със страшни рани.

Един летен ден Тържището било обкръжено и хиляди полицаи изгонили търговците от „храма“. Десетки булдозери загърмели с мощните си мотори и изравнили със земята безбройните паянтови постройки. Мрачни легенди разказват, че в продължение на седмици се чували отчаяните викове на затрупани нещастници.

На опразненото място изградили новия Делови и правителствен център на града. Към небето се устремили банки, борси, жилища за богаташи. На самия нос, където се сливат сините води на морето и мътното течение на могъщата река, се извисява масивното Управление.

Главният полицейски инспектор Дрейт Арним обитаваше кабинет на първия етаж. Тази сутрин при него се бяха събрали много хора. Той подхвана листа. Постара се да направи това бавно с достойнство и да не покаже пред подчинените си напиращото у него нетърпение. Погълна с един поглед ръкописния текст, върна се в началото и зачете внимателно.

„Преди повече от две хиляди и петстотин години в славната епоха на Първата Империя група заговорници нападнали Н. В. Владетеля край осмата колона на Пантеона. Архонт Бини Фринди замахнал яростно с меч си и само отличната реакция на опитен войник спасила Великолепния от мигновено обезглавяване. Острието се забило дълбоко в благородния мрамор и оставило дълбока следа, запазила се през вековете до наши дни. Тази следа въздействала върху благоверните поданици на Империята и те започнали да я смятат за свещена.

Всъщност историята кратко съобщава, че следващият удар на заговорника достигнал целта си и синята благородна кръв обилно потекла по пода...“

Съвсем естествено подпис нямаше. В замяна на това четливо бе изписана датата: ДЕН ШЕСТИ.

— И без специално графологично изследване личи — докладваше Шарни, — че почеркът е същият, като на писмото, изпратено чрез „Веселия пощальон“.

Марти гледаше през прозореца течащите води на Реката и мълчеше дълбокомислено.

— Съобщихте ли на Председателя? — поинтересува се един от висшите полицейски чиновци.

— Изпратихме му копие от двете писма. Струва ми се, че до края на живота си няма да посети Пантеона. Вярно ли е, че там са погребани неговите прадеди?

— Така пише в биографията му. Ако атентатът успее, той ще има щастието да почива в мир редом с тях.

— Какъв черен хумор! — измърмори съвсем тихо Марти.

Изглежда не беше чак толкова тихо, полицаите го чува. Избухна гръмогласен смях. Най-шумен беше Дрейт, но очите му шареха тревожно.

— Почеркът наистина е същият — уточни Марти и добави: — Преписал е четвърт страничка от Историята на републиката.

— Сравни ли текстовете, Марти?

— Идентични са. Нито една разлика, нито една грешка.

В кабинета се умълчаха.

Дрейт Арним даде нареждания на хората си и ги освободи. Останаха двамата с Марти.

— Изглежда това съобщение е адресирано до теб — изказа мнение Марти.

— Но какво искат да ми кажат?

— ... — отговорът бе кратко мълчание с вдигане на рамене. — Може би със следващото послание ще пристигне и пояснението?.. Освен ако това писмо не определя просто мястото на покушението.

Дрейт махна с ръка.

— Аз ще постъпя според правилата. Предавам сигнала на Антитерористичната бригада и си измивам ръцете. Нека те си блъскат главите, как да опазят Председателя. Моят отдел ще продължи да разследва убийството на скитника Рики Лъжичката.

Той замълча, направи няколко крачки из кабинета си и накрая тъжно се размя:

— Ех, татко, татко! Какво са направили с тебе?

ДЕН СЕДМИ: СЛЕДОБЕД

Телефонът извъня продължително и оживи притъмнелия кабинет.

— Слушам! — вдигна слушалката Дрейт Арним. — Главен инспектор...

— Здравей, шефе — прекъсна го познат глас. — Обажда се Шарни. Днес отново разлистих резултатите от аутопсията.

— Чия аутопсия, Шарни?

В слушалката настъпи кратко смущение.

— На скитника Рики Лъжичката, шефе.

— Да... И?..

— Забелязах нещо странно. Час преди да бъде застрелян, Рики е ял... Да продължавам ли?

— Не, сам ще прочета съответното място.

Дрейт тресна слушалката.

Папката с делото беше под ръката му. Бързо запрелиства страниците. Ето нужния резултат... Наистина е странно. Как не беше го забелязал по-рано?

ДЕН ОСМИ: СУТРИНТА

Терористите се разработваха от групата на инспектор Мурасен. Към него бе придаден Френкт — служител на детективско бюро „Търпение и Вяра“. Двата бързо се сработиха, особено по въпроса за поглъщане на големи количества изискани храни и приятни възбудителни напитки. Вкусовете им не съпадаха напълно и това им позволяваше да си разменят достатъчно полезни съвети и рецепти за ястия и коктейли.

— Донесоха трасологичната експертиза — съобщи Мурасен. — Както очаквах, оръжията не са регистрирани.

— Готови са с фотороботите — докладва след минута сътрудник Шарп.

— Размножете снимките и ги разпратете по патрулите.

— Извършихте ли разпознаване? — запита Френкт.

— Да, шефе! — обърна се Шарп направо към началника си. — Двата са били известни терористи. Изглежда, че дори не се крият много. Нагли са, проклетниците! Подвизават се основно в районите на пристанищата и летищата. Впрочем през последните два месеца не са били забелязвани. Третият е някаква нова птица. Неизвестен е за архивите. Такава мрачна физиономия отдавна не съм виждал. Предполагам, че брадата и мустаците вече са обръснати.

— Търсете онези двамата и ги доведете тук живи. Те ще ни подсказат нещо за третия. Кой всъщност са те?

— Ело Бързия и Саро Електронния пистолет.

— Стари познайници.

— Май ще трябва да се вдигаме...

Двата гастрономи с неохота напуснаха уютния кабинет.

ДЕН ДЕВЕТИ: СУТРИНТА

Последните дни преживя мъчително. Жилището, в което се укриваше, притежаваше всички необходими удобства за млад претенциозен човек с едно изключение: климатичната инсталация не работеше. През деня слънцето удряше с летните си лъчи право в прозорците и дори през пуснатите щори вътре проникваше гореща вълна. Помещенията се превръщаха в нещо подобно на парна баня. Тялото му непрекъснато бе покрито със ситна солена пот.

Но най-трудно понасяше бездействието.

Осми ден се излежаваше и не долавяше никаква надежда скоро да се размърда под открито небе. От липса на други занимания слушаше радио и гледаше телевизия — разбра, че е засечен и разпознат. Отначало си каза — много важно! Да не му е за пръв път, ще се измъкне, както се е измъквал винаги досега. Но постепенно нарастващото безпокойство разрушаваше привичния му начин на мислене. Започна да си задава някои неудобни въпроси. И на повечето не смееше да си отговори откровено.

Терористът Ело Бързия стана, разкърши рамене и нещо прещрака в позаспалия му мозък. Спря за миг полуприведен в доста неудобна поза, после протегна грубите си лапи и опразни вътрешността на хладилника от купчина примамливи продукти. За това, което му хрумна, щяха да са необходими голямо количество калории.

Нахрани се лакомо и обилно.

И направи някои незначителни приспособления за това, което беше намислил.

Свечеряваше се.

Улиците опустяха. Там, където лампите не бяха изпочупени, затрептяха бледи светлини. Чуха се енергични стъпки. Висок строен младеж безгрижно вървеше през нахлуващия мрак. Мускулите на здравето му тяло тържествено потрепваха под елегантните дрехи. Опиваше се от физическото си съвършенство. Не се боеше от случайни неприятни срещи. Дори ги очакваше с нетърпение. Е, мислеше си, сега имам някакви дребни задължения, които, кой знае защо, ми носят солидна сумичка в брой, затова ще бъда търпелив.

Генти искрено вярваше, че здравето и силно тяло дава достатъчно предпоставки за духовно предимство пред останалите хора и с презрение поглеждаше мяркащите се прегърбени фигури. Подсвирквайки си, доволен от живота, се озова пред нужната му врата. Преметна пълния сак през рамо, извади връзка ключове от джоба си, избра нужния и го пъхна в ключалката. Влезе в тъмен коридор. Светна лампа. Обитателят предпазливо надникна от стаята.

— Здравей, приятел — подхвърли весело Генти.

— Здравей, Генти — усмихна се Ело. — Влизай бързо, че умирам от глад. Какво ми носиш?

— Все прекрасни неща. Искаш ли да ги видиш?

— С най-голямо удоволствие — съгласи се Ело Бързия.

Генти стовари сака на пода и се наведе да отвори ципа с едри зъбци. Това бе последното му съзнателно движение през краткия му живот.

Ело Бързия, оправдавайки името си, рязко и отмерено удари с напълнена с пясък торбичка по тилната част на черепа. Чу се силно хрущане. Костите се счупиха. Младежът, без дори да изстене, се свлече на земята. Ръката му продължи да стиска здраво дръжката на чантата.

Терористът побърза да го освободи от непосилното задължение. После се изправи и огледа неподвижното тяло. Замисълът му се градеше върху обстоятелството, че двамата имаха подобни фигури.

Час по-късно той се измъкна през вратата и с нехайната походка на Генти се стопи в мрака. Едничката мисъл, която го водеше, беше да излезе колкото се може по-далеч от безпощадната ръка на събратята си.

Той не забеляза как един възрастен мъж с гъста брада и бухнали мустаци го изчака да се отдалечи достатъчно, излезе от скривалището си, отиде до вратата, предпазливо я отключи, влезе на пръсти в стаята, погледна с изненада красивото лице на мъртвия, поклати глава, при което не стана ясно какво искаше да изрази, въздъхна тежко, но въпреки това постави предварително написания бял лист върху очите му.

Два часа по-късно предизвестената от анонимен доброжелател полиция се озова на местопрестъплението.

ДЕН ДЕСЕТИ: КЪСНО СУТРИНТА. НАБЛИЖАВА ОБЕД

Резултатите от експертизите идваха един след друг.

Аутопсия — здраво тяло и потрошен череп.

Трасология — ударът е бил нанесен с торбичка пясък. Убиецът е действал с дясната си ръка. По положението на трупа и по спокойното усмихнато лице можеше да се предполага, че нападението е било изненадващо.

Дактилоскопия — открити са отпечатъци на три лица. Идентифициран е терористът Шарно Еднорио, познат повече с прякора си Ело Бързия. Вторите отпечатъци са на мъртвия. Третите бяха на човек в гумени ръкавици.

Следваха още десетки листове, изпълнени с цифри и букви, графики и таблици.

Марти затвори папката и я захвърли на бюрото си.

— Обиколихте ли съседите? — обърна се към сътрудниците си.

— Отдавна не съм влизал в подобна съборетина — изрази презрението си Маршан. — Половината жилища направо са негодни за живеене. Влага. От таваните непрекъснато тече вода. Стените са пропукани. Но всички са претъпкани с наематели. Навсякъде мизерия. Хората — тъпи и изплашени. Нищо не съм видял, нищо не съм чул. Никого не съм срещнал. Ха работи сега при тези условия! И ако сте забелязали вече, апартаментът, в който открихме убийтия, забележително се отличава от компанията си: чист, уютен, добре, дори изискано подреден. Изглежда...

— Бъди по-кратък — прекъсна нетърпеливо Марти словоизлиянията му.

— Е, научих нещичко. Но трябваше да се поохарча...

— Добре де, ще ти възстановим разходите.

— Това вече е нещо друго. Душата ми се отпусна. Инфарктът се отдалечи... Та — стана той сериозен — няколко банкноти и бутилка коняк поразвързаха езиците на вечно спящите. Генти е идвал два пъти седмично — в понеделник и четвъртък. Винаги е носил пълен сак. Отивал си е с празен.

— Ясно, бил е снабдител.

— По-важното е друго. Придружавало го е младо момиче. Винаги е оставало да го чака в съседната улица.

— Изглежда, горкият младеж е нарушил законите на организацията и е бил наказан.

Открихте ли момичето?

— Засега подготвихме фотопортрет. Раздадохме го на патрулите. Търсят го.

— Къде живее Генти? — заинтересува се Торо.

— В стария град, квартал Мурите.

— Проверете първо там, може да са съседи.

— Вече им е наредено да го направят, Торо. Скоро ще я открият и ще я доведат.

— Нещо за мъжа в ръкавици?

Марти трябваше доста да почака.

— За съжаление — претраши се Торо — освен че неизвестният е влязъл с ключ в апартамента, оставил е писмото върху лицето на мъртвеца и си е отишъл, друго засега не знаем.

— Къде е изчезнал сакът на Генти?

— Възможностите са две: или неизвестният...

— О! Не! — възрази живо Марти. — Със сака е излязъл Генти... т.е. преоблеченият в неговите дрехи Ело Бързия. Просякът, който седи на ъгъла... е, слепецът де, твърди, че го видял в ръката на Генти.

— А-ха, прогледнал слепец!

— Не е първият такъв в тази страна.

— Сега сигурно отново не вижда.

— Родил се е сляп!

— Видял ли е третия, неизвестния?

— За него не е посмял да прогледне.

— Щом е избягал от зорките очи на слепеца, този човек умее добре да се прикрива.

— Как ли е узнал за трупа?

— Изглежда, очаквал е да го намери.

— Чий труп?

— Предполагам, на Ело Бързия.

— Или е отивал да си направи труп?

— Ха, как ли се е учудил, когато е видял неизвестно лице!

— Когато го хванем, ще разберем и това. Но за целта работа му е вършил какъв да е труп.

— Може би си прав.

Хората се умълчаха. А въпросите оставаха.

— Проверихте ли за скрити камери и микрофони?

— Нито следа.

Освен разговори него ден не успяха да направят нищо друго.

Единствено у Марти се появи някаква идея, но той не пожела да я сподели с колегите си. Най-вероятно неизвестният е отивал да премахне Ело Бързия. Бележката е била написана предварително... Като предположение изглеждаше убедително. Миг по-късно младият човек се намръщи. Дали намерението му е било наистина такова? Може да е отивал при терориста с нова задача? Всъщност нито едното, нито другото изясняваше нещата.

Той въздъхна тъжно и уморено.

ДЕН ДВАНАДЕСЕТИ: СЛЕДОБЕД

Посетителят се оказа достатъчно сладкодумен. От устата му се лееше истинска музика. Изказа мъката си и след като Председателят му обеща помощ и съдействие, доволен си отиде. И сякаш още дълго в кабинета звучеше приятният му глас.

Притежаваше един-единствен недостатък — беше прекалено досаден!

Жен Мартисон сви устни към затворената врата и мислено потрепери. Други неща го вълнуваха. Предстоеше му да извърши нещо мъчително.

На него ли, неподкупния и честния, трябваше да се случи? Та той нарочно след успешната си кариера, вместо да се хвърли във вихъра на политиката, предпочете чисто представителния пост... Е, носи добри доходи и непрекъснат допир с всички влиятелни кръгове.

Представителен...

Безопасен...

Ха-ха!

Погледна снимките на двете си внучета. Горкичките сирачета, представи си как седят пред него и гали бухналите им косици... Направи неволно движение и усети приятния допир...

Съвзе се, преди сълзите му да потекат.

Извади лист плътна хартия и започна да пише:

„ЗАВЕЩАНИЕ

Днес..... в ясно съзнание и добро здраве...“

Когато завърши и се обади на адвоката си, тъмнината бе овладяла и последните бастиони на деня. Погледна стенния календар и трезво пресметна. Оставаха му още осем сигурни дни живот.

А после?..

ДЕН ТРИНАДЕСЕТИ: СУТРИНТА

Апартаментът-градина се намираше в района Атарамма и прозорците му гледаха към морето. В далечината по-острите и силни очи забелязваха смътните очертания на остров Типаро.

Децата радостно тичаха между палмите и храстите, засадени на обширната тераса. Бавачката седеше в ъгловата беседка, хвърляше по едно око на разбеснелите се малчугани, усмиряваше ги с някоя и друга дума и продължаваше спокойно да плете. Когато небето се забули с бързи облаци и капките зачукаха по покривите, тя дори не се помръдна.

Топлите струи вода веднага намокриха палавниците от главата до петите. Письци на искрен възторг съпровождаха всеки по-силен порив на вятъра.

Дъждът както бързо дойде, така бързо си и отиде, облаци се разкъсаха, слънцето надникна зад тях и мигновено стопи перестите остатъци по небето.

— Хайде, дечица — подвикна бавачката, — веселието свърши. Трябва да се преоблечете веднага. Стига сте бягали като пощурели. Какво се смеете? Ама че палавници...

Отначало хвана момченцето, стисна го здраво и въпреки отчаяната му съпротива успя да съблече мокрите дрехи, с груба кърпа енергично изтри водата от гъвкавото телце и след това с доста усилия навлече сухите дрехи. Момиченцето беше по-голямо и само се съблече.

„Смейте се, смейте се — мислеше бавачката и сърцето ѝ се обливаше в кръв, — скоро сигурно ще плачете. Горките сирачета, кой ще ви защитава, когато убият дядо ви?“

Преди година родителите на децата бяха загинали в самолетна катастрофа.

ДЕН ТРИНАДЕСЕТИ: ВЕЧЕРТА

Саро Електронния пистолет не се вълнуваше за съдбата си. Уверен в непогрешимостта на околното си и верността на приятелите си терористът въобще не допускаше и най-малката възможност да бъде предаден и убит. Принудителната почивка предлагаше сладостно бездействие — любимото му състояние, на което сега се отдаваше с удоволствие. Сутрин ставаше рано, още в зори, приготвяше си богата закуска и веднага се връщаше в леглото. Спеше до обяд. После набиваше огромно количество храна в солидния си корем, сядаше пред телевизора и до ранните часове на следващия ден се отдаваше напълно на синята магия.

Не си подаваше носа навън. Дори при доставянето на храната проявяваше предпазливост. Заставаше плътно до стената с изваден пистолет и през пробития от него отвор наблюдаваше старата жена, която влизаше в апартамента.

Щом се убедеше, че е сама, прибираще оръжието, излизаше в коридора, поемаше тежката чанта, подаваше празната в замяна, усмихваше се и чакаше да се обърне. Тогава я плясваше леко по задните части и тихо се смееше.

Жената не се сърдеше...

За съжаление възрастта ѝ беше неподходяща.

Него ден му бяха донесли любимото ядене — пържена в растително масло риба — салютка, пълнена с врабчета и лястовички...

Късно вечерта се събуди от невероятни болки в корема. Протегна ръка към телефона и... силите му го напуснаха. Падна на пода и се загърчи с пяна на устата.

Неясна човешка фигура с брада и мустаци се вмъкна в апартамента...

Полицията намери върху подутия корем на терориста бял лист от тетрадка.

ДЕН ЧЕТИРИНАДЕСЕТИ: ОКОЛО ПЛАДНЕ

В бюрото на детективска къща „Т и В“ освен замисления собственик нямаше друга жива душа. През отворения прозорец щедро нахлуваше свеж морски въздух. Донасяше го югоизточният вятър. И заедно с вятъра долетяха едри чайки. Гръмките им гласове разнасяха детски плач по целия град.

Телефонът иззвъня.

— Марти — чу се познат мъжки глас, — какво ще кажеш да обядваме заедно?

— Тъкмо се канех да посетя едно лице, което ни интересува, Дрейт.

— О! Аз вече съм запазил места в ресторанта на „Атачи“. Колко жалко! Имах да ти казвам нещо важно.

— Тогава ще отложи срещата и ще приема поканата ти.

— Прекрасно. Така се радвам, че ще те видя скоро...

Марти постави внимателно слушалката на и гръмко изруга. Час по-късно той си пробиваше път през живописното множество, тъпнящо се пред входа на хотел „Атачи“. В ресторанта беше къде-къде по-спокойно. Няколко посетители придаваха уют на салона. Всички те бяха облечени официално. Дори Дрейт беше сложил стилна вратовръзка. Детективът се почувства неудобно с лятната си риза и измачканите памучни панталони.

Минаващият наблизко сервитьор го изгледа неодобрително.

— Какво ще поръчаш? — попита Дрейт, след като се поздрави. — Днес поднасят един от специалитетите на заведението: свински пържоли, приготвени по алатарски, филе от баракуда, полята със собствен сос, салата пресни зеленчуци, десерт — плодове и витаминизиран сладолед „Бял Атачи“.

— Ти ли ще плащаш? — ухили се Марти.

— Естествено. Аз те поканих и ти прекъснах работата.

Келнерът прие поръчката.

Дрейт го изчака да се отдалечи и започна да разказва.

Марти слушаше внимателно и се мръщеше неволно.

— Нещо си пренебрегнал предпазливостта — изкоментира той накрая. — Ще ми позволиш ли да прочета новите послания?

Дрейт подаде копията на листчетата.

„Императрицата дълго проливала бисерни сълзи. След като си изплакала очите, заповядала да съберат разпръснатите парченца мрамор и да ги вградят в златен накит. Още преди да бъде готов, нейните верни преторианци издирили всички роднини на Блажено почившия ѝ съпруг и след отдаване на полагащите се почести ги убили.“

— Може ли другото послание?

„Императрицата останала сама със сина си — престолонаследника — и с принцесата, сгодена за Краля на Ротринговите острови. Но и те всички загинали при следващия държавен преврат.“

— Подробностите по убийствата знаеш — каза Дрейт. — Това, което не знаеше, беше съдържанието на посланията. И още нещо — заедно с последното писмо получих един предмет. Виж го, може би ще познаеш откъде е.

— Прилича ми на... — Марти не се доизказа.

Засвири тиха музика. Сервитьорите, подредени в стройна редица, посрещнаха господин Атачи, собственика на заведението. Той застана пред тях, поздрави ги с дълбок поклон и пожела работата им да върви успешно както за тях, така и за ресторанта.

Туш! Барабани!

— Церемонията свърши — изрече Дрейт. — Неговите хора са по-дисциплинирани от нашите командоси. Та да се върнем на темата. Този пръстен е имитация на част от Императорския мраморен накит.

— Какво общо има той с теб?

— Пръстенът беше сложен върху листа с последното послание. Подтекстът и на трите послания е дълбоко свързан с мен. На пръв поглед сякаш са адресирани до Председателя Жен Мартисон. Ще те убием. Ще убием роднините ти. Ще убием децата ти. Сигурно

журналистите ще го изтълкуват в преносен смисъл: ще избием аристокрацията! Може би ще бъдат прави за себе си. Докато аз го тълкувам така: Дрейт Арним, предай ни накита или те чака гибел ведно с цялото ти семейство.

Той замълча. Усмихна се стеснително и някак печално. Наведе се. Разряза пържолата и заяде с апетит. Огледа с професионална сръчност салона. Има ли някой, който да ги следи? Май вече не е толкова важно. Щом част от загадката е разкрита, тя губи привлекателността си. Преглътна последната хапка и като същински аристократ изтри устни с дантелената салфетка.

— Продължавам — смили се Дрейт над любопитството на приятеля си. — Накитът е неразривно свързан с моето семейство. Преди три века главата на рода ни придобива званието и задължението Пазач на Императорските бижута. Грижата за чудотворния накит се предавала от баща на син. Така продължило, докато не избухнала революцията. Дядо ми си плюл на петите. Зарязал всичко, дори жена си — баба ми, и малките си деца. Животът му е бил по-скъп от богатството и семейството. Както и да е... Не се осмелявам да го виня. До известна степен съм му благодарен за страхливостта. Иначе нямаше да ме има на бял свят... Баща ми се ражда в чужбина. Баба ми не го оставя свободен, също го следва по петите.

— А накитите?

— Изчезнали някъде.

— И ти не знаеш нищо за тях?

— За съжаление нищо.

— Тогава защо ти задават такъв въпрос в такава форма?

— Откъде ще знам! Съмняваш ли се в мен?

— Засега не знам. Но ти как ще увериш питащия, че нямаш нищо общо с този накит?

— Виж, за това съм мислил, но не съм стигнал до някакъв извод.

— Той смята, че ти знаеш.

— Ако зависеше от мен, веднага бих му дал желаните вещи и дори на колене бих молил да помилва Председателя — та той е един добър човек, защо трябва да лишават от живот подобно влечуго? Ха-ха! Напоследък почнах да се изразявам доста грубо. А сега?.. Хей! Та това е идея! Натоварват ме с търсенето на накитите. Горко ми ако не ги намеря! Ще очистят семейството ми.

— Може и да си прав — съгласи се мрачно Марти.

— Ти ще ми помогнеш ли?

— !...

След малко се разделиха. Бяха нахранени, изглеждаха весели, но всеки криеше дълбоко в душата си нещо недоизречено.

ДЕН ЧЕТИРИНАДЕСЕТИ: РАНЕН СЛЕДОБЕД

Марти се взря в документите. От снимката го гледаше добродушно лице. То с нищо не подсказваше, че този човек носи прякора Саро Електронният пистолет. Неговите точни изстрели бяха отнесли живота на много хора. Но сега трупът му лежеше в моргата и нямаше кой да гони нахалните мухи от същото това добродушно лице...

— Прочете ли писмото? — попита старши инспектор Торо.

— И той ли е послужил за „Весел Пощальон“? — запитана свой ред Марти.

— А-ха, икономична работа — възхитено изрече Торо. — Очистват свидетеля и го използват като пощенски плик. Ха-ха-ха!

Смях изпълни стаята.

— От какво е умрял?

- В храната е имало отрова.
- В тази, която е донесена със сака ли?
- Същата. Изглежда и лелката е замесена.
- Открихте ли я?
- Още не сме.

Марти се намръщи и отбеляза нещо в бележника си.

- Къде е сега сакът с храната?
- Убиецът го е взел със себе си.

— Изпратете съобщение до Информационния център веднага да изпратят сведение за всички подобни случаи на отравяне.

В кабинета влезе едър човек — инспектор Мурасен. Огледа бъркотията, усмихна се с обичайната си ехидна гримаса — ако аз бях началник, тук щеше да царя ред, — отиде при Марти и му подаде някаква бележка.

— Шефе — загърмя плътният му глас, — открихме адреса на онова момиче.

— Кое момиче?

— Любимата на Генти. Живее в квартал Мурите.

— Добре — замисли се Марти. — Намери кола. След час да сме там! Торо, открили ли са някакви следи около убийтия?

— Виж снимка №18.

Марти измъкна от папката посочения фотос и съсредоточено се вдълбочи в детайлите. Бавно местеше поглед и кой знае защо, не смееше да мигне с клепачи. Очите му се премрежиха и от напрежение усети, че скоро ще му потекат сълзи.

— Как я намирате, шефе? — заинтересува се Торо с напълно сериозен тон и мигновено в стаята избухна силен смях. Той изчака да затихне шума и продължи: — Тази подметка изглежда ще заеме достойно място в Музея на криминалистиката.

— Предполагам, че там й е мястото — усмихна се Марти. — Чакай! Чакай! — вдигна той слушалката на телефона. — Дори, скъпа, направи ми една бърза услуга. Сравни неидентифицираната следа от подметка край трупа на Рики Лъжичката с тази от фотос №18 към делото на Саро Електронния пистолет... Чакам... Чакам... Идеално! Изпрати ми, моля те, заключението. Благодаря, мила. Аз съм изцяло твой. Когато имаш нужда от кавалер или мъж... Какво ще кажеш довечера да вечеряме заедно? Заета си... Колко жалко! — затвори телефона и обяви радостно: — Съвпада!

— Ясно, премахва свидетелите.

— Мисля, че нещата са по-прости. Възползва се от труповете. Ело Бързия избягва... Третият не го преследва. Или няма тази възможност?..

— Въпросът е по-особен. В опасност ли е момичето?

— За всеки случай я взимаме под наша закрила — нареди Марти. — Отиваме незабавно в квартал Мурите.

— Шефе! — високо извика Торо. — Имам една идея. Терористите и Третият са от различни комбини. Пътищата им случайно са се пресекли.

„Също е възможно“ — мислено се съгласи Марти, но реши да не изказва гласно съмненията си.

В стаята настъпи кратка суматоха. Засъбираха се папки. Затракаха чекмеджета. По-недоверчивите старателно провериха дали са заключили вратичките на бюрата си. В Управлението беше престижно да се работи, ала за нещастие често изчезваха различни вещи и почти никога не успяваха да се открият.

Марти сложи необходимите документи в чантата си. Огледа колегите си — бяха готови.

Замисли се за миг. Изглежда се поколеба, но после решително отиде до желязната каса, отключи я и с труд издърпа масивната врата. Извади голям револвер със старинна дръжка, провери дали е зареден и с привичен жест пъкна оръжието в кобура под мишницата си.

— Можем да тръгваме! — Но като стигна до вратата, спря. — Изпратете до всички служби за изгубени вещи, до нашите постове, по гарите и местата за пазене на багаж описанието на сака. Съобщете, че в него може да има смъртоносна отрова. Нека този, който го намери, да бъде внимателен.

— Дано няма други жертви.

Торо поклати глава. Изглежда се съмняваше в добрите чувства на Третия...

* * *

Колата спря пред двуетажна къща на солидна възраст.

По тротоара напред-назад се разхождаше нехайно униформен полицай. Ръцете си държеше хванати зад гърба. От тях висеше лъскава гъвкава палка, поклащаше се в такт с крачките му и леко се удряше в черните ботуши. Достолепният му вид се допълваше от бухналите светлокестеняви мустаци.

Марти свали стъклото на страничната врата.

— Сержант! — извика той. — Ние сме от Управлението!

Веднага му показва картата си.

Полицаят отдаде чест, наведе се доверително напред и заговори с интересен тембър на гласа:

— Момичето е вътре. Казва се Инга. Опитяхме се с колегата, който сега обикаля двора от задната страна, да влезем, както ни наредихте, но не успяхме. Родителите й не ни пуснаха вътре.

— Как така? — учуди се Марти.

— Правят се на глухи. На пръв поглед сякаш вътре няма никого. Но аз и колегата ми известно време тайно наблюдавахме къщата. Първо се прибра момичето, десетина минути по-късно пристигна майка й. Предполагам, че баща й спи следобедния си сън на верандата, която гледа към градината.

— Познавате ли това семейство?

— Ама разбира се! Нали живеем в един квартал.

— Има ли други изходи?

Полицаят мръдна мустаците си и сви неопределено рамене.

— През катакомбите... може би... все още има. Аз не бих се осмелил... Малко са хората, които ще загубят от слънчевата радост и ще слязат под земята... Опасно е. Сводовете на галериите често се срутват. Много хора не са се върнали.

— Позвънете дълго и настойчиво — нареди Марти рязко. — Не благоволят ли да отворят, ще се наложи да разбием вратата.

Докато полицаят усърдно се втурна да изпълнява нареждането, Марти се измъкна от колата и тръгна бавно край оградата. Погледът му надникваше през металната решетка, но напразно се опитваше да пробие плътния зеленикавокафяв жив плет, който скриваше вътрешността на двора. Високо над дърветата се издигаше като червен пламък островърхият покрив на къщата. Няколкото прозореца от третия кат бяха плътно затворени и тежки завеси ги правеха непрозрачни.

Полицаят дотича при детектива и се изпъна в служебна стойка.

— Отворихме, господин началник — докладва той стегнато и след кратко колебание попита: — Какво е направило бедното момиче?

— Вие защо се тревожите?

— Ами-и, пада ми се роднина. Е, доста далечна... Но нали сме и съседи... Та, познавам я, господине. Добро момиче, повярвайте ми! Замесена ли е в нещо сериозно?

— Не, полицай. Трябва ни само като свидетел.

По лицето на полицаия се изписа облекчение.

— Горката Инга! Отрано остана сираче. Баща ѝ, клетият, той беше всъщност мой роднина, излезе в морето и повече не се върна. Вест не пристигна от кораба. Сигурно са потънали и отдавна са станали храна на рибите. Та оттогава наглеждам момичето...

— Защо тогава казахте, че баща ѝ сигурно спи?

— Той ѝ е втори баща. Мило се отнася към детето, аз го уважавам, а и Инга го обича.

— Знаете ли дали Инга си има приятел?

— Може ли без това! Навъртат се доста момци. Но не знам да ходи сериозно с някого.

Предпочита повече да се задява, отколкото да се надява...

— Сред лицата на тези снимки ще намерите ли някое познато?

Полицаят бавно запремята снимките.

— Този се мярка често насам — спря се той на образа на Генти. — Преди седмица го видях заедно с Инга, а после пиеше в кръчмата с Вартора.

— После ще ме запознаеш с този Вартора.

Марти извади нови снимки: сред тях бяха образите на Ело Бързия и Саро Електронния пистолет.

Полицаят се разсмя.

— Тези разбойници не са се мяркали в квартала. Видях образите им в днешната сводка. Ако ми паднат на мушка, веднага ще им тегля куршума.

— Много си сербез.

— Такава ми е работата, инспекторе.

Лицето на полицаия изведнъж помръкна. Марти си представи какви мисли са минали през главата му. Поиска да му зададе няколко ядовити въпроса, но успя навреме да се сдържи.

Групата влезе шумно в двора.

Градината беше малка, както се полага в тази част на Столицата, но грижливо гледана и китна. Близо до оградата се намираще спретната дървена беседка със здрав старомоден покрив и спускащи се прозорци. При честите бури тя мигновено се превръщаше в непристъпен за водата и вятъра бастион.

Марти надникна вътре, учуди се на двете планински гравюри стил Отвесна скала, дори се наведе и погледна под скамейките. После се разходи из градината, откъсна две-три зърна от асмата, помириша розите, опипа с пръсти едрите домати и накрая изяде една зарзала. Какъв приятен вкус имаха тези плодове! С радост би си взел за вкъщи. Ама че работа си беше избрал! Навсякъде хората го гледаха враждебно. Какво ли им е сторил, че са такива?

Отправи се към задния двор. Мина край гаража и някаква схлупена барака — през изкорубената врата се виждаха струпани остатъци от стари мебели и непотребни домашни вещи. Огледа къщата от тая страна и като не откри заден вход, тръгна към парадния.

Позвъни.

Разбира се, никой от оперативната група не очакваше, че домакините ще им отворят. Кварталният полицай, без да губи напразно време, заудря с юмрук по вратата и завика стопанката по име.

— Знаем, че сте вътре — ядоса се той накрая. — Излизайте веднага или повече няма да стъпя в къщата ви! Така да знаете!

Било поради настойчивостта, било поради заплахата, но вътре се чу отваряне на врата, стъпки по дървените стълби и една рошава глава надникна през малкото прозорче.

— Какво искаш, бе съседе? — съвсем по свойски запита жената.

— Дошли сме по служба — отсече полицаят и засука мустак.

Жената послушно отвори вратата.

Марти извади картата си и показа разрешителното за разпит и обиск. Тя дори не ги погледна. Обърна им гръб и без да каже нито дума, запрехвърля крак след крак нагоре по стъпалата.

— Налага се да говорим с Инга.

— Детето сега спи.

— Събуди я — заповяда кварталният.

— Бедната, уморена е, съжалете се над нея.

— Само няколко въпроса — успокои майката Марти. — Обещавам ви, че няма да я затрудняваме... много.

Изскърца врата. Момичето бе чуло разговора и само се появи пред неканените гости. Очите ѝ бяха зачервени. Изглежда бе плакала дълго.

— Какво желаете от мен? — попита тя и гласът ѝ звучеше съвсем нормално.

— Искам да седнем някъде и да поговорим спокойно.

Тя изведнъж се разплака бурно. Сълзи като бисерни капчици потекоха по бледите ѝ бузи.

— Нищо лошо няма да ти сторим.

— Страх ме е! Той ще ме убие!

— Кой?

— Онзи ужасен човек. Черният. Аз видях Генти да излиза от къщата и веднага се затичах след него. Той ми препречи пътя, хвана ме грубо за ръката и ми каза веднага да се прибирам в къщи. Сама трябваше да прекося целия град през нощта. Това беше още по-страшно.

— Ти си говорила с него!?

— Да, имаше такъв благ глас, а думите му всяваха у мен страх...

— Опиши го!

— Не мога... Не, не мога... Беше толкова тъмно. Той само ме спря и каза: „Върви си вкъщи, момиче. Тук, на улицата, не ти е мястото.“

— Ти какво направи?

— Изплаших се. Сама не знам как успях да се обърна и да побягна. Тичах, докато...

Тя спря и се разплака отново.

— Успокой се, момиче — усмихна се добродушно Марти. — Успокой се. Сега ще поседнем в хола на масата и мама ще ни сипе горещ чай. Всички заедно ще помислим за твоето бъдеще. Съгласна ли си?

— Благодаря ви, господине — през сълзи каза Инга. — Трудно ще се отърся от това лице. Докато този човек се разхожда на свобода, винаги ще се страхувам.

— Ние не те обвиняваме в нищо. Той ни е нужен като свидетел.

Девојката, която се беше успокоила, започна отново да лее сълзи.

— Ако искаш — предложи Марти, — може да заминеш някъде далече от Столицата.

— Къде? Ние сме бедни хора. Нямаме пари. И никога няма да имаме. Кой ли ще се погрижи за нас? Кой ще ни закриля?

— Аз мисля, че опасност няма — успокои я Марти, без сам да е сигурен. — Страшен е другият — убиецът на Генти. Ти обичаше ли го?

Момичето поклати утвърдително глава.

— Знаеше ли защо той посещаваше онази къща?

— Каза ми да мълча. Било някаква тайна. Един приятел го бил помолил за помощ.

— Ти познаваш ли този приятел?

Тя отговори отрицателно и захлипа мъчително.

— Добре — Марти разбра, че повече нищо ново няма да научи. — Иди си легни. Гледай веднага да заспиш. Ние си отиваме. А утре заедно с господин...

— Хирникор — съобщи името си напереният полицаи.

— Заедно с господин Хирникор ще дойдете в Управлението при Устието, където ще съставим протокол...

Щом се качиха в колата, Марти се обърна към помощника си Шарни:

— Изискай разрешение от Дрейт Арним за хипнотичен разпит и предупреди екипа.

— Добре, шефе.

— Карай сега към къщата на Генти — заповяда Марти на шофьора.

Когато пристигнаха в малкия апартамент, оперативната група вече си тръгваше. За съжаление не бяха открили нищо интересно: дом на млад човек без особени интереси, освен към спорта и подводното плуване.

Денят отлитна безславно.

Дрейт не се прибра вкъщи.

Марти реши да се отпусне. И отиде да гледа някакъв забавен филм в близкото кино.

ДЕН ПЕТНАДЕСЕТИ: РАНО СУТРИНТА

ВЛИЗАНЕТО ЗАБРАНЕНО!

ЧАСТНА СОБСТВЕНОСТ!

Дългият плакат свързваше елегантно две стройни вишки, между които се намираще строго охраняваният вход. Вляво и вдясно, докъдето стигаха очите, бе опъната права спретната телена ограда, красива и лека, приличаща отдалеч на ефирна дантела, готова да полети при първия полъх на вятъра, но подсилена с яки колове и скрити миниатюрни датчици. През нея дори волна птица не можеше незабелязано да прелети.

Марти се прозя и без да успее да си затвори устата, насочи колата право към раираната бариера. Там потисна страстното си желание да заспи, стисна челюсти и подаде без подкана документите си на притичалия служител. Няколко униформени мъже лениво заизлизаха от помещенията. Традиционната стойка „бъди готов за огън“ бе изпълнена с нехайна досада. Дулата на автоматите сякаш случайно се насочиха към пристигащия натрапник.

— Къде отивате? — запита пазачът, след като се запозна с паспорта и полученото разрешение.

— Служебни задължения, господине — повдигна равнодушно рамене Марти. — Ако желаете повече разяснения, бъдете така добър да се обърнете към Главния инспектор на Стария рибарски дом. Само негово превъзходителство има право да съобщава сведения по делото, което имам честта да вода.

Пъстрите очи, студени като на пепелянка, се плъзнаха от снимката към оригинала и обратно, напразно опитвайки се да открият някаква разлика между тях.

— О! — прозвуча скрита надменност в гласа. — Господине, изтръгна се от езика ми по навик. Извинявайте! Желая ви приятно прекарване.

— Благодаря — Марти се постара да бъде възпитан и веднага след думите си побърза да затвори прозорчето.

Барьерата плавно се издигна като зае почти вертикално положение. Пътят към Рая беше отворен. Колата бавно запълзя към Обетованата земя.

Марти натисна рязко газта и потегли.

И друг път беше посещавал Закрития квартал, но за пръв път му се случи да бъде през ясен слънчев ден. Намали скоростта и започна да поглъща гледката. Именията се точеха край него и всяко представляваше истинско бижу на градинарското изкуство и волната архитектурна мисъл. Тук за част от хората бе въплътена на практика утопичната мисъл — назад към природата!

Усети неприятна тръпка — дали го следяха?

Не ставаше дума за онези от охраната. Безпокояха го скритите очи на по-опасни и по-жестоки хора.

Насочи се към центъра — истински луксозен градски квартал със свръхмодерни хотели, магазини, барове и жилища. Пари (и власт) имащите, обитаващи закрития за просто(и по-високо издигнати)смъртни град, притежаваха по един, два или повече апартаменти в центъра и само по едно имение сред природата, но съвсем естествено — зад оградата.

Вкара колата в подземния гараж на грандхотел „Юстидес“. Спря близо до вратата, водеща към вътрешния двор, огледа се, преди да излезе — не забеляза присъствието на никакъв човек. Знаеше прекрасно, че ако го следят, не би успял да долови и намек за наблюдател, и затова безгрижно изскочи от колата, заключи я, отпрати се към асансьора и се качи на третия етаж. Там тръгна по коридора, озова се на допълнителното стълбище, предназначено единствено за обслужващия персонал, и по него се спусна на втория етаж. Спря пред една врата и тихичко почука.

— Влизай — извика познат глас. — Отворено е! Тук не са джунглите на Големия град.

— Здравей, Паро! — поздрави весело Марти, след като затвори внимателно и тихо вратата. Подаде ръка си. — О-хо-хо! Не стискай толкова силно. Боли. Ще ми смажеш пръстите.

— Искрено се радвам най-после да видя нормална човешка физиономия — обясни Паро. — Тук може и да е Раят на Вселената, но в него едва ли живеят ангели или праведни души. Имам впечатлението, че повечето обитатели на Закрития квартал са нещо мръднали...

— Стига си се оплаквал — прекъсна Марти словоизлиянията на сътрудника си. — Дошъл съм по работа. Нямаме никакво време за губене.

— Ама че си груб днеска! Случайно да си забелязал опашката си?

— Взех някои предпазни мерки. Но ако са се загрижили за нас, сигурно ни чуват по-добре, отколкото ние с теб един друг.

— Приготвил съм ти изненада.

— Каква?

— След малко сам ще разбереш.

Паро се изправи, повдигна се на пръсти и протегна високо ръце. Така почти докосваше тавана. А от устата му се отрони сладостна прозявка.

— Гледай ти, каква върлина си бил! — сякаш се изненада Марти.

— При това върлина силна, гъвкава и много умна — похвали се Паро. — Ти въоръжен ли си?

— До зъби — процеди неохотно Марти и показа двата си револвера: единия под мишницата, другия пхнат в колана.

— Виждам, че си идеалист — усмихна се събеседникът му. — Аз отдавна не вярвам в добрите чувства на някои наши... скъпи съотечественици и ти предлагам...

Той измъкна от гардероба обемист и явно тежък сак. Дръпна рязко ципа — беше пълен с

разнообразно оръжие.

— Вземи още два пистолета. Един от тях ще дадеш на... спътника си. Аз ще те прикривам с тези два автомата и снайперистката карабина; бие много точно и надалеч. Ето и няколко сълзотворни гранати. Заедно с тях вървят таблетките в червената опаковка. Не забравяй да глътнеш две-три преди операцията...

— Тръгваме ли? — интересува се Марти, след като прибра оръжието в своята чанта.

— Сигурно придружителят ти е загубил вече търпение. Ти тръгвай. Това е номерът на колата, в която трябва да се качиш. Човекът е виждал твоя снимка и няма да те сбърка с друг. Аз ще ви следвам на разстояние. И ако някой върви след вас, веднага ще го засека, колкото и предпазлив да бъде.

Марти излезе от стаята и се спусна по стълбите, този път парадните, изтича на паркинга и веднага забеляза нужната му кола. Насочи се към нея. Внезапно предната врата се отвори, една жена изскочи от нея и се хвърли на врата му.

— Марти, скъпи приятелю, откога жадувам да те видя!

— Мила — смути се Марти, — тук съм по работа...

— Тази работа ще свършим заедно.

— Извинявай, но случаят е такъв, че бих предпочел сътрудник да ми е мъж.

— Аз също — иронично се съгласи Мила. — Но такъв е късметът ти. Хайде, влизай в колата! — нареди тя рязко, затръшна вратата след него и се настани зад волана. — Случайността ни среща. Имението ми „Аракона“ граничи с градината на доктора. Паро ме проучил и вчера ме запита дали бих ти помогнала. Отвърнах му: „Да върви по дяволите!“, но той не затвори телефона и не ме остави на мира, докато не се съгласих. Предполагам, че малкото недоразумение, възникнало между нас, няма...

— Това беше толкова отдавна.

— Вече си забравил — гласът ѝ се промени и стана ироничен. — Гледай ти, колко си бил безпаметен! Било отдавна. И досега примирам от яд, като си спомня как ме изостави!

— ?.. — сви безпомощно рамене Марти. — Предлагам ти след акцията да поспорим кой кого е изоставил.

— В противен случай?

— Може да се изпокараме.

— Слушам, шефе! — Мила се изсмя високо. — Обещавам ти най-тържествено да ти се подчинявам безпрекословно.

— Добре, добре — измърмори Марти.

— Колко си добър! — възкликна жената и импулсивно го прегърна.

Колата направи зигзаг по шосето и отнесе няколко клончета от гъстите храсти на живописната жива ограда. Разлетяха се откъснати пъстри цветове. Зад тях някакъв неприятен клаксон заговори на висок възмутен глас.

— Престани, де! — завика Марти.

Отговор беше една страстна целувка.

— Не крещи — зашепна Мила. — Наблюдават ни.

— Шегуваш ли се? — стресна се Марти.

— Видях ги зад живия плет. Седят в една черна кола. Може би сега ще излязат на шосето... Ето ги! Видя ли ги? Ха, потеглиха в обратна посока. А ми се сториха толкова подозрителни. Защо се смееш?

— Имаме работа с професионалисти. Ще ги видим само когато те пожелаят или миг преди да ни прережат гърлата.

— Плашиш ли ме?

— Не, казвам ти истината. Ще бъде най-добре, щом пристигнем в имението ти, веднага да отидеш при някоя приятелка и да изчакаш края на събитията.

Жената се умълча, сякаш размишляваше върху казаното, но не пожела да се откъсне от него. Облегна глава на рамото му и притвори очи.

— Карай — гласът ѝ беше нежен.

Няколко минути по-късно колата се насочи към входа на имение „Аракона“. Вратите плавно се отвориха. Оказаха се направо в гаража.

— Тук сме в пълна безопасност — забеляза Мила.

„Кой знае?“ — помисли си Марти и се ядоса, че е забъркан в такава каша, но реши, че сам си е виновен.

— Имението лично твое ли е или е на мъжа ти? — попита Марти с намерение да прогони досадните мисли.

— Подари ми го, след като се разделихме завинаги. Той прелетя океана и се установи да живее на Островния континент, а аз предпочетох да остана тук. Формално не сме разведени. Имаме деца и решихме да не си усложняваме живота. Всеки от нас е свободен да прави каквото си пожелае.

Марти предпочете да отклони разговора в нужната му посока.

— Познаваше ли се с доктор Заморе?

— Бяхме добри приятели. Често ме канеше на вечеря. Но самият той рядко посещаваше съседите си. Обясняваше нежеланието си с липса на време — отдавал се на науките.

— Беше ли чудак?

— Не, обикновен човек, доста мил и приятен, умен и в известна степен порядъчно практичен. Изкарваше доста пари от пациентите си.

— Познаваш ли къщата му?

— Дори прекалено добре.

— Искам да се вмъкна вътре, без да ме хване алармената инсталация.

— Готов си да нарушиш закона?

— Нося подписан ордер за таен обиск.

— Гледай ти! — възкликна възхитено тя. — Покажи ми го!

— Прекалено си любопитна.

— Май разбирам невинния ти намек. Нарушаването на човешките права е винаги тайно. Той само повдигна равнодушно рамене.

— Струва ми се, че съществува място, през което да проникнем незабелязано в имението на доктора — промени тона си Мила. — Минавах няколко пъти оттам и нито веднъж докторът не спомена, че алармата е задействала.

— Може и така да е, може и да не е. Сигнализацията е сработила, докторът вижда кой идва и... Впрочем не ни остава нищо друго, освен да опитаме. Живял ли е някой в имението след смъртта на доктора?

— Не, никой. Погребах го и сътрудниците му още на другия ден побързаха да се изнесат. Създадох нова клиника на ново място. Може би бяха прави. Тук пациентите проникваха трудно. Преките му наследници, син и дъщеря, се веснаха, поогледаха, поохкаха, споразумяха се за нещо и вече втора година не се мяркат. Но като добри и възпитани съседи ми пращат поздравителни картички за всеки голям празник.

Докато слушаше думите ѝ, Марти се оглеждаше.

— Тук прилича повече на музей, отколкото на нормално човешко жилище.

— Намираме се във Виолетовия салон — поясни Мила. — Съпругът ми има слабост към скулптурите — древни, и съвременни. Аз предпочитам едноцветните графики, но

понякога си купувам и картини от стила Романтична дисплексия. Постарахме се здравата и мисля, че постигнахме известна хармония поне при подреждането на тази зала. Тук провеждахме семейните съвети и почти винаги успях да отстоя гледната си точка.

— Така ли? — промърмори Марти. — Къде тогава може да отидем и да поговорим сериозно?

Той я погледна невинно и двамата избухнаха в гръмък смях.

— На втория етаж се намира гостната — посочи Мила витата стълба посред салона. — Моля, последвай ме.

Те се заизкачваха. Мила вървеше напред и Марти с труд удържа възникналото желание да я сграбчи в обятията си.

— Чай или кафе?

— Кафе — прецени след кратко размишляване Марти. — Докато го приготвяш, аз ще хвърля един бегъл поглед към вилата на доктора.

— Нали заедно щяхме да го направим?

— О! Не в този смисъл. Искам отдалеч да огледам имението с бинокъл и още нещичко... Откъде се вижда най-добре?

— Качи се на покрива.

Вятърът го блъсна в лицето и разроши дългата му коса. След приятната хладина на изкуствения климат задухата веднага изцеди дребни капчици пот от кожата му.

Гледката беше наистина великолепна.

Сякаш се намираще на мостика на кораб, плаващ сред развълнувано растително море. Високите дървета се огъваха под напора на безплътния невидим великан. Листата им издаваха неразбираем, но могъщ шепот. На две-три места се подаваха живописни островчета — къщи сред прибоа.

Поседа минута-две неподвижен и си помисли:

„Тук съм като на длан — виждам се от всички страни. Но какво от това? Дошъл съм на гости, и то при кого, при бившата си любима! Ха! Колко вълнуващо! И защо да не се изскача на романтичния покрив? Търся приятно любовно гнезденце... Ама че глупости минават през главата ми. Онзи, разбойникът, ако е нейде наблизо и ме следи, много добре се досеща защо съм тук. Върши си работата, Марти!“

Подтикнат от внезапно хрумване, той се приближи до края на терасата, изчака един по-силен порив на вятъра и с внезапен рязък разбег подскочи право нагоре и се хвана за здрав чепат клон. В следващия миг гигантската люлка полетя на другата страна и под себе си видя дълбока пропаст, завършваща с интересен по архитектурното си решение каменен паваж. Набра се на мускули, обхвана с крака клона и го възседна както дете конче. Запълзя до стеблото и се покатери нагоре. Намери удобен чатал, праметна се през него и се закрепил здраво. Сега имението на доктор Заморе лежеше цялото пред очите му.

Марти вдигна бинокъла. Преминаваше бавно от предмет на предмет. Критичните му очи не пропускаха нито една подробност. Забеляза нещо, което го накара да се намръщи...

Половин час по-късно спокойно пиеше кафето си.

— Като те гледам — подхвърли подигравателно Паро, който междувременно беше пристигнал, — изглежда си се бил с някого. Цялото ти лице е издраскано. Мила май има скрити поклонници.

Марти не обърна никакво внимание на изречените думи.

— Кой всъщност се грижи за имението на доктор Заморе?

— Вилата стои заключена от смъртта му — обясни Мила. — За градината минава един работник веднъж седмично. Затова е така цветуща. Той се грижи за растенията, прибира

узрелите плодове и ги продава на пазара за своя сметка. Полза за него, полза за наследниците.

— Кога е идвал за последен път?

— Мисля, че преди две седмици. Обади ми се по телефона и каза, че бил болен и няма да успее за редовния си обход.

— Познаваш ли го?

— Малко. Освен градината на доктора наглежда и моята.

— Къде живее?

— Ох, тежко на горкия човечец — натъжи се Мила от предстоящата перспектива, но въпреки това продиктува адреса.

Марти записа нещо в тефтерчето си. После провери пистолета си, взе от арсенала на Паро няколко газови бомбички и ги натика в джобовете си. С обилен порой от бистра вода изпи цяла шепа таблетки против същите тези газови гранати.

— Аз ще дойда с теб — настоя решително Мила.

— Умееш ли да стреляш?

— Минах специалните курсове по самозащита „Удряй пръв!“ и стигнах до „Синята лента“ — обясни тя гордо. — От девет куршума осем вкарвам в десетката и един в деветката.

— Май се хвалиш, а?

— Безпогрешна съм по движещи се цели.

— Кой е най-важният принцип при схватка?

— Не си губи ума! Стреляй пръв и последен!

— Изглежда лесно няма де се откача от тебе — навъси се Марти. — Добре, въоръжавай се и да вървим. Искам мигновено да изпълняваш всяко мое нареждане. И никакво колебание. Съгласна ли си?

— Слушам, подчинявам се и изпълнявам!

Жената изтича до гардероба. Пистолетът, с който се въоръжи, бе „Патери“ с удобна кокалена дръжка, изработена майсторски от скъпоценни моржови зъби, и симпатична мушка с формата на изплезено змийско езиче. Тя се поколеба за миг къде да го пхне, накрая взе елегантната си чанта и едва успя да го побере в нея, след като изхвърли всички непотребни дреболии. За по-сигурно не затвори ципа.

— Върви след мен — даваше нарежданията си Марти — и щом ти заповядам, започваш да стреляш по всичко живо, което се движи, освен мен и Паро. В случай на нужда той веднага ще ни се притече на помощ. После ще отделяме невинно убитите и пострадали от виновните. Макар да предчувствам, че ще ни се размине пукотевицата и смъртоубийствата.

— Аз ще се изскача на покрива и ще ви прикривам — вмъкна се в разговора Паро и постави оптически прицел на дългата си винтовка. — Погледнете я! — възхити се той. — Прекрасна е! Знаете ли откога ми служи? Наследство е от покойния ми баща, Бог да съхранява душата му в спокойни води. А той я е получил от дядо ми. Старинна изработка. Досега не е показала никакъв дефект. Радвам се на едно нещо — и видът му стана сериозен, — че досега с тази красива пушка не е отнет животът на нито един човек. Дано и днес не ни се наложи да убиваме!

Към оградата водеше тясна пътечка, провираща се живописно между дърветата, лозите, лехите с домати, дългите краставици и други разнообразни цветя и зеленчуци.

Стигнаха оградата. Въпреки предназначението си да разделя хората съоръжението изглеждаше красиво по своеобразен индустриален начин. Плетката на металните нишки оформяше чудна гледка, която в друго време би предизвикала доста мисли в главата на

Марти, но сега възбуждаше у него само глухо чувство на досада.

— Виж онази яма — посочи с ръка Мила едно пропадане в почвата. — Долната част на оградата виси във въздуха и аз често съм се мушкала през този отвор...

— И обратното ли ставаше?

— Кой, докторът ли да го прави? Не, не, той предпочиташе да си прекарва спокойно времето вкъщи.

— Е, може и да ти повярвам.

— О-о! Ако ти трябва пример за истински джентълмен...

— Точно такива са най-опасни за младите и романтични дами. Те така прелестно и неусетно умеят да поднасят обзелите ги страстни желания, че неопитните момичета сами се натикват в обятията им. С опитността и благообразната си външност са в състояние да омаят всяка прелестна главица.

— Колко жалко! — въздъхна с тъга Мила. — Той беше прекрасен човек, красив и толкова силен, възпитан и... прекалено възпитан! Защо не те срещнах преди няколко години — тогава да ми го кажеш. Колко сляпа съм била! Достатъчен е бил един бегъл намек от моя страна и докторът щеше да пристъпи невидимите бариери на благоприличието. Знаеш ли, Марти, че аз наистина го пожелах няколко пъти, но така и не се осмелих...

— Радвам се, че поне с него не си успяла.

— А какво общо имаш ти с моите страсти?

— Скъпа, забравих, че ти си омъжена дама, господар на чувствата си, майка на две буйни деца... Те къде са?

— В колежа „Донаро“. Няма защо да мързелуват тук. И не ми напомняй за тях, защото... Тя не довърши.

Двамата спряха пред широка ясна следа, прокарана през градината от явно безгрижен човек.

— Кой ли е минал оттук? — сепна се Мила.

Марти не отговори. За тази следа мислеше отдавна и сега нарочно се беше отправил право към нея. Огледа внимателно пречупените стебла на растенията.

— Скорошна е — прецени детективът. — Мила, моля те извади пистолета си, пригответи го за стрелба и щом ти викна, дърпай спусъка!

Лицето на Марти бе станало изведнъж навъсено и мрачно. Изчака жената да зареди оръжието си, по ловките и прецизни движения разбра, че тя разбира от пистолети, и сам се зае със своя: вкара патрон в цевта и вдигна предпазителя. После, доволен от безлюдното наоколо, погледна към къщата на Мила. Паро не се виждаше никъде — добре бе успял да се прикрие сред немирните листа на тополите.

Тръгнаха по следата и скоро се озоваха пред вилата на доктора. Погледната отблизо, тя поразяваше с масивността си. Лекотата ѝ, която така бе допаднала на Марти при огледа от върха на тополата, се оказа следствие на архитектурно решение, а не на действителните ѝ размери. Стъпките на неизвестния посетител завиваха наляво между стената на вилата и широкия бетонен тротоар, без нито за миг да го докосват, и водеха към неугледния заден двор, където завършваха точно пред една полуотворена вратичка.

— Дали е влязъл през нея? — усъмни се Мила.

— Могъл е да продължи по тротоара, но по него следи трудно остават.

— Какво ще правим сега?

— Каква е тази врата?

— Доколкото знам, тук има някаква работилница — замислено отвърна Мила. — Да! Спомних си, докторът използваше един стар катинар да я заключва. Неизвестният

посетител просто го е изкъртил. Вътре има друга врата, през която се стига до мазето, а оттам — направо до главното стълбище.

— Разбирам, ти си добре запозната с плана на тази къща.

— О, докторът беше така любезен да ме разведе навсякъде при запознанството ни.

— Дори и в мазето ли?

— Естествено! После трябваше да взема душ... в собствената си баня, ако държиш да знаеш.

— А-ха! — възкликна Марти. — Да се проникне в къщата било съвсем лесно.

— Защо се учудваш, докторът въобще не беше инсталирал алармена система.

— Ти и това ли знаеш?

— Така ми каза, когато за пръв път видях ямата под оградата, промъкнах се през нея и го изненадах край беседката в градината да се наслаждава на някаква книга.

— Тогава ми позволи да те осведомя повече за този твой мил и прекрасен съсед. Сигнализацията е била монтирана едновременно със строежа на вилата. Докторът е изпълнявал важни поръчки за Министерството на вътрешното спокойствие. Сметката за системата е била изплатена от съответния отдел на гореспоменатото ведомство.

— Всеки печели парите си, както може и умее.

— Защищаваш ли го? — и без да чака отговор, продължи: — Запознат съм със схемата и особеностите на алармата и затова зная, че единствено през този вход може да се влезе незабелязано. И то при спазване на определени правила.

— Изглежда и нашият предшественик също притежава пълни познания по този въпрос.

— Досетих се и това ме учудва. Съществува и друга загадка. Влязъл е през оградата откъм пътя. Сигнализацията не е сработила. Защо тогава ще се пъха през тази врата?

— Но той може само да е минал покрай нея...

— А-ха!

— Защо се смееш? Тръгнал е по бетона и е влязъл през главния вход.

— Ние с теб ще използваме задния — реши Марти. — Дано не ни очаква някаква клопка.

Мъжът се преви почти до земята, смъкна предпазителя на пистолета и безшумно затича, лъкатушейки, към вратата. Щом стигна до нея, мигновено се прилепи до стената, по няколко пъти дълбоко въздух, повече за кураж, и предпазливо надникна вътре само с крайчеца на едното си око. Тъмнината му попречи да види нещо по-далеч от носа си и затова предпочете съвсем наслуки да се втурне отчаяно в откритата паст.

Не се случи нищо неочаквано.

Марти обиколи работилницата и повика Мила.

— Къде ще търсим сега? — попита го жената, след като се озоваха във вътрешността на вилата и се увериха, че в нея няма нито жив, нито мъртъв човек.

— Тук някъде, в този скромен кабинет, съществува скрита каса. Сега ще просветля стената с този малък прибор, който ще ни уведоми дали има вградени метали или кухня... Така... Така... Отлично! Вратичката на касата е пред нас.

Той свали картината, на която известен майстор с щедри краски бе изрисувал известен сюжет на морска битка, огледа стената и с малко чукче заудря по нея.

— Ключалката е срещу дланта ми — разясни след миг Марти. — Сега ще видиш найве действието на този специален прибор. За него всеки касоразбивач би дал цял куп злато.

Черната кутия приличаше на плътно затворена книга. Марти я притисна към стената и натисна някакво копче. Пусна я, но тя не падна на земята.

— Можем да седнем — предложи той. — Скоро няма да открие кода. Дръж под око

прозорците. Аз ще наблюдавам вратата.

В пълна тишина мина половин час, после още половин си приказваха тихо, а стрелките на часовника неуморно отмерваха с равномерни стъпки неумолимия ход на времето...

Пламна ярка червена лампичка.

— Уредът ни предупреждава — обясни Марти. — Сега вратата на касата ще се отвори. Пригответи се за изненади, Мила!

За тяхно общо учудване цялата стена започна да се отмества.

— Ха! — процеди Марти. — Тук имало скрит цял работен кабинет. Не, стой! — възпротиви се детективът на импулсивния женски порив. — Не мърдай! Първо да блокирам вратата... Сега вече може да влизаме.

Тръгнаха любопитно напред. Но стреснато се спряха, защото последва нещо доста изненадващо.

Някакъв предмет шумно се изтърколи на пода и се разби на десетки малки парчета.

Марти инстинктивно се прикри зад един ръб на стената. Мила се прилепи до библиотеката. Дулата на пистолетите им се насочиха към нововъзникналото пространство.

Там нещо голямо се извиваше плавно във въздуха.

— Прозорецът е счупен — установи Марти и се изправи нехайно. — След като отворихме тази стена, стана течение и нахлуващият въздух е подхванал пердето, а то е било закачено за някаква саксия и...

Не успя да довърши.

Злобно и много остро ръмжане вледени дъха му. Към него се метна гъвкаво тяло. Разнесе се изстрел и животното се разцепи на две части. Вторият изстрел разпиля на парчета все още озъбената глава и ги запрати към стената, където се залепиха като причудливи шарки, изписани от мръднал художник-субстенциалист. Третият изстрел превърна задните части в облак от още трептяща плът и ярка кръв...

— Щеше да ти издраска лицето — оправда се Мила. — Моля те, обясни ми с какви куршуми е зареден този пистолет?

Тя започна да духа излизащата тънка струйка дим от цевта.

— Х-м! — възвърна си самообладанието Марти. — Наистина стреляш отлично. Твоят приятел Паро е заредил оръжието ни с взривни патрони. Жалко, вдигнахме такъв силен шум, че скоро ще довтаса полицията.

— Не съм предполагала, че една обикновена котка може да има толкова много кръв.

— Не му бери грижата, друг ще чисти. Друго е странното. Защо е била нужна тази тайна бронирана врата, когато достъпът през прозореца е толкова прост?

Марти издърпа настрана пердето и двамата надникнаха през счупения прозорец. Светлината наистина беше дневна, но струеше равномерно от тавана, а помещението беше затворено и представляваше празна, без никакви мебели и други изходи стая.

По многогодишния слой фин прах ясно бяха отпечатани стъпки на човек, който бе отишъл до средата, оставил бе някакъв добре увит пакет — веднага се набиваше в очи, и се бе върнал обратно.

Строшеният прозорец можеше да се отвори само отгатык и Марти вмъкна ръка, натисна дръжката и се накани да прескочи перваза, когато Мила увисна на ръката му и го задържа.

Той я погледна учудено.

— Ами ако избухне? — почти проплака тя.

— Много се вживяваш — отвърна той грубо. — В най-лошия случай от света ще си отиде обикновен човек, изоставен от една жена...

— Престани! Страх ме е! — гласът й трепереше. — Това е толкова необяснимо...

— Мисля — промени тона си Марти, — че няма от какво да се страхуваме. Този човек ни дава знак: „Аз знаех, че ще дойдете. Оставил съм ви нещо. Вземете го.“ Той нарочно е затворил котката. Интересно все пак дали е мъкнал нещастното животинче със себе си, или му е попаднало тук някъде под ръка и е импровизирал... нещо като шега... решил е да ни изпита нервите.

Марти хвана дланите на Мила и се освободи от хватката ѝ. Усети допира на нежната кожа и в пламналия му мозък пробягна нервна тръпка. Не се поддавай, шепнесе съзнанието му, не се поддавай сега... Възпротиви се на възникналите желания, отиде до пакета, огледа го внимателно и като не откри нищо подозрително, го пхна в специалната чанта, която носеше за подобни цели.

Но преди това направи няколко снимки.

— В лабораторията ще го „изцедят“ докрай — обясни той.

— Да се махаме вече, Марти! Наистина ме е страх.

Опасност за живота ни няма, помисли си той, щом ни оставят съобщение, защо ще ни убиват. Но побърза да изпълни молбата на Мила. В края на краищата тя не беше посветена в същността на делото.

ДЕН ПЕТНАДЕСЕТИ: ОКОЛО ПЛАДНЕ

Тънките мустачки, които Ело Бързийт си беше пуснал през последните дни, придаваха приветлив и леко насмешлив вид на лицето му. Мина край будката, наведе се над вестниците и тренираният му поглед веднага откри столичния всекидневник „Произшествия и сензации“. С походка на човек, имащ много свободно време, се отправи към най-близката пейка, метна сака си на нея, седна, кръстоса крака и се задълбочи в току-що купения вестник. Търпеливо прегледа първата страница, попълни знанията си по „Светска хроника“ и едва тогава разгърна на рубриката „Престъпления“.

Зачете с интерес:

„Вчера при неизяснени обстоятелства е бил открит трупът на известния терорист, познат на широката публика с прозвището Саро Електронния пистолет...“

Загледа се в неясната снимка. Поклати глава. Сгъна вестника и равнодушно пхна снопчето хартия в близкия кош за боклук. Преметна сака през рамо и се запъти към парахода.

Колко предвидливо постъпи! Отдавна усещаше неприятните тръпки на преследвано животно. Сега се намира на стотици километри от Столицата. След няколко часа „Валкейра“ вдига котва. Утре ще бъде в открито море. Курс — далеч от тази проклета страна.

Сбогом, Ело Бързий! Ти изчезваш безследно и никога няма да се появиш отново. Бъдещето принадлежи на друг!

ДЕН ПЕТНАДЕСЕТИ: ОБЕД — СЛЕДОБЕД

Всъщност Главният полицейски инспектор Дрейт Арним нямаше особени основания да се оплаква от служебното си положение. Пети градски участък на Навъсеня дом при Устието, както поетично обичаха да го наричат журналистите, надвисваше над най-важните части на ширналия се по бреговете на моретата и Реката мегаполис на Столицата: бизнес-центъра, част от правителствените сгради и множество блестящи квартали, заселени с цвета и каймака на избраното общество. Е, все още съществуваша мръсни петна на беднотия, особено край Старите докове и зад Пътническото пристанище, но скоро усърдни и мощни булдозери щяха да сринат овехтелите стени... Шефът на тази грамада притежаваше

огромна и почти неконтролирана власт и пред него се очертаваха ясни коловози, насочени нагоре: или началник на всемогъщата Тайна Служба, или титуляр на основен кабинет в правителството.

Но намирайки се на такава стартова площадка, той винаги беше под прицела на общественото мнение. Журналистите денонощно обикаляха край него, а прикрити и неприкрити агенти на различни политически сили безцеремонно следяха за всяка възможна погрешна стъпка и...

Трудно успяваше да избяга от бдителните очи.

Чрез подставени лица Дрейт бе наел няколко апартамента, разпръснати из поверения му участък, които често използваше за незабележими срещи. Сега се отправяше към едно от тези тайни гнезда, сам, цивилен, по риза, със смачкан панталон и стара кола, стояла дълго време неупотребявана в подземния гараж на Стопанския пазар.

Сред суматохата на всекидневие то никога не желаше да му обърне внимание.

Апартаментът тънеше в прах — нямаше кой да го почиства. Огледът със следотърсач показва липсата на подслушвателни микрофони. Полицаят се хвърли на леглото и търпеливо зачака. Най-сетне през тюлените завеси видя Марти да пристига.

— Мъкнеш ли си опашка? — бяха първите му думи вместо поздрав.

— Загубих я някъде по улицата — разсмя се Марти. — Взех всички предпазни мерки и на един завой я оставих в устата на разярен униформен звяр. А аз като пъргаво гущерче изтичах направо тук. Струва ми се, че подобни предпазни мерки са излишни. Нашият скъп противник ни изпраща скромнен дар.

Той протегна пакета.

— Разгледай го внимателно — продължи Марти. — Тази книга вече мина през моята лаборатория. По нея не бяха открити никакви следи. Така че бъди спокоен. Какъв хубав албум! Не съм предполагал, че в края на миналия век, преди осемдесет години, е било възможно отпечатването на такива прекрасни снимки.

— Накитът! — развълнува се Дрейт. — Императорските скъпоценности. Какво ли цели този негодник? Тероризъм? Изчезнали украшения? Какъв знак ни дава с албума? Защо въобще намесва историята в подготвяното безпощадно убийство?

Поток от цветисти ругатни изпълни стаята. Дрейт като побеснял глиган със зачервени очи обикаляше полуизгнилата маса и не можеше да спре. Жилите на шията му така се напънаха, сякаш размахваше десеткилограмов ковашки чук, и посиняха от прииждащата кръв, лицето му се изкриви, гласът премина в груб дразнещ фалцет, изпадна в еуфория, въздухът не достигаше до дробовете му и те се захласнаха. Тялото му се стовари в креслото миг преди припадъка.

— Извинявай, друже — изломоти Дрейт след известно време. — Изпуснах си нервите.

Хвана се за шията и дълго разтрива активните точки. Постепенно нормалният цвят на лицето му се възстанови. Дишането от прекъснато и поривисто се превърна в равномерно.

— Съвзе ли се? — запита Марти и след отговора „да“ се примоли: — Разкажи ми историята на накита. Разбира се, неофициалната... Другата я прочетох в предговора.

— Трудно мога да я разкажа с няколко думи. Дори за мен, професионалният криминалист, остават множество тъмни моменти... Впрочем каня те на гости в събота вечерта. Тогава ще ти покажа куп документи... Сега ме вълнуват следните въпроси. Убит е баща ми. Скоро ще убият Председателя. Какво ги свързва? Каква е ролята на накита? Символ на тираничната власт? Намек за баща ми? Компромат за рода ми? Дали не ми заповядват да си затворя очите?

Отговор не последва. Двамата дълго мълчаха. Прахът, който Дрейт вдигна във въздуха,

постепенно се успокои и плавно се слегна по пода. Но нещичко от него беше останало да лети и проникващите през пролуките на пердетата слънчеви лъчи очертаваха своите прави и светли пътища. Де и техният проблем да беше толкова ясен!

— Може би искат да ти отвлекат вниманието от нещо друго?

— От какво? — възрази остро Дрейт. — За терористите жертвата като личност е без значение. Убиват някого, само да е с по-висок ранг... и очакват политически ефект. Тук се крие нещо друго. Проучил съм всички атентати. Знаеш ли кое е интересното? Те не са толкова много. Един-два на месец. Капка в морето за една двестамилionна страна. Но какъв невъобразим шум се вдига! Обикновените, битови и криминални убийства са по стотина на ден. И никой не се възмущава особено много. Сякаш го приемат за нормално. Дори...

Какво искаше да каже по-нататък, не стана ясно, защото Марти го прекъсна рязко:

— Все ще се намери проникателен журналист...

— Или достатъчно осведомен!

— ... който да свърже вашата фамилия с появата на накита. Може би целта е твоята или на някой твой близък дискредитация?

— Или е изтънчен ход на политическите ни опоненти! — процеди през здравите си зъби Дрейт.

В присвитите му очи пробяга сянка на ожесточение.

— След като Мила застреля котката — продължи разказа си Марти, — нервите ми се изопнаха като тънки стоманени струни. Още се чудя как не избухнах. Гледах разкъсаните меса и мълчах като пукал. Защо ли я бях взел със себе си? Май старата любов се отърси от ръждата... А когато видях папката, ме изби на горчив смях. Режисьорът на този странен спектакъл е предвидил нашите действия и с насмешка ни е очаквал. По-неудобно не съм се чувствал никога преди. Представи си: гузен ученик, изправен да отговаря пред строг учител. Знаеш ли, с удоволствие бих си поговорил насаме с този тип две минути, преди да му сложат белезниците...

— И кога ти хрумна великата мисъл?

— Малко по-късно. Отключих касата и щом съзрях обърканата грамада от папки, ме обхвана невероятна леност. В подобни случаи мозъкът ми започва да работи като фина прецизна машинка. Веднага съобразих, че щом са ни изпреварили, ние няма да намерим нищо интересно в книгата. Имал е достатъчно време да прерови всичко.

— Логично.

— Същото важи и за компютрите. Освен това изстрелите щяха да стреснат някой по-любопитен съсед и той да извика полицията... Но ако ти прецениш, че е необходимо, изпрати експерти...

Дрейт поклати нерешително глава. Одобряваше или не? Изглежда го вълнуваха други мисли.

Разговаряха непринудено още дълго. Появиха се много нови идеи, някои от които заслужаваха да бъдат проверени.

Стъмни се. Заблещукаха ярки звезди. Задуха свеж летен бриз.

— Какво ще кажеш — изведнъж предложи Дрейт — да се поразходим по брега както едно време?

Марти с удоволствие се съгласи.

ДЕН ПЕТНАДЕСЕТИ: СЛЕДОБЕД (ПО-БЛИЗО ДО ОБЕД)

Барт Симон си изпусна нервите, крачеше насам-натам из стаята и на висок глас ругаеше

с най-долни рибарски изрази. Лицето му се бе наляло с кръв и цветът му подсказваше лека тенденция към сърдечен инфаркт. Изправеният пред него служител стоеше с наведена глава и не смееше да помръдне. Подобни изблици на гняв не винаги завършваха щастливо.

Причината за избухването беше съвсем дребна и сержант Кита нямаше никаква вина, но беше попаднал случайно пред острия поглед на началството. Знаеше какво се бе случило, знаеше и кой беше извършил провинението, но нямаше никакво намерение да се оправдава и още по-малко да доносничи.

Търпеливо чакаше приближаващото се наказание.

Извън телефонът...

За миг в кабинета избуя тишина.

— Кой е? — гласът на Барт Симон измени тембъра си и стана кротък и ласкав. — Да, разбрах... Ще бъде направено... Да... Кого да изпратя? Не, няма го. Да патрулира... Добре. Ще предам на сержант Кита да поеме охраната.

Той постави внимателно слушалката на мястото ѝ.

— Старши сержант — обърна се Симон към немръдналия от мястото си войник, — взимате трима души от караулната смяна, преобличате се цивилно, въоръжавате се според устава и се поставяте в разпореждане непосредствено на господин Председателя на Камарата.

— Слушам!

— Той ще присъства на приема в хотел „Океанска вълна“. Доколкото съм известен, полето на предстоящите действия ви е добре познато, нали?

— Да, господине! Познавам добре хората от личната му охрана и с тях отлично си взаимодействаме.

— Знам! — сопна се офицерът. — Не ми обяснявай известни неща...

Сержантът млъкна послушно. Тялото му се изпъна и зае стойката „мирно при получаване на задача“. Очите му гледаха началника право в очите и не трепваха. Змия да беше пред него и тя не би издържала хладния безизразен поглед. Но службата не признава чувството на отвращение и ненавист.

— Изпълнявай! — завърши шефът проповедта си.

— Слушам! — почти изрева сержантът и съвсем според предписанията на устава се обърна кръгом и напусна стаята с отмерена строева крачка, при което съзнателно остави вратата да се затвори с рязък трясък.

Барт Симон, шеф на отдел „Охрана и наблюдение“, изпрати с нетърпение сержанта и неволно се загледа в служебния календар. До обявената дата на атентата оставаха още цели седем дни. Да минат по-бързо! Нервите му не издържаха повече. Кошунствена мисъл. Та бедният Председател ще бъде убит в някой от дните след първи! Терористите почти винаги изпълняваха заканите си. И ако не успяваха от раз, продължаваха настойчиво опитите си до пълен успех.

Недовършените атентати бяха по-скоро резултат на тайни сделки, отколкото на добрата работа на Службата за лична охрана.

ДЕН ПЕТНАДЕСЕТИ: ВЕЧЕРТА (ПРЕДИ ДЕСЕТ ЧАСА)

Личността, на която току-що позвъниха, остана в сянката. Тя обичаше да живее на тъмно. Ръката се протегна, вдигна телефонната слушалка и устата процеди равнодушно: „Да... да... да...“

Върна слушалката на мястото ѝ.

Следващият час премина в пълна тишина. Човекът не помръдна. Дали пък не спеше? Не, очите му бяха широко отворени. Дали поне мислеше? Никой не би могъл да установи подобно нещо.

Стенният часовник удари десет.

При последния удар ръката повдигна слушалката. Набра някакъв номер. Чу познат глас и каза:

— Добре е в дванадесет и тридесет да се срещнеш със Стария врабец.

Веднага затвори.

Пред него на масата лежеше разтворен календар, но в тъмнината датите не се виждаха...

ДЕН ПЕТНАДЕСЕТИ: ВЕЧЕРТА (ДЕСЕТ ЧАСА)

Приемът на родолюбивото движение „Архипелаг“ започна точно в десет вечерта. Балната зала на хотел „Океанска вълна“ бе изпълнена със знатни, родовити и богати гости. Оркестърът свиреше парче след парче.

Някъде около полунощ пристигна Председателят на Камарата.

Посрещнаха го с оглушителни ръкопляскания. Вестта за „Веселия пощальон“ бе стигнала до всички любопитни уши. Неприкритата заплаха предлагаше силни преживявания, а чистото човешко съчувствие караше хората да се стараят да ободрят бъдещата жертва. Разбира се, имаше и злорадстващи, но те бяха малцина и техните имена се шепнеха от ухо на ухо.

ДЕН ПЕТНАДЕСЕТИ: ВЕЧЕРТА (МАЛКО СЛЕД ДЕСЕТ ЧАСА)

В гаража не беше прокарано електричество.

Четиримата мъже играеха карти на свещ и жълтеникавата светлина хвърляше големи сенки върху разкривените дъсчени стени.

Изведнъж подскочиха стреснато.

Портата се отвори рязко и в рамката ѝ застана висок брадясал мъж с мрачно, напрегнато, изпито лице.

— Момчета — гласът му беше дрезгав от вътрешно вълнение, — обади се Клери. Трябва да тръгваме.

— Днес?!.. — учуди се най-младият, на когото викаха Мато. — Та според календара...

— Ш-ш-ш-ш-т! — изсъска влезлият. — Младежо, нали знаеш, че при нас не е прието да се обсъждат постъпилите нареждания! Те трябва да се изпълняват безпрекословно.

Мато безпомощно вдигна рамене.

— Къде са инструментите?

— В колата. Едва ги побрахме в багажника.

— Взимате по револвер в сакото. Останалото — на самото място. Мисля — продължи нарежданията брадясалият, — че всеки от вас си знае ролята до последната подробност.

— Да, господине — отговори равнодушно Фратерио, — не ни е за пръв път.

— Отлично! Забравете завинаги този гараж. Никога не сте идвали в него. Връщане обратно няма. Документите ще получите на уговорените места и веднага ще отпътувате... според плана.

Мъжете бавно се надигнаха, прибраха и най-малкия предмет, който би подсетил полицията за тяхното пребиваване на това място, и спокойно се отпавиха към колата.

И четиримата бяха професионалисти.

ДЕН ПЕТНАДЕСЕТИ: ВЕЧЕРТА (ДЕСЕТ ЧАСЪТ И ОСЕМ МИНУТИ)

Дрейт се занимаваше с непривично за него дело — нареждаше пасианси.

Наистина те бяха много особени. На тънки листчета беше написал имената на близките си роднини и приятели. Пуснал беше компютъра и чрез специалния терминал преглеждаше данните за тях в електронната банка. Тези, които му се струваха важни, нанасяше в листчетата. После се опитваше да намери някаква зависимост или поне тъничка нишчица, водеща към тайнствения режисьор на убийствата...

Имаше нещо объркано, нещо не съвсем наред, нещо неестествено.

Ако успееш да проумее... сигурно щеше да открие престъпника.

Каква е връзката между Председателя на Камарата и Накита на Императрицата?

Защо неизвестният режисьор го търси от него?

Това само маскировка ли е?

А връзката с баща му?

Мисли ли неизвестният убиец, че той, Дрейт Арним, би простил толкова леко смъртта на баща си?

Какво би казал Марти по този въпрос?

Вдигна слушалката на телефона и набра номера.

Свободно!

Погледна календара. Оставаха още седем дни. Дали ще успее да намери този проклет накит?

Къде всъщност да го търси?

С удоволствие би го подарил на всекиго, щом ставаше дума за съдбата на децата му!

Онзи, убиецът, дали се досеща за тези му мисли?

Часът беше десет и осем минути.

ДЕН ПЕТНАДЕСЕТИ: ВЕЧЕРТА (10 И 59)

Водата във ваната приятно галеше кожата. Допирът на голо тяло в друго голо тяло опияняваше. Устните се сливаха в сладострастно цяло и звуците излизаха направо от гърлата им. Движенията, отначало плавни и чувствени, ставаха все по-живи и първични. Любовта изпълваше сърцата им и не разрешаваше да мислят за друго...

Когато се бяха отпуснали и приятелски разговаряха, големият часовник в хола тържествено отмери дванадесет удара.

Оставаха още шест дни.

ДЕН ПЕТНАДЕСЕТИ: ВЕЧЕРТА (11 ЧАСА)

Часовникът удари единадесет.

Отчетливите отмерени звуци нахлуха в задрямалия мозък и обезпокоиха Дрейт. Едрото му дълго тяло се размърда неспокойно. Ужасът от мъгляв и неопределен, изпълнен с бягащи смътни образи, се превърна в ясен и отчетлив. И кой знае защо, се запремятаха числа.

Какво смятаха да правят?

Дрейт не можеше да определи. Сънят беше достигнал онзи предел, когато трябваше да се събуди, но с усилие на волята си задържаше приятното видение.

Пред очите му се подреждаха две цифрови вериги:

8, 4, 2.

5, 4, 3, 2.

Имаше ли нещо общо между тях?

Сумата им беше равна на 14!

Завършваха на 2!

Съвпадение? Игра на уморен мозък? Откъде ли идваха?

Тренираното тяло направо катапултира от леглото. Сънят избяга надалеч. И човекът веднага залитна. Мозъкът му работеше отчетливо и прецизно, а мускулите не желяеха да се подчиняват. Добра се до телефона и набра номера на Марти.

Автоматичният телефонен секретар услужливо го препрати на друг номер.

Там се наложи доста да почака, преди да чуе недоволен глас:

— Кой се обажда? — и след като се представи, недоволството нарасна: — Какво искаш?

— Марти, трябва веднага да се видим!

— Защо?

— Днес ще убият човек, ако вече не са го убили.

— Ти нещо да не си мръднал?

— Повярвай ми. Не мога да ти го обясня по телефона. А нямаме и никакво време. Предполагам, че днес ще бъде извършен атентатът срещу Председателя.

— Слушай, ти май се занасяш.

— Марти, моля те, повярвай ми! Трябва, разбираш ли, трябва да ми повярваш!

— Ако знаеш какво удоволствие прекъсваш...

Плисъкът на вода бе придружен от весел женски смях. Чу се шум от кратко боричкане и настойчиво искане:

— Дай ми слушалката, дай ми я!

После далечният глас стана гръмък:

— Дрейт, аз съм, Мила. Държа го здраво да не избяга.

Избухна смесен смях: мъжки и женски.

— Но ще го пусна при едно условие.

— Какво е то? — нетърпеливо избоботи Дрейт.

— Отговорът да бъде „да“!

— Съгласен съм.

— Ти ми харесваш, Дрейт. Бързо взимаш решения. Условието е: идвам с вас!

— Добре.

Преди да хлопне слушалката, боричкането се засили. Смяхът бе гарниран с няколко гневни думи. Някакви стъквени предмети се затъркаляха шумно...

ДЕН ПЕТНАДЕСЕТИ: ВЕЧЕРТА (11 И 15 ЧАСЪТ)

Архитектът бе успял с прости геометрични форми да създаде прекрасно здание, което погледнато отдалеч, приличаше на красивата раковина „Океанска вълна“. Вътре планировката беше съвременна, сиреч съвсем рационална. „Входът на почивката“ водеше към един разкошен парк, предназначен изключително за гостите на хотела, а на отсрещната страна през „Парадния“ влизаха официалните лица и представителите на деловия свят. Обширният площад пред него, разчертан на бели кутийки за по-удобно паркиране, бе обграден от невзрачните мрачни сгради на градския квартал. Фасадата бе обърната към морето, а задната „Врата за прислугата“ заедно с обширния гараж се намираха дълбоко под земята, далеч от очите на изискания свят.

Автобусчето влезе в подземие и спря пред товарните асансьори. Четирима мъже в снежнобели престилки слязоха и отвориха задните врати. Шофьорът угаси мотора, облегна се назад, запали тънка дълга цигара и засмука с видимо удоволствие. Издишваният дим на

удивително правилни колелца се издигаше право към тавана.

— Е, момчета, какво носите? — приближи се дежурният пазач и любопитно ги изгледа.

— Най-хубавото нещо на света, старши! — отговори мустакат мъж с бяла готварска шапка на главата. — Специалитетът на нашата фирма. Предназначен е само за хора с изискан вкус. Трябваше да ни посрещне едно момче от кухнята. Мисля, че се казваше Морис. Къде ли се е запилял? Станоти, ти говори с него.

— Сега ще попитам — отговори пазачът и протегна ръка към телефона.

— А-а, ето го! Пристига, Варти — викна Станоти.

Един асансьор се отвори и от него изскочи преbledнял младеж.

— Едва успях да се измъкна — припряно измънка той. — Шефът като се разяри... забравя всичко друго... Пристигна ли десертът?

— Как иначе, момко! — възкликна гордо мустакатият. — Показвай пътя!

Пазачът се поколеба, после реши да изпълни докрай служебните си задължения.

— Позволете — изрече той едновременно любезно и повелително, — както предписва правилникът за вътрешния ред, да проверя съдържанието на съдовете.

— Естествено, началство.

Зад гърба на пазача се кръстосаха погледи.

Последната секунда от живота му изтече изключително бурно. Преходът от битие към небитие — мигновен. Ударът по главата бе нанесен с професионална сръчност. Костите изхрускаха безпомощно. Кръв не потече.

Веднага четиримата мними „сладкари“ подхванаха омекналото тяло и побързаха да го вмъкнат в стаичката на охраната.

Момчето от хотела неочаквано преbledня, кръвта му се изтегли от лицето и кожата стана бледовосъчна, като на мъртвец. Ръката му се протегна инстинктивно и се опря на стената, само така успя да се задържи прав.

— Стегни се, момче! — викна грубо шофьорът, който невъзмутимо продължаваше да смуче цигарата си. — Това няма да ти е последният труп. — И се закиска грубо.

Миг по-късно Шано излезе от стаичката, облечен в униформата на пазача.

— Прилича ли ми? — запита той и си сложи фуражката на главата.

— Сякаш е шита специално за теб — възкликна шофьорът. — А, Шано, та ти... ехе-е-е... Ти си бил истински пазач. Приличате си като две капки вода. Слушай, убитият да не ти е брат-близък?

— Без черен хумор, Мато — възрази Шано и пролича, че станалото съвсем не му е по душа. — Тръгвайте, момчета! Работата не чака. Аз ще пазя тила!

Брадясалият водач вътрешно се усмихна.

— Тръгваме! — заповяда той.

ДЕН ПЕТНАДЕСЕТИ: ВЕЧЕРТА (11 И 20)

Групата на сержант Кита охраняваше служебния вход. Току-що от поста се върна смененият войник, трясна автомата на стойката и както се прозяваше шумно, предпочете да завърши това действие в хоризонтално положение. Просна се на леглото и дългите му крака останаха да стърчат далеч извън него.

Колегата му, който до този миг надничаше през прозорчето към балната зала, го заяде беззлобно:

— Стига си спал, Хорнер — изпълни помещението силен гърлен глас. — Помъчи се поне веднъж да вникнеш в аристократичния начин на живот.

— Мръсници! — бе единственият кратък отговор.

— О, каква красота! — възхищаваше се колегата му. — Надигни се от леглото и ела да видиш елита на нацията! Тоалети, разкош, шик, дори грация. Набелязах си една дама. Симпатична е. И на подходяща възраст. Какво ще ме посъветваш? Да опитам ли?

— Върви при акулите!

— Ама че си грубиян! Никога няма да надскочиш сегашното си ниво. Цял живот ще се търкаляш по груби войнишки легла. И ако доживееш случайно до пенсия, т. е. те изхвърлят законно от стройните колони на маршируващите, ще събираш праха на разни скапани тавански стаички... Не желаеш ли да започнеш обикновен живот, да имаш жена, деца, роднини и близки...

— Че искам, искам. А ти не ми пречи на съня. Какво мислиш, че виждам със затворени очи? Една прекрасна жена. Утре ще ме чака...

Той не успя да довърши.

Точно в средата на стаята се появи малко прозрачно кълбо, задържа се за миг неподвижно, после рязко се изду и за стотни от секундата изпълни затвореното пространство.

Почти мигновено димът се разсея. В стаята сякаш нищо не се беше променило, само намиращите се вътре хора лежах в безсъзнание по местата си. И приближаващата смърт безучастно ги наблюдаваше...

Групата сладкари вървеше по коридора. Завиха наляво и като не забелязаха любопитни очи, брадясалият бандит извади ключ и отвори вратата на караулното.

Големите блестящи съдове бяха поставени до леглата. Махнаха капациите им и вътре проблеснаха тъмносивите жезла на оръжията. Ръцете с привични движения сглобиха автоматите и картечницата.

После терористите равнодушно преместиха трите тела така, че да не пречат на предстоящата им съзидателна дейност.

— Стреляте само по моя заповед — изрече спокойно брадясалият и погледна часовника си с хладни очи. — Вземаме на прицел Председателя. Щом го надупчим, пускаме по някой и друг откос наляво и надясно из залата. Два-три трупа в повече ще възбудят достатъчно аристократичния страх. Е, момчета — той вдигна високо ръка с протегнат показалец, — по местата!

Терористите заеха стрелкова позиция.

ДЕН ПЕТНАДЕСЕТИ: ВЕЧЕРТА (11 И 35)

Нощният хлад накара нежната ѝ кожа да настръхне.

Морето, реката, безбройните езера и блата отделяха непрекъснато невидими изпарения. Навсякъде проникваше мъглива и досадна влага. Ситни капчици се съгъстяваха върху незащитените от покритие предмети и бързо ги покриваха с тънка водна ципа.

— Б-р-р-р! Колко било студено — наежи се Мила и се мушна на задната седалка. — Косата ми е още влажна и сигурно ще изстина.

— Да бяхте си останали във ваната — подхвърли насмешливо Дрейт.

— О! Сама щеше да ми е скучно — тя изпитателно изглежда яката фигура на полицейския инспектор. — Предпочитам да измръзна и да изживея нещо необикновено.

— При нас романтизмът обикновено процъфтява в ковчег.

— Колко мрачни мисли имаш!

— Съжалявам. Аз не съм мрачен по природа, а действителността е доста... натуралистична. Или съм се излъгал и отиваме напразно, или шансът да видим неприятни гледки е невероятно голям. Възможно е да получим за награда и куршум в главата. Е, зависи

от ситуацията.

Той гръмко изруга. Натисна яко газта и моторът ядно заръмжа. Колата рязко потегли.

Марти се намести удобно на седалката.

— Обясни ми — настоя частният детектив — какво те накара да прекъснеш любовта ни?

— Във всеки случай не и ревността. Не съм предполагал, че имаш такава хубава приятелка.

— Слушай! Ако тревогата е напразна...

Дрейт прекъсна гнева му с остър смях.

— Да се хванем на бас. Ако убият в близките часове достопочтенния Председател, ти ще ми дадеш ли възможност пред тази прекрасна дама...

— Гледай си жената — отвърна грубо Марти. — Мила не я давам за нищо.

— Скъпи — намеси се тя, — защо не попиташ за моето мнение?

Марти направо почервения от усилие да се сдържи.

— Сигурен съм, че тогава наистина ще има убийство.

— Предлагам компромис — изсмя се жената. — След акцията, надявам се да бъде безплодна и Председателят да си спаси драгоценния живот, елате ми и двамата на гости. Мисля, че тримата някак си ще се споразумеем...

Колата летеше по влажния паваж и рязко се занасяше на завоите.

— Стига с шегите — стана сериозен Дрейт. — В случая с „Веселия пощальон“ се оформят две насоки: убийства и писма. Датите не съвпадат напълно. Между първото и второто убийство разликата е осем дни, между второто и третото — четири. При писмата са съответно пет, четири и три. Да не забравяме — писмата са четири. Ако към всяка поредица прибавим числото две, изравняват се както сумите, така и крайните числа. Смятам, че организаторът на престъпленията се ръководи от някаква своя аритметична логика, или числова мистика, и чрез нея ни насочва към определена цел. Досега не сме успели да я отгатнем...

— Може да има междинен „пощальон“ — възрази Мила. — А краят на акцията да е утре, след още един ден.

— Няма сведение за извършено убийство, придружено с писмо за нас.

— Рано е да завършваме денонощието — измърмори Мила.

В колата настана тишина.

ДЕН ПЕТНАДЕСЕТИ: ВЕЧЕРТА (11 И 35).

Вътре в караулката

Единственото слабо място в плана беше необходимостта да се чака. През това време нечий любопитен нос можеше да надникне в караулката и да предизвика непредвидими последици. Дори Шано, терорист с доста стаж в професията, започна да нервничи. Той и другарите му не разбираха защо не се захващат за работа.

По едно време брадясалият се надигна от коравото легло, под което се търкаляха две бездиханни войнишки тела, настани се удобно на стола поставен пред наблюдателното прозорче, положи автомата пред себе си и се вгледа с любопитство в бъркотията на дансинга. „Аха“ — каза си той, — „още са там. Според програмата скоро ще започне тържествената част. Когато Председателят започне да говори за милосърдия, аз ще се поразшета малко с...“.

Не успя да завърши мисълта си.

Долу настъпи оживление. Музиката спря. Танцуващите се насочиха към местата си. Пред микрофона на подиума се събра малка групичка.

— Още не! — пресече брадясалият нетърпеливия жест на Мато. — Днес ще се стреля само по моя заповед!

Тези думи бяха изречени спокойно и бавно, но сякаш излизаха от устата на разярена отровна змия.

А през това време очите фиксираха бъдещите жертви.

* * *

Щастлива усмивка заигра по брадясалото лице. Бе забелязал това, което му трябваше. Атенатът можеше да започне. Той прилепи приклада до рамото си и го притисна с бузата си. Усети приятната хладина на приклада и се зарадва, че още е жив. Дръпна затвора и се прицели.

Председателят кацна на мушката. Братият съсредоточено вдигна лявата си ръка. Показалецът сочеше самотен небето.

Рязко махване!

Стрелбата по определената цел продължи пет секунди. Председателят се просна по очи на пода до микрофона. До него още няколко души мъчително се разделяха с белия свят.

Основната задача беше изпълнена.

Брадясалият изви дулото на автомата малко встрани. Остана доволен от постигнатото досега и без да се прицелва пусна дълъг неориентиран откос от цевта.

Осветлението!

Град от куршуми полетяха към блестящия полилей. Разхвърчаха се кристални парчета. В залата се възцари гнетяща и крещяща тъмнина.

И хаосът обхвана хората. Паниката ги подгони към изходите. Неистовите викове и болезнените крясъци заглушаваха отмерените заповеди на запазилата пълно самообладание въоръжена охрана.

Те бяха свикнали на всичко.

Живият поток като разбунена мътна река се изсипа на площада пред хотела.

— Стига, момчета! — брадясалият се надигна. — Свършихме добра работа. Да си вземем парцалите и да се измитаме по-бързо.

Терористите свалиха вече ненужните бели престилки. Отдолу се оказаха облечени в полицейски мундири.

— Наложите! — заповяда Шано.

И сам наложи фуражката, провери дали козирката не е изместена встрани и решително отвори вратата.

В коридора нямаше никой!

По инструкция групата на сержант Кита при тревога трябваше веднага да се спусне в подземния гараж и да блокира изхода с кодов номер А16-3 (Разбирай вратата през която влизат и излизат боклукчийските кофи). Терористите изпълниха стриктно предписанията. Но вместо да останат на пост, те се метнаха на микробусчето и по подземната улица се вляха в градското движение на магистралата, водеща право в центъра на града.

— Красотата на един атентат — засмя се Фламерио — се състои в бързината на извършването и мигновеното изтегляне на групата. Така се придобива мистичен образ на невидимост, безпътност и недосегаемост. Ужасът е пълен!

Избухна общ хохот! Така те разтормозиха напрегнатите си до скъсване нерви.

Микробусът се отби от магистралата, пое по някакъв страничен път и след десетина минути друсане спря пред разкривена дъсчена порта. Портата изкърца шумно. Колата след миг се скри в бараката.

Мато, шофьорът, опна ръчната спирачка и се изсипа от мястото си навън. При скока удари болезнено лакътя си и изруга несдържано.

— Хвърляйте всичко непотребно!

Оръжието полетя в камионетката до тях. Униформите се разкопчаха с мълниеносна бързина. Терористите се преоблякоха и придобиха приятен цивилен вид. Последното нещо от което се освободиха бяха супертънките прозрачни ръкавици, които преди да стигнат земята се самовъзпламениха и изгоряха без да оставят видими следи.

— Дали не сме забравили нещо?

— Не, шефе!

— Прекрасно, приятели! Е, сбогом. Засега. Да се надяваме, че ще се видим скоро при друга акция.

Стиснаха си здраво ръцете и всеки пое по своя път.

Шано се стопа в мрака. Около стотина метра трябваше да си пробива път през гъсталака. Когато стигна стръмния бряг се поогледа и забележа перилата. Заспуска се по стъпалата на почти отвесната стълба. Въздухът забележимо овлажня. Скоро се оказа на малък кей, до който мирно бе прилепена моторница. Сигналните й светлини деловито намигваха. Люкът, водещ към вътрешността, бе гостоприемно отворен...

През това време Мато, шафьорът, се върна на магистралата. Трудно се ориентираше в тъмнината и замалко да се паникьоса; не успя веднага да забележи нужния му подлез. Така загуби три-четири минути в безцелно блуждаене. Случайно се натъкна на мрачния отвор и със свито сърце се гмурна в тъмния и страшен тунел. Как успя да премине само той си знаеше. Изтри изпотеното чело. Едва тогава се качи на паркираната наблизо кола и смело пое в посока на хотел „Океанска вълна“.

Станоти вървя почти час пеша. И незабелязано се вля в тълпата работници, излизащи на порции от близката бирена фабрика и заедно с тях, след кратко шурмуване, успя да се качи в претъпкания автобус...

Следствието така и не успя да установи какво е правил в тези часове Фратерио. Той просто се изплъзна и следите му се изгубиха.

Брадясалият... той просто се стопа в мрака!

ДЕН ПЕТНАДЕСЕТИ: ВЕЧЕР (11 И 35).

На паркинга

Площадът пред хотел „Океанска вълна“ бе осветен с безброй ръкотворни слънца. Светлината прогонваше мрака и влагата. Тънки струйки пара се издишваха от паважа, понасяха се нагоре над къщите и отново се съгъстваха в безброй ситни-ситни капчици, които отразяваха и пречупваха лъчите на лампите, при което се образуваха причудливо танцуващи дъги. Странни образи надничаха от нощното небе, но малко от хората им се любуваха.

Шофьорът на такси „Свежест АА“ Ратон бе паркирал колата си близо до парадния вход на хотела. Докато очакваше края на приема, лениво разглеждаше паркинга, застиналите корони на дърветата, фасадите на по-далечните къщи, преминаващите хора и понякога отправяше взор към небето.

Денят се беше оказал тежък и сега го караше на сън. Бореше се мъжки с дрямката и с нетърпение очакваше притока на тълпата гости, сред които трябваше да открие най-подходящия — хем да живее надалеч, хем да е в нужната посока. Климаше често с глава и се стряскаше от всеки по-силен шум. Затова направо подскочи, когато почти до него се тресна силно врата на току що спряла кола.

Уплашено отвори очи и с изненада видя как от колата изкачат трескаво двама мъже и една жена. Те се затичаха с пълни сили към парадния вход на хотела. Но преди да направят няколко крачки вътре стана нещо.

Към едва чуващата се музика се присъединиха отмерени глухи звуци, сякаш изчуквани с бързи удари на барабан. Виковете на уплаха и паника се сляха в общ нестихващ вопъл.

Първи от вътрешността на хотела заизкачаха най-бързите.

„Атентат!“ — досети се Ратън и първата му мисъл беше: „Бягай!“. Ръката инстинктивно стисна волана, кракът стъпи на газта. Оставаше да завърти ключа и... се отпусна безпомощен.

Тропотът на подковани ботуши смрази мозъка. Униформени хора с автомати готови за стрелба обкръжаваха паркинга и хотела. Секунди по-късно птичка не можеше да прехвъркне над, през и под кордона.

— Боже Милостиви! — измърмори уплашено шофьорът. — Пази раба твой през следващите часове. На мен ли трябваше да стовариш своя справедлив гняв!

Предстоеше една тежка нощ.

Постепенно кръвта се върна в пребледнялото лице и едва тогава господин Ратън се сети, че освен шофьор е дописник в един малък вестник.

ДЕН ПЕТНАДЕСЕТИ: ВЕЧЕРТА (11 И 40)

Дрейт се втурна към входа, пробивайки си път през тълпата, блъсна се в няколко изплашени до смърт люде и като се убеди, че няма да успее, се отказа от намерението си. Задърпа Мила за ръката обратно.

— В колата!

Там сграбчи микрофона и започна да нарежда/

— Блокирайте незабавно пътищата около хотел „Океанска вълна“. Изградете три кордона. Крайбрежието и реката да се наблюдават най-усърдно. Вземете данните на всички лица вътре в заградените зони. Веднага ги сверявайте с тези в „Компютърния архив“. При откриване на някаква малка, дори несъществена разлика задържайте лицата до изясняване. Край.

— Грандиозна акция започваш, Дрейт.

— Поне това е в силите ми сега, Мила. Длъжен съм да сторя нещо за убитите. Дали ще хванем терористите е друг въпрос. Дори най-бързата кола или най-бързата моторна лодка за седем минути не биха успели да излязат извън третия пояс. Мисля, че дотогава бариерите ще бъдат спуснати и патрулите не ще позволят и на птичка да прехвъркне...

— Поемаш ли ръководството на акцията — запита делово Марти.

— Длъжен съм да го направя.

Детективът присви устни и се замисли.

— Как ще обясним присъствието си тука?

— ?.. — вдигна рамене Дрейт. — Въобще нищо няма да казваме. Тук сме били и това е! Водила ни е тревогата за Председателя. Въпрос на вътрешна интуиция. Въображение. Кажи го предчувствие. Мисля, че е достатъчно. Защо да споменавам, че ме води числова мистика! Сега да вървим в хотела. Тълпата се разпръсна.

Шофьорът на частно такси Ратън без да иска чу разговора и в първия миг изстина от ужас на мястото си. Разпозна събеседниците. Поне мъжете. Техните лица често се появяваха на телевизионния екран. Само жената му беше неизвестна. Изчака ги да се отдалечат и затвори очи. Божичко! Дано не бяха му обърнали внимание. Но скоро към страха се прибави нещо друго. Помъчи се да запомни напълно непредпазливите думи.

В него заговори журналистическата страст. Разбра, че е попаднал на нещо важно, сензационно. Същевременно осъзнаваше, че прякото цитиране на един такъв разговор може да му донесе само неприятности, разправии, обиди и дори затвор. Но изведнъж се сети. Да, така може да постъпи...

Достойният кореспондент на жалкия досега вестник „Ведра зора“ решително се измъкна от колата си и като не забрави внимателно да заключи вратите и да ги провери, се завъртя на триста петдесет и девет градуса около левия си крак, не видя нищо интересно и се запъти също към вътрешността на хотела.

Превърна се в негласна и невидима сянка на Главния полицейски инспектор

* * *

— Убити са осем души — докладваше офицерът от Главната охрана и острата му брадичка подскачаше по особен начин от нерви. — Ето Ви списъка. Ранени са над петдесет души. Доста са пострадали при блъсканицата на изходите. За щастие само две деца са сред пострадалите. Едно момиченце е със счупена ръка, а на онова момченце на тринадесет години куршумът е минал през корема, без да засегне важни органи. Лекарят твърди, че бързо ще се поправи.

— Добре. Веднага организирайте пресконференция. Дайте на журналистите сведение за жертвите. Нека фоторепортьорите направят снимки. Нещастните ранени деца ще накара общественото мнение да побеснее.

Марти слушаше с половин ухо нарежданията на Дрейт и същевременно се вдълбочи в списъка на убитите:

1. Жен Мартисон. Председател на Върховната Камара. Носител на ордена Златната раковина. Поразен е от седемнадесет куршума. Смъртта е настъпила вследствие на рана в главата.

2. Берта Ситанати. На петдесет и осем години. Председателка на дружеството „Патриоти за Свободен Архипелаг“. Била е непосредствено зад Председателя. Убита от попадение на куршум в сърцето.

3. Микар Тодатор. На 91-на години. Почетен член на правителството. Почетен член на „Архипелага“. Почетен... т. н. Засегнат в областта на корема. Умрял от болев стрес.

4. Сета Битала. 73 години. Вдовица на бившия министър-председател. Богата индустриалка. Открити са осем попадения в тялото ѝ. Умряла от загуба на кръв.

5. Бора Иробота. 39 години. Меценат на изящните изкуства. Притежател на заводи и строителна фирма. Кандидат за депутат в предстоящите избори. Предполагам министър на търговския флот. Убит от пряко попадение в челото. Други рани не са открити. Стоял е вляво от №4.

6. Карола Блез. 46 години. Дъщеря на принц Фмпор. Смъртта е вследствие на три рани в областта на корема и гърдите.

7. Сахар Коста. 31 години. Учен. Работи в отбранителната промишленост. Един-единствен куршум е проникнал в белия дроб и е предизвикал общ спазъм. Смърт от недостиг на кислород.

8. Керако Деко. 56 години. Финансист. Група банки „Възход“. Три рани. Причината за смъртта още се установява.

Трима от ранените беряха душа. Екипите на „Бърза помощ“ оперираха на място и въпреки критичното им състояние се надяваха на благоприятен изход. Останалите тежкоранени вече бяха транспортирани. Леко — биваха превързвани и пускани на свобода.

— Шефе — върна се Марти от служебните помещения на хотела, — стреляно е от стаята

на Ведомствената охрана. Тримата командоси на спецотряда се въргалят под леглата и са приспани дълбоко. Досега усилията да бъдат събудени са напразни. Четвъртият е убит на изхода към подземния паркинг. Изглежда терористите са изчезнали през него.

На вратата се почука.

— Влез! — викна рязко Дрейт.

— Може ли нещо да съобщя — надникна една миша физиономия вътре.

Лицето никак не се хареса на Марти, но в подобна обстановка често се налагаше да се срещат с какви ли не типове.

— Аз работя в кухнята — започна своя разказ „плъха“. — Наричат ме Хашама Тоя, майстор готвач. Днес трябваше да се грижа за десерта. Помощник ми е Морис Браво — момче на осемнадесет години. Дойде при нас с препоръчително писмо. До днес няма какво да се оплаквам от него. По изпълнителен човек отдавна не съм срещал. Но в разгара на работата изведнъж изчезна. Беше около час преди атентата. Спомням си много добре, защото той трябваше да бърка един крем, закъсна и се наложи да хвърлим заготовката. Обещах му, че утре ще трябва да плати нанесените вреди и заповядах да направи нов крем. Момчето ми кимна и се залови за работа. Стори ми се преbledнял. Когато започна данданията го мярнах и видях, че се усмихва като щастлив човек. Това така ме поразя, че направо се уплаших... от вида на крема ми стана лошо и побързах да се скрия на сигурно място. Знам, че съм страхливец... затова съм станал готвач, а не например полицаи... Извинявайте за последните думи, г-н началник.

Човечето се обърка напълно.

— Нищо, нищо — успокой го Дрейт. — Продължавайте спокойно.

— После Морис изчезна някъде. Лицето му е още пред очите ми. Беше приbledнял страшно. Сякаш кръвта беше избягала от кожата и направо се виждаше месото...

— Къде е той сега?

— Нали ви казах, че е изчезнал.

— Ако го забележите, веднага ни съобщете!

Марти изчака този човек да се отдалечи и без да пита нещо излезе. Трябваше да намери това момче. Прекоси Тържествената зала и усети музиката на безброй приеми; същевременно преживя отново няколкото жестоки атентати, които бяха извършени с виртуозна прецизност. Под краката му хрущяха изпотрошени стъкла. Полумракът беше прогонен с три преносими мощни лампи — светлина се лееше изобилно. Бляскаха светкавици. Фотографите настървено си вършеха работата. Петната кръв, преди малко ярко червени, бяха засъхнали и сега представляваха грозна картина на човешкото безсърдечие.

В кухнята служителите тихичко разговаряха на групи.

— Къде мога да намеря Морис Браво?

Отговаряха му кратко

— Не знам... Не съм го виждал... Тук някъде...

Една по-възрастна жена се сети:

— След изстрелите побягна към товарния асансьор.

Изглежда и други „изведнъж“ си спомниха това и усърдно закимаха с глави:

— Да! Натам побягна!

Нагоре: таван, покрив, изобщо „задънена улица“. Едва ли е поел натам, реши веднага Марти, но за всеки случай се обади на Дрейт и една оперативна група се зае да оглежда тази част на хотела.

Надолу: мазе, гараж, складове... аха... шахти за изхвърляне на смет... канализация, вход и изход за товарни коли.

Дали там някъде няма неохраняем изход?

Запита охраната в подземието.

— Знаете ли — започна предпазливо възрастен сержант, — ние изпълняваме заповеди. Когато извършим нещо на своя глава — наказват ни! Когато направим пропуск — наказват ни! Кажете ни как да балансираме?

— Като открием това момче.

— Може да ми струва службата, но ще ви кажа нещо. Слезте в помещението на Апаратната. Видях го да тича натам. Друго не мога да ви кажа.

— Благодаря, сержанте!

Коридорът бе с отдавна неизмазани стени. На места влагата бе избила и мръсни капки се стичаха към пода. Стъпките му отекваха глухо. Скоро стигна края, застана пред стоманена врата, блъсна я, тя се отвори с неприятно скърцане и Марти влезе в помещението. Вътре не се забелязваше никакъв човек. Няколко машини продължаваха работата си с тихо тракане.

Той обиколи навсякъде и погледна във всички ъгълчета и скрити кътчета.

Празно...

Канализацията!

Решетката на отточния канал бе леко изместена. Детективът се наведе, хвана желязото с две ръце, напрегна се и успя лесно да отмести преградата. Отворът водеше право надолу. Шумоляха невидими в мрака води. Запали фенерчето си и застина от учудване.

Това бе по-скоро коридор, отколкото обикновен канал.

Хвана се за скобите и мигом се озова вътре. Сега накъде? Напред или назад?

ДЕН ПЕТНАДЕСЕТИ: ВЕЧЕР (11 И 56)

— Обади се от Централната телевизия. Били получили съобщение по телефона. За атентата отговорност поема организацията „Волните Стрелци на Архипелага“. Питат, да го излъчат ли в новините?

— Нека се обърнат към министъра на съобщенията — ядоса се Дрейт. — Искам незабавно да се анализира запис. Нека експертите се опитат да идентифицират гласа. Да открият номера откъдето се е обадил. Пълна експертиза! Останалото не е моя работа. Ако желаят да съобщават, ако не — да си затварят устата!

Обърна гръб на слисания полицаи и се отдалечи. Отдавна не беше попадал сред такъв хаос. Обикновено пристигаше на местопрестъплението след като специалните отряди успяваха да въведат някакъв ред. Свидетелите постъпваха на разпит при него по неумолим конвейер. Предварително опитни следователи осейваха досадните повторения. А сега?..

Но постепенно картината на престъплението започна да се очертава.

— Незабавно да се извърши аутопсия на убития командос. Изглежда нападението е извършено с торбичка пясък. Открийте я! Потърсете аналогични случаи в архива. Съпоставете ги. Искам незабавно да ми докладвате, ако откриете нещо.

Почеркът на атентата отсега му изглеждаше познат. Групата Масабор постъпваше по подобен сценарий.

— Съберете всички сведения?

Последното можеше и да не казва. Но тежестта в главата му нарастваше. Нещо изведнъж стегна челото. Появи се тъпа болка. очите затанцуваха цветни петна. Краката се разтрепериха.

Наложил волята си над отпускащото се тяло, достигна близката маса и седна на единственият останал здрав и прав стол.

Облекчение!

ДЕН ШЕСТНАДЕСЕТИ: (00 И 17) (През канализацията)

Тъмнината гнетеше. Въздухът беше спарен и трудно се дишаше. Марти се обля цял в пот. Наложил се да спре. Измъкна дихателната маска от специалния пакет и я надяна на лицето си. веднага струята студен въздух изпълни белите му дробове и след няколко дълбоки вдишвания успя напълно да ги прочисти. Стана му много по-леко.

Краката шумно зашляпаха в дълбоката тиня.

Марти беше успял вече да стигне до истинския канал. Освети пода и стените. Направо потрепери от гнусната гледка. С труд се въздържа от желанието да побегне назад. Защо ли се зае с работа, която би трябвало да вършат щатните преследвачи?

Наежи се от неприятното усещане — мракът можеше всеки миг да стреля!

Някъде наблизко пред него нещо се заблъска в тинята.

Доволно грухтене доказа животинския му произход. В лъча на фенерчето заблестя мокро кално тяло, което вместо да каже „здравей“, предпочете мигновено да изчезне.

Как ли това същество преживяваше в този мрак?

Записукаха остри гласчета. Мишки или плъхове? Техните любопитни очички засвяткаха. Оставаше да го нападнат. Дали щеше да се брани успешно от техните пълчища?

* * *

Лута се часове. Поне така чувстваше. А всъщност бяха изтекли само десетина минути. В далечината пред него нещо проблесна. Оказа се отвор. Канализационната тръба изливаше зловонията си в някаква мътна канавка. Уличното осветление се отразяваше от мазната и гладка повърхност.

Изтича колкото се може по-далеч от клоаката нагоре по течението и натопа крака в реката. Част от калта бе отнесена от водата, част трябваше да маха с голи ръце.

По адресни данни това момче, Браво, живееше наблизко. Дали щеше да се прибере в къщи? Нима щеше да бъде толкова глупав? Но трябваше да провери. Затича се. Познаваше добре района и нямаше нужда да пита за пътя. Намери адреса — оказа се обичайната вила с малка китна градина. прехвърли се през оградата и погледна през прозорците.

Те бяха мътни.

Вътре се движеше някакъв човек, но не можеше да бъде разпознат.

Има ли заден изход?

Разбира се!

Дано само няма тунел към катакомбите.

Марти се издърпа настрани, прикри се след храстите и търпеливо зачака.

Минаха десетина минути... половин час... Изглежда нещо беше сгрешил. Онзи вътре нямаше никакво намерение да напуска дома си. Дали наистина е Морис? Или вече е духнал и се намира далеч оттук?

Извади пистолета си и вдигна предпазителя. Щракването прозвуча като гръм от ясно небе. Марти се надигна и стъпвайки на пръсти се запъти към вратата.

Зад гърба му нещо изшумоля.

Мигновено поиска да се обърне, но беше късно. Нещо тежко се блъсна в главата му и съзнанието изчезна...

Свести се бързо. Попипа тила си и изстена от болка. Голяма цицина допълваше прическата му. Пистолетът лежеше пред него. Сигурно вече няма да му трябва. Въпреки това сграбчи грапавата дръжка и се надигна.

Изправи се трудно. Виеше му се свят. Пристъпи към прага на отворената врата.

Момчето лежеше по очи на пода. Между плешките на тесните и изящни рамена белееше лист хартия.

Марти протегна ръка.

„Разбрахте ли, господа, какво трябва да намерите.“

Почеркът беше до болка познат.

На Марти му идеше да заплаче.

ДЕН ШЕСТНАДЕСЕТИ: (02 И 52)

Бездействието, при положение, че наоколо кипи бурен живот, е способно да изнерви всяка нормална жена. Мила неуморно кръстосваше нагоре-надолу паркинга, площада пред хотела, стигаше до живата верига полицаи, които дори отблизо изглеждаха вкаменени и напразно се опитваше да направи нещо полезно.

Хората бяха изплашени. Мнозина открито се радваха, че са останали невредими. Няколко, по набожни, клекнали на колене, отправяха горещи благодарствени молитви към небесния пантеон. Но повечето мълчаливо и покорно очакваха да преминат обичайната проверка и да изчезнат бързо от страшното място. Станалите припадъци бяха по-скоро следствие на емоционална слабост, отколкото на физически наранявания. Истерични вопли се раздаваха непосредствено до входа и напразно струпаните близки се опитваха да успокоят беловласата жена.

Тя имаше защо да плаче. Големият ѝ син, тежко ранен, беше откаран преди малко с линейка. Беше видяла с очите си окървавените гърди, конвулсивно мърдащите ръце и беше чула шепота на тръпнещите устни. Дали щеше да оцелее?

— Съобщение за вас, госпожо — Мила бе стресната от плътен глас, който принадлежеше на един цивилен мъж, висок и як, с широки рамене и неотстъпчив твърд поглед. — Изпраща ме Марти, нашият шеф. Работя в неговото детективско бюро. Наредено ми е да ви помогна да преминете оцеплението, ако разбира се желаете.

Жената мълчеше и не знаеше какво да предприеме.

— Освен тома шефа нареди да ви дам тази бележка.

„Скъпа, прибери се в къщи и веднага събуди Паро. Нека той и неговите хора да наблюдават непрекъснато обекта. Целувам те, Марти.“

Мила бавно сгъна бележката, пхна я в чантата си и се обърна към мъжа до нея.

— Готова съм!

Двамата отидоха при един полицейски офицер. Детективът показва някаква карта и зашепна нещо на ухото му. После отидоха до разпъната сред улицата преносима масичка. Мила подаде личната си магнитна карта и след като служителят я пхна в разпознавателното устройство и по този начин регистрира нейното присъствие вътре в кордона, ѝ направи път. Тя беше вече свободна.

* * *

Таксито я остави пред входната врата.

Дърветата посрещнаха стопанката с радостно шумолене на листата. Щурците неуморно изливаха бодрата си свирня. Към този оркестър прекрасно пригласяше Девическия хор на дървесните жаби.

Колко е хубаво да си вкъщи!

Нервите ѝ се отпуснаха. Замисли се за бъдещето. Дали още дълго ще живее сама? Марти отново ѝ харесваше.

Вратата я позна и радостно сама се отвори.

„Прислугата сигурно отдавна си е отишла“ — помисли Мила, — „а-а“ — сети се тя, —

„аз сама ги освободих, преди да дойде Марти.“

Изведнъж ѝ стана неприятно, че е сама.

Мила се изкачи на втория етаж, където беше нейното гнездо, свали дрехите си, наметна един розов халат и отиде в банята. Потопи се в горещата вода и усети как тялото ѝ се отпуска в приятна слабост... Когато изтри и последната капка, прииждащият сън я насочи към спалнята.

Стресна я едва забележимо движение.

Вратата на спалнята беше леко отворена и леко се поклащаше.

Усети да я побиват студени тръпки.

Тичешком се върна в хола, влезе в кабинета си, отвори едно чекмедже на бюрото и сграбчи дръжката на тежък револвер. Ръкавите на халата ѝ пречеха. В тази неудобна дреха беше безпомощна. Поколеба се миг, после рязко я захвърли на земята. Добре би било да прикрие с нещо голотата си, но наоколо не откри нищо подходящо. Мрачно си помисли, че ако я убият, утре полицаите ще видят интересна и заинтригуваща гледка...

Включи компютъра. Електронната охранителна система приспивателно мъркаше. На екрана се виждаше, че освен нея в къщата няма друг човек. Непознати не бяха влизали.

Малко успокоена Мила изтича на втория етаж. Вдигна револвера и решително влезе в спалнята. Нещо бяло се надигна от прозореца и пристъпи към нея...

Изстрелите трещяха един след друг.

Когато спусъкът изтреща на празно, Мила захвърли безползното желязо и разтреперана запали лампите.

Някой наистина беше влизал.

На полилея висеше обесена мъртва котка, от същата порода, която бе убила при посещението в къщата на доктора. На главата ѝ имаше царска корона от вестник. На шията — миниатюрен макет на Накита. На гърдите — табелка:

„П. П. Открихте ли го!“

Под този надпис със съвсем дребни букви бе допълнено:

„Едва успях да зашия парчетата на котката.“

Мила се дръпна настрани и гръмко заплака.

Вдигна слушалката, изтри поредната непокорна сълза и набра номера:

— Паро — започна тя, — извинявай, че те будя послед нощ. Имам неприятности. Ела, моля те, веднага!

Постави слушалката на мястото и отиде да се облича. Напразно се опитваше да пропъди от паметта си озъбената усмивка на котката...

ДЕН ШЕСТНАДЕСЕТИ: СУТРИНТА

Денят се случи един от най-хубавите през летния сезон. Още с появата си над хоризонта Слънцето заля морето с блестящите си топли лъчи. Удивителното спокойствие на атмосферата се придаваше на водата и на водната повърхност. Само близо до брега мънички вълни равномерно се плъзгаха по пясъчния склон.

Малкият залив, където бе приютена яхтата „Балуна“, бе скътан след живописни почти отвесни назъбени скали. Тясна бетонна стълба водеше нагоре към равното поле.

Известно време нищо не смущаваше царящото спокойствие. После се чу хлопване на врата и на палубата се появи стройна девойка. Гъстите ѝ дълги коси се спускаха на прави линии свободно по рамената. Тя се приближи до борда, погледна виждащото се дъно и с елегантен скок се озова в морето.

Няколко минути по-късно набит мъж подаде разрошената си глава от входния люк и

внимателно обходи с подозрителен поглед скалите, водната повърхност и дори дълбините на морето. След като не видя нищо необичайно и опасно се изкачи на палубата и проследи с все още сънните си очи отдалечаващата се девойка.

„Къде ли плава?“ — изтърси не приятен въпрос. — „Ще вземе да я забележи някой полицаи и...“ Не довърши мисълта си. Сам си беше виновен. Не трябваше да спи така дълбоко. Чу я когато стана и го примързя да се мръдне. Тогава можеше да я предупреди... Да, ама тя не знае нищо... Нека поне бъде естествена в държането си. Останалото е от лукавият.

Мъжът постоя известно време изложен на слънчевите лъчи и свежия въздух, събра достатъчно здравословни йодни изпарения, излъчващи се от гниещите водорасли и като се усети достатъчно съживен, реши да приготви вкусна закуска. Влезе в камбуза и затрака с приборите. Когато се изкачи отново на палубата, държеше в грубите си ръце сребърен поднос с две чаши димящо кафе и няколко апетитни на вид сандвича.

Но девойката не се виждаше никъде.

Той разгъна шезлонга и се просна в него. Опита от ободряващата черна течност и лакомо напъха цял сандвич в устата си. Задъвка шумно с подчертано мляскане. При други условия би си придал по-възпитан вид, но сега, под въздействието на нервното напрежение и липсата на благосклонна публика, въобще не следеше за действията си.

Всъщност, защо ли се тревожи?

Трангита е отлична плувкиня. С часове е кръстосвала морето. Скоро няма да се върне. Знаеше го по собствен опит от предишните им срещи. Сега му оставаше само едно: да прави същото като всеки почиващ човек след природата. Взе някакво списание, разгъна го и се вдълбочи в изписания текст.

Непривичното занимание и лошо прекараната нощ постепенно замъглиха съзнанието му. Завеса падна и закри единия свят, за да прогледне към другия — светът на илюзията.

Събуди го рязък гласък.

Времето се беше развалило. Облаци покриваха небето. Духаше вятър на резки пориви. В закътания залив не се усещаше, но вдигнатите от него вълни проникваха вътре, макар и доста укротени.

Трангита я нямаше!

За пръв път от началото на деня изпита истинска тревога. Какво беше станало с девойката? Защо не се връща? има се е случило някакво нещастие? Дали случайно не се е удавила? Тръсна с досада глава. Другите възможности бяха още по-обезпокоителни за него.

Изтича поривисто на брега. Привърза както му бяха обяснили яхтата с въжета. Сега бурята нямаше да е опасна за малкото корабче.

После мъжът се отправи към стълбата. Изкачи се и горе на равнината вятърът яко го блъсна в гърдите. Притвори очи да не бъдат напълнени със ситен хвърчащ пращец.

Морето навсякъде беше изпълнено с бели разбити гребени на вълни и между тях не се забелязваше дори следа от момичето. Напразно мъжът притискаше бинокъла към очите си и старателно преглеждаше метър по метър люшкащата се повърхност.

Може пък да е излязла някъде на брега и да върви сега пеша към яхтата. Изтича първоначално наляво и огледа ширналата се плажна ивица: нито душа. Надясно му се наложи да преодолее малка каменна стена. Плажът от тази страна беше тесен и продължаваше към хоризонта във вид на отвесен скат.

И нито следа от човешко присъствие.

Но зад гърба му, само на стотина метра шумеше железобетонната грамада на столичния град. Сигурно е прескочила до някой магазин. Глупости! Къде ще се скита по бански

костюм?

Направо изпадна в паника.

Прибра бързо малкото си багаж, постара се да изтрие следите от пръстите си, където смяташе, че е пипал и по най-краткия път запраши през полето към автобусната спирка. Трябва бързо да се скрие сред човешкото множество. Така терористът Шано направи първата грешка в иначе прецизно изработения план.

* * *

Час по-късно една глава с дълга коса се надигна до борда на яхтата. Девојката ловко се изкачи на палубата и грациозно се прибра в каютата си.

Умората от дългото плуване бе така сладостна!

Сега усещаше само едно желание — да се изтегне в койката и да притвори очи.

— Шано — викна тя.

Не получи отговор и отново извика. Завъртя се из тесните помещения и не откри нито следа от приятеля си. Дори багажът му беше изчезнал.

— Отишъл си е този негодник — възнегодува Транчита и устните ѝ се свиха презрително. — Друг път не ми е правил подобен номер.

Тя не се замисли много.

Залюля се в койката, но сънят не идваше. Дълбоко в душата ѝ нещо я загриза. Ами ако това говедо, често го наричаше така, е изчезнало да не плати сметката за наема на яхтата?

А тя нямаше достатъчно пари.

Той я нае, неговото име остана в квитанцията, той да плаща. Умората се изпари от крехкото наглед тяло. Трангита си събра багажа, облече се и преди да тръгне, си хапна хубаво от запасите, с които Шано така добре се беше запасил. Стана ѝ жал да прахосва тези богатства и част от тях прибра в чантата си.

Тръгна по стълбите нагоре и чу звъна на телефона. погледна назад, прецени, че докато се върне онзи от другата страна на жицата ще изгуби търпение и затова продължи пътя си.

* * *

— Не отговарят — процеди полицаят на другия край на жицата.

— Може би се къпят?

— Какво от това, когато заповедта е ясна — възрази първият полицаи. — Взимай двама души и провери тази яхта.

* * *

Късно вечерта Дрейт прочете изпратения доклад, помисли малко и даде нарежданията си:

— Веднага да намерите това момиче. Размножете фотопортрета на мъжа и го раздайте на патрулите. Нека бъдат изключително предпазливи, ако го забележат: опасен е като разярен тигър. Успеем ли да го проследим, може да ни заведе при шефовете на организацията.

ДЕН ШЕСТНАДЕСЕТИ: ПО ОБЕД

Оперативната група, основното ядро, което водеше разследването на атентата, се събра в кабинета на капитан Мартер. Няколкото репродукции с планински пейзажи, в които преобладаваше белият цвят, подсказваха любимото му хоби. Тънка и жилава фигура се надигна от мястото си зад солидното бюро и вежливо покани влезбите да се настанят удобно.

— Словесните портрети готови ли са? — интересува се Марти.

— Експертите завършват първата част на разпита — обясни Шарни. — След кратка почивка свидетелите ще се опитат да съставят фотопортрета.

— Съмнявам се да излезе нещо ценно — възрази живо лейтенант Трофер. — Хората са ги зърнали в коридора отдалеч.

— Да, но са ги видели два пъти — възрази Марти, — веднъж като готвачи, втори път при бягството им надолу по стълбите като полицаи. След фоторобота ще ги изпратим в хипнотичната лаборатория.

— Имаме ли разрешение за това? — запита някой.

— Прокурорът е съгласен и ще подпише съответната заповед — допълни Марти. — Подсъзнанието на хората ще се разкрие. После ще сравним резултатите и ако съвпадат ще покажем ликовете на бандитите по телевизията, а снимките им ще бъдат отпечатани във вестниците.

Намеси се Шарни.

— Да прегледаме отново материалите на момичето на Генти.

— Какво ново ще ни даде това — учуди се Дрейт.

— Загадъчни са двама души: Третият, убиецът на първите терористи, Генти явно не е влизал в тази сметка, защото Ело Бързият успя да се измъкне, засега, така направи и брадясалият. Възможно е да са едно и също лице, но ако са различни, тогава възникват интересни въпроси, на които трудно може да се отговори.

Марти се намръщи.

— Съществуват толкова прости и ефикасни способности за декизировка...

— Струва ми се, че този тайнствен човек действа прекалено дръзко. Сякаш нарочно се излага на показ. Дали не е манипулиран психологически?

— Човек тип зомби? Тогава... скоро ще го намерим мъртъв.

— Или ще си възстанови личността, без да помни нищо.

— О-о-о! — засмя се капитан Мартер. — Съществуват толкова ефикасни способности за съживяване на приспана памет.

Точно от това се страхуваше Дрейт. Марти прехвана неволно неспокойния му поглед. Поклати глава и реши да остави събитията да се движат по естествения си ход.

Тогава му хрумна една идея.

ДЕН ШЕСТНАДЕСЕТИ: ЗАЛЕЗ СЛЪНЦЕ

СМЪРТТА ВИТАЕ НАД ХОТЕЛ „ОКЕАНСКА ВЪЛНА“

„Нашият специален кореспондент съобщава от мястото на събитието.

* * *

Накрая статията завършваше с думите:

„Длъжен съм да опровергая упорито носещите се слухове, че Главният Инспектор на Управлението при Устието има нещо общо с атентата. Присъствието му в момента на извършването на престъплението, заедно с частния детектив М. Х. се дължи на неясно опасение за съдбата на Председателя Жен. Според очевидци двамата са били придружавани от неизвестна красива дама...“

Дрейт ядосано захвърли изрезката на масата.

— Ако това говедео, дето си е позволило тази гавра, попадне в ръцете ми, ще го превърна в добре очукана пържола.

— Успокой се — задържа приятеля си Марти.

Завъртя изрезката в ръцете си и внимателно се зачете.

— Това вестниче е с малък тираж — продължи той. — Едва ли някой ще му обърне особено внимание. Никакво въздействие. Това може само да засили подозренията. Никакви опровержения... Аха! Спомних си. До нас беше спряло едно шарено такси. В него е седял този скромнен кореспондент. Имам следната идея: нека поприказвам с него. Мисля, че ще съумея да насоча перото на неподкупния борец за справедливост в нужната ни посока.

— Прави каквото искаш! Само не му позволявай да ни обърка работите.

— Той ще ни помага, бъди сигурен.

ДЕН ШЕСТНАДЕСЕТИ: СЛЕД ЗАЛЕЗ СЛЪНЦЕ

Коридорите на властта имат и врати. Понякога те се отварят, но най-често стоят здраво заключени. Случва се така, че в най-неочаквани мигове те просто изведнъж зейват и през тях преминават служителите на тайните служби.

Изминалата нощ и последвалият ден бяха много тежки. Дрейт Арнит седеше на бюрото си, климаше уморено глава, която направо се опитваше да се разпадне. Бе останал за няколко минути сам и със затворени очи напразно се мъчеше да прогони страшните видения. Атентатът не беше от най-кървавите. Потресох го всъщност лицата на убитите. Изненадани, те изразяваха неподправени чувства...

Точно в този миг засвятка червен сигнал над служебната врата за висши чинове, придружен от приятен мек звуков съпровод.

Той премига няколко пъти и с мъчително движение на ръката си натисна съответното копче на пулта. В следващият миг се изправи на крака. Изглеждаше стегнат и целеустремен. Никой не биваше да го види отпаднал, обзет от умора или сънен. Вратата се отвори и в стаята влязоха трима души в елегантни цивилни дрехи.

— Драги инспекторе — започна още от прага първият, — ние съжаляваме, че се наложи да използваме секретната мрежа за придвижване. Аз съм от Контраразузнаването. Това са мои колеги. Амо Сарто — представи се той. — Този вдясно е Жеро Гартор. Вляво — Ялмарин Стоун.

— Заповядайте — предложи столове Дрейт. — Какво ви води при мен?

— За съжаление едно извънредно тъжно събитие — атентатът.

— Подозирате намеса на външни сили?

— Изразявате се прекалено директно, господин Арнит. Ние сме много по-предпазливи в оценките си. Но съществува един печален факт и ние не бива да го отминаваме с лекота.

— Слушам ви внимателно, господа.

— При атентата е убит Сарон Коста. Учен. Известен. По малко известно е, че работи в областта на отбраната. Проектите му са дълбоко засекретени. По тяхното същество нямам право да се изказвам.

— Разбирам!

— Възможно е случайно съвпадение. Когато куршумите хвърчат, душите лесно отлитат на небето.

— Желаете вие да поемете следствието?

— В даденият случай това е изключено.

— Тогава ваш човек да присъства...

— Не, не и не! Категорично съм против. Би привлякло любопитно внимание. Предлагам ви само в случай на... извънредни обстоятелства, когато сам прещените, че има намеса на външни сили или пък атентатът наистина е бил насочен към Коста, веднага да ми се обадите на този телефон.

— Как ще ме познаят?

— Паролата е „Търся Алозер“. Отговорът — „Няма го“. Продължението — „Бихте ли предали, че Дрейт го е търсил“. Спокойно може да употребите името си.

— Звучи някак си необвързващо.

— По нататък ние поемаме нещата в ръцете си. Вие, без да се безпокоите повече, продължавате търсенията си. Ще работим паралелно.

Казаха си още няколко думи, като уточниха подробностите. После неканените гости потънаха в полумрака на безкрайните коридори на властта.

ДЕН СЕДЕМНАДЕСЕТИ: РАНО СУТРИНТА (ПО ТЪМНО)

Нощта обхвана с невидимите си пипала света. Очертанията на предметите се размиха и всичко се сля в обща сивочерна маса. Бледата светлина на многобройните звезди не успяваше тази вечер да пробие влажната атмосфера.

Вятърът стихна напълно, шумоленето на листата замлъкна и покоят приспа живите същества. Прозорците на разпръснатите вили един по един угасваха докато тъмнината се възцари навсякъде.

— Дали ще дойде? — запита Мила.

— Трябва — отговори убедено Марти. — За престъпникът друг изход няма. Тогава той успя да ни измами. Отклони вниманието ни с албума за накита. Ние му повярвахме и не прегледахме документите. Следата все още се намира в архива!

— Може през тези два дни да е взел необходимите му документи — възрази упорито Мила. — Още повече той беше в моята къща.

В това имаше голяма доза истина и Марти с нежелание допускаше, че жената може да се окаже права. Всъщност дори и да е така заслужава да се опита.

— За съжаление не знаем! — натърти Паро, който за пръв път отвори уста през дългата и мъчителна нощ. — Ако се вмъкнем в къщата на доктора сега, престъпникът ще ни усети и... търси рибата в морето.

Към тъмнината се добави тишина.

Удари три часа сутринта.

Блуждаеща светлинка пробяга между дърветата.

— Някой идва — съобщи най-близкият външен пост.

— Най-после — изправи се на крака Марти и провери пистолета си.

Те тръгнаха между храстите и дърветата. Стараеха се да не вдигат шум. Трудна работа, защото клоните бяха гъсти и преплетени. На места им се налагаше да пълзят.

Пред очите им се изправи смълчаната и помръкнала снага на вилата. почти безплътна сянка се мярна на просветващия фон, изтича до вратата и изчезна някъде вътре.

— Не е от най-предпазливите — подхвърли Паро.

По знак на Марти трима детективи заеха позиция до стените под прозорците. Паро изтича до вратата, влезе вътре и само след секунда се показа и махна с ръка: идвайте!

В тайния кабинет ярко светеше лампата.

Един висок мъж бе седнал на бюрото и внимателно разлистваше грамадите от папки пред него.

— Обграден си! — викна един от детективите. — Полиция! Ръцете на тила! Изправи се бавно! Никакви резки движения! Идвай към нас!

Марти гледаше изумен. Този човек беше Дрейт.

* * *

— Сетих се същото като вас — обясняваше след час Главният инспектор. — Не очаквах, че ще направите засада. Реших да го направя през нощта, защото най-малко любопитни очи щяха да ме зърнат...

Марти присви недоволно устни. Въпреки ясните думи на Дрейт подозрение започна да трови душата му.

— Разбирам, че поведението ми предизвиква определено подозрение — продължи спокойно Дрейт. — Най-добре би било ако открием предполагаемото запитване. Тогава ще се убедите, че не съм го пращал аз. Няма ли го, също ме оневинява донякъде. Това ще означава, че друг го е взел... а ако се намира вече в мен, то защо ще идвам?

Търсенето продължи много часове. Денят се роди, заживя, остаря и почина след пурпурен залез. Лисче по лисче в архива, текст по текст в базата данни. И едва след прехвърляне на две трети от разглеждания материал се откри запитването.

То завършваше с името и личния подпис на Председателя на камарата Жен Мартисон!

ДЕН ОСЕМНАДЕСЕТИ: (ПРЕЗ ДЕНЯ)

Квартал „Триъгълника“ винаги беше оживен. С едното си могъщо рамо подпираше морето, с другото — спираше напора на могъщите речни води. Гръдта му горделиво се пъчи към центъра на Столицата, а гърба презрително е обърнат към „Саниера“-та, където процъфтява престъпността и разврата.

Шоно се смъкна припряно от скърцащия автобус и пое пеша по широкия тротоар. Стегна се и заизглежда спокоен, дори равнодушен към невероятната блъсканица. Няколкото уж случайни остри погледи, които хвърли назад, в известна степен го успокоиха. Изглежда никой не го следеше. Всъщност... с мъка скриваше растящата си тревога. Мислите пронизващи бръмналата глава приличаха на разгорели се въгленчета, които пареха болезнено и усилваха смута. Почти трепереше от страх. Случайно срещнатите погледи възприемаше като предизвикателство и с мъка издържаше душевното изпитание.

Добре, че убежището беше близо!

Колко е бил предвидлив на времето, когато помоли добрата си и вярна приятелка Елза да наеме от свое име този малък и уютен апартамент. Сега ще има къде да подслони нещастното си и изтерзано тяло.

Сградата отдалеч изглеждаше красива. Но отблизо личаха следите на времето: пропукана мазилка, изпочупени стъкла, преустроени балкони и много-много простряно разноцветно бельо.

Шано вдигна глава и с поглед опипа прозорците. Те бяха тъмни и неми. Каква ли изненада го чака вътре?

За съжаление нямаше възможност да провери.

Влезе във входа, мина край пощенските кутии, доста от които бяха останали без вратички, а другите здраво заключени и натисна копчето на асансьора. Някъде високо забумтя шумен двигател. Наложил се да чака почти цяла минута. Какво щастие — вътре беше сам. Дано не спре случайно тока и да заседне някъде сред етажите.

С облекчение се убеди, че в апартамента няма никой.

Той не подозираше, че полицията успя да го засече точно, когато влизаше в сградата.

* * *

Полицаят Кейсрум отхапа голям залък и лакомо задъвка. Едрата груба челюст се движеше като мощен лост. Шумното мляскане изпълни купето на колата. По едно време

отварянията на устата спряха и очите се впиха някъде напред.

— Пати, подай ми снимката — избоботи полицаят Кейсрум, при което доста трохи изпопадаха по дрехите му и седалката. — Прилича ми на него... Той е!

— Кой е? — сепна се спътника му.

— Лицето, което се издирва. Току-що влезе в онази сграда. Е, старши, твой ред е. Проследи къде ще отиде. Аз ще си доям сандвича, стомахът ме заболява при мисълта, че може да го оставя недояден. После ще алармирам службата. Човече, пипнахме наградата!

— Добре — подчини се шефа на патрула на своя подчинен и неохотно се измъкна от патрулната кола. Съвсем не му се нравеше възможността терористът да го забележи.

Докато той крачеше към входа на кооперацията, информацията потече в обратна посока.

Дрейт прочете съобщението и кратко заповяда:

— Да се залови! — помисли известно време и допълни: — Приложете методиката „Честен човек“.

Минута-две в кабинета цареше оживен хаос: влизаха и излизаха хора, донасяха се книжа за подпис, началници звъняха по телефона и се интересуваха от последните сведения.

* * *

— Локализирахме мястото, където се намира терористът — докладва на Дрейт нисък мъж облечен в светъл костюм и шапка с наклонена напред периферия. — Сега пребивава в двустайния апартамент на осмия етаж. Прозорците гледат към улицата. В момента нашият подопечен спи сладко и безгрижно.

— Открихте ли някаква алармена инсталация?

— Доколкото успяхме да установим, сигнализация липсва, вратата се заключва с две ключалки и се спуска желязна греда, но към тях не са приложени електрически вериги.

— Странна непредпазливост за такъв човек.

— Може да не е търсеният от нас човек. Физиономията му да прилича на...

Дрейт вдигна неопределено рамене и мислено се съгласи.

— Как сте решили да действате?

— Прилагаме хипнотизиращ звук. Докато апаратчето го поддържа в заспало състояние, оперативната група отваря вратата, съвсем елементарна работа, влиза в апартамента и залавя спящия разбойник.

— Колко било лесно — промърмори Дрейт почти безвучно, а на висок глас допълни: — Започвайте акцията!

— Желаете ли да наблюдавате хода на операцията?

— Ако това не ви затруднява.

— Тогава последвайте ме.

Прозорците на обширната стая, в която се озоваха, гледаха към улицата. Точно срещу тях, малко по-ниско, се намираха други прозорци, покрити с плътни завеси.

Тънки ловки пръсти пробягаха по клавишите на донесения компютър. Екранът светна, пробягаха няколко цветни ивици и... завесите станаха прозрачни.

— Обектът спи дълбоко — докладва монотонно операторът. — Вижте онези предмети на масата. Празната бутилка е от водка. Наблюдавахме с каква невероятна бързина я изпразни. Поразително е, че нормален наглед човек може да поглъща с пълно гърло тази пареща течност. После се хвърли в леглото и захърка като младенец. Да си призная — поведението му ми се струва малко странно, — човек, който се бои от преследване...

— Аз смятам същото — любезно го прекъсна Дрейт. — Но дали този човек наистина е терорист, ще установим едва след разпита.

Докато разговаряха, един униформен техник зареди специален уред, поразително приличащ на къса карабина. Вдигна го, опря приклада на рамото си, внимателно се прицели и плавно натисна спусъка. Последва леко пукане и от цевта излетя нещо кръгло.

— Вибраторът се залепи на прозореца — докладва техникът. — Държи се устойчиво. Разрешете да продължа.

— Включи го! — нареди шефът на групата и се обърна към Дрейт: — Сега вибраторът прехвърля през стъклото в стаята различни звуци с висока честота, недостъпна за непосредствено възприятие от слуха. Те въздействат направо на подсъзнанието. Който спи, става още по-спящ. Който бодърства — още по-бодър.

В следващия миг вратата на апартамента беше издънена и вътре проникна щурмовата група. Командосите пъргаво и предпазливо обиколиха стаите, огледаха стените, надникнаха в шкафовете и като не намериха нищо подозрително, приседнаха до леглото на безгрижно спящия Шано.

От другата страна на улицата техникът прекъсна омайващата апаратура.

Дрейт се настани до екрана на телевизора и заповяда:

— Започнете разпита!

— Хей, миличък, събуди се — прокара един от войниците парче напоено с някаква течност памук пред носа на спящия.

Почти мигновено Шано отвори очи.

— Не прави резки движения — предупреди друг командос, — ще изпиташ доста неприятни болки.

— Какво искате от мен? — процеди хрипливо Шано. — С какво право нахълтвате...

— Истината, приятелче, истината.

— Каква истина? Идвам на гости при приятелката си Елза. Тя всеки момент ще си дойде. Ние се обичаме...

Иглата на спринцовката проблесна и въпреки рязкото дърпане на Шано се заби в лявото му рамо направо през ризата. Терористът изстена от ярост. Но серумът бързо доказа благотворното си въздействие и лицето, изкривено от вътрешен страх, омекна и придоби благородни черти. Някога и този човек е бил малко дете и родителите му се радвали на неговата красота.

Последва нещо неочаквано! Шано се изпъна, от устата му се откъсна глух стон придружен с обилна пяна. Тялото му се загърчи и, преди изумените войници да помръднат, се отпусна неподвижно.

— Умря! — завика командирът на групата.

— Веднага лекарите да се погрижат за него — заповяда пребледнелият Дрейт. — Ако не успеят да го спасят, веднага да направят аутопсия. Резултатите при мен!

Изправи се и с ядни крачки напусна полесражението.

* * *

Няколко часа по-късно в кабинета му влезе дебеловат мъж. Носеше широки очила с черни рамки и още по-черно куфарче. Представи се като лекар-експерт по серума „Честен човек“.

— Седнете — покани го Дрейт любезно. — Ако обичате, обяснете ми подробно, какво всъщност се случи с терориста. Защо вашият така хвален серум го уби? Каква е причината за смъртта му?

Лекарят се настани в посоченото му кресло и миг-два събираше мислите си преди да започне:

— Още е рано да се определи съвсем точно причината за смъртта. Допускам две възможности. Първата, почти я отхвърлям, е свързана с голямата доза алкохол поета от нашия пациент преди теста. В специалната литература са описани три случая на подобна несъвместимост, като два съм наблюдавал лично. Но те не са завършили с гибел...

— Може би съществува определена зависимост от погълнатото количество алкохол, жизнената енергия на тялото и моралната сила.

— Може би — съгласи се експертът дипломатично. — Освен това от значение е степента на опиянение на мозъка...

— Така! Така!

— Другата възможност... предпочитам да я нарека хипотетична... До нас стигнаха агентурни сведения, че се разработва специален антисерум, който неутрализира действието на ЧЧ. Изглежда за пръв път сме се сблъскали с неговата употреба на практика. Досега предполагах, че той ще препятства отговорите на заподозрените, но изглежда създателите му предпочитат по-широко въздействие, стигащо до премахване на свидетелите, които попадат в ръцете на полицията.

— От тяхна гледна точка са прави.

Лекарят се засмя.

— ЧЧ въздейства на клетъчните мембрани. Според това, което успях да проуча, изглежда антисерумът заема определени места в същите тези мембрани и когато нашето вещество достигне до тях, той започва действието си: в някои случаи просто неутрализира ЧЧ, в други съвместно с ЧЧ ги разрушава. Човекът умира.

— Иначе седи без да действа, така ли?

— Точно така. Седи в засада и очаква сигнал за действие.

На Дрейт не му остана нищо друго, освен да освободи експерта. Разгърна лежащите пред него папки и дълго гледа лицето на мъртвия терорист. Колко много можеше да се научи от този човек!

ДЕН ДЕВЕТНАДЕСЕТИ: ВЕЧЕРТА

Кръчмата „Подводната пещера“ бе една от забележителностите на Столицата. Всеки ден в течение на векове хиляди хора намираха място по нейните маси. Ленивите посетители се осланяха на четири обемисти асансьора. Влюбените и романтиците предпочитаха да изминават трудния път през заплетените проходи в земните пластове.

Марти бе запазил предварително място до самото море.

— Следващия път — оплака се Мила след като седна на стола — ще предпочета някой възрастен и обаятелен кавалер, който не се представя за младок и обича удобствата на цивилизацията. Тунелите наистина са много живописни и възхитителни. Но за съжаление — трудно проходими. Изпочупих си краката. Трябваше да откликна на любезната покана на приятеля ти.

— Той стар и обаятелен ли е?

— Дрейт е мъж на място. Възпитан и...

Тя не довърши думите си.

Главният полицай на Устието се приближи с бързи крачки и учтиво поздрави. Изтегли назад стола си и седна с гръб към подземното море. Отдавна не беше посещавал това заведение. Огледа с любопитство ширналата се пещера, огромните камъни и разхвърляните между тях в живописен безпорядък груби дървени маси, шумните посетители, надвисналия скален свод и се зарадва. Отново бе изпитал нервен възбуждащ трепет и необясними желаниа като едно време. Овладея го призрачен образ на далечна непозната страна... мъгла и

светлина... простор и свобода... Поиска да разкаже за чувствата си, но вместо това от устните му се отрониха думи за прозаични неща:

— Преди всичко искам да ви благодаря за помощта и доверието — каза Дрейт и се усмихна доста горчиво. — Звучи прекалено официално, нали? Е, толкова години съм примерен държавен служител; вляло се е в кръвта ми. Тежко ми стана, когато усетих, че ти, Марти, започна да ме подозираш...

— Ти как би постъпил? — позасмя се Марти.

— Да отговаряш на въпрос с въпрос не...

— Историята, в която си се забъркал, е прекалено кървава, за да подбирам изискани изрази.

Край масата мина шумна пийнала тълпа.

— Дали не ни подслушват? — сети се Мила.

Мъжете рязко се разсмяха и напрежението спадна.

— Нещо глупаво ли изтърсих? — засегна се дамата.

— Ние сме се събрали тук по приятелски да пийнем и да хапнем — обясни Марти. — Това че засягаме болна за нас тема е съвсем естествено. Нека този който се интересува да ни слуша. Въпреки че...

Той спря да говори, обърна се към Дрейт и въпросително впери поглед право в очите му.

— Изглежда — заколеба се полицаят — делото на Рики Лъжичката придобива интересно разклонение. Тероризмът е използван от някой за удобна маскировка. В тежкото и кърваво престъпление се е вплеела сребърната нишка на Императорския накит. Може да ви се види срамно и обидно, но ние с вас сключихме негласно споразумение с престъпника... Не, не се възмущавай, Мила, така е. Марти ще потвърди!

Лицето на говорещия мъж стана мрачно и навъсено. Ръцете, които бе опрял на масата, нервно разкъсваха на дребни парченца рекламните салфетки.

— Потулихме имитацията подхвърлена край тялото на Саро Електрония пистолет. Да не говорим за събитията в къщата на доктор Заморе. Марти проведе акцията със своите хора и дори бит информация не е попаднал в полицейския архив. Ние с вас възприехме правилата на играта, предложени ни от неизвестен диригент!

— Значи ли това, че ще търсим накита и ако го намерим, ще го предадем?

— Труден въпрос, Мила. Престъпникът е убеден, че накита е скрит някъде около нас. Предполага къде е, насочва ни натам, но изглежда сам не е напълно наясно с мястото или нещо му пречи.

— Лошото, Мила — намеси се Марти, — се състои в това, че ние не можем да се откажем. Страшно звучи, нали? Заплахите от писмата са адресирани до нас. Истинският им смисъл е: „Ако не започнете от първи да търсите и до петнадесети да намерите накита, ще започнем да избиваме близките ви. Засега не се е произнесъл явно чрез послание, но не започнем ли веднага, скоро ще получим ново писмо, донесено от някой нов „Весел пощаджия“. И този път нищо не ни гарантира, че избраникът за тази почтена длъжност няма да е някой от нас или роднините ни.

Разговорът продължи още дълго. Постепенно темите се изместиха към киното, изкуството, смисъла на живота... Марти би желал да получи повече сведения за някой неща, но предпочете да приеме играта и когато се прибра в къщи, трябваше да признае, че отдавна не беше изпитвал по-голямо удоволствие.

Лошото бе, че идваше първия ден на новия месец. Къде ли се намира този проклет накит?

ДЕН ДВАДЕСЕТИ: (ОТ СЛЕДОБЕД ДО ДРУГИЯ ДЕН)

Каналът пресичаше Големия южен остров в най-тъмната му част, наричана гальовно Шийката. По време на Многото царства за това място са се водили безкрайни войни. Сега корабите свободно преминаваха по ръкотворния път от ширналия се бурен океан във далеч по-спокойното вътрешното море. Най-разнообразни стопански сгради бяха накацали по назъбените брегове. Скрити зад тях, по-далеч от шума и индустриалната мърсотия, сред вековни дървета, там където все още бяха запазени, се гущеха спретнати едно и двуетажни къщи.

Марти се приближи до вратата и позвъни.

— Виж ти — възкликна изненадан домакинът, — кой ми е дошъл на гости! Отдавна не съм те виждал. Доколкото разбрах, отказал си се от журналистиката и си предпочел да се ровиш в човешката мърсотия с други средства.

— Още ли си обиден?

— Може и така да се каже. Предлагах ти великолепа работа. Редактор в най-четения на островите вестник. Ако знаеш само, каква борба водих докато те утвърдят...

— А аз се отказах... Допусни, че при мен този вестник щеше да западне.

— Добре, добре. Какво стоим — сепна се домакинът — на вратата. Влизай вътре. Ще ми бъдеш гост. Радвам се, че не си ме забравил. Мисля, че има какво да си кажем.

Възрастният човек свали очилата си, потри с пръсти затворените си очи, изчака Марти да поеме познатия път към гостната и със ситни стъпки го последва.

— Тук не се е променило много.

— Да, изминаха доста години. Къде се загуби? Когато така неочаквано реши да си блъскаш главата с престъпния свят, смятах, че ще бъдем в известен смисъл партньори.

— Мълчанието е по-сигурно и... здравословно.

Марти се огледа любопитно.

Стаята бе все така добре позната: същите секции пълни с книги закриваха почти навсякъде стените; същото голямо бюро беше затрупано с папки, вестници и списания; същия отворен прозорец, през който надничаше познатата му круша с причудливите си разкривени клони. Беше месеца на Соления бриз и пъпките започваха да се разпукват.

— Настанявай се — покани го Тинори Икори. — Сега ще сложа чай. Вчера дъщеря ми изпрати пълна кошница с плодове и сладки. Има с какво да те почерпя.

— Благодаря, ще си хапна, макар да не идвам за това.

Марти се облегна на полуизтърбушеното кресло и разправи историята в която се беше забъркал, като спести доста подробности.

— Интересува ме — завърши словото си — взаимоотношенията между големите семейни кланове, които управляват страната ни и връзките им с терористите.

Лицето на стария учител докато слушаше бе непроницаемо. Понякога нервен тик от окото към ъгълчето на устата преминаваше през лявата буза. Бръчките по челото ставаха все по-дълбоки и сякаш тъгата, която изразяваха, се втичаше навътре в тялото и още повече го смаляваше.

— Ти ме затрудняваш — заговори Тинори Икори, след като размишлява известно време. — Напоследък станаха няколко събития, на които почти никой, не обърна или не посмя да обърне внимание, косвено подсказващи, че висшите слоеве на нашето общество са в мъчителен процес на разместване. Скритата борба трудно излиза наяве. Труповете са дребни тресчици, които летят при якия сблъсък на всички страни. Но кой ли ги вижда сред плътния облак...

— Връзките с терористите?

— О! Много мастило е изхабено по този въпрос. Моето скромно мнение може да те смути: смятам, че такива връзки няма... Не ме гледай учудено. Между аристократите съществува негласно споразумение: всички кавги остават в техния кръг; Борбите се водят, без да се пролива кръв.

— Въпреки това...

— Знам две изключения. Преди двадесет и три години синът на Високия морски капитан изчезна. Избяга или беше отвлечен. Участва в три атентата. При което поведението му беше направо предизвикателно. Полицията го залови. Специална лекарска комисия го призна умствено увреден, подложен на външно влияние и съдът го предаде на попечителство на родителите му.

— Какво прави сега?

— Ръководи предприятията на баща си. Ожени се за дъщерята на Алтонския управител. Родиха им се при деца. Той им посвещава цялото си свободно време. С политика не се занимава.

— Спомням си случая.

— Произходът вода не става. Следващият случай е от преди осем години.

— Янсенската вълчица?

— Същата.

— Но тя е психически болна!

— Така се твърди... официално. Държат я затворена в една частна клиника. Колегата Туре Борсим е разменил с нея преди пет години няколко думи. Как е успял да го стори е тема за цял роман. Същественото е, че два дни по-късно той катастрофира. Загива на място. Записки от срещата не са намерени. Заслужава си човек да помисли, нали?

Вятърът нахлу в стаята през отворения прозорец. Идваше от въпрешността на острова и носеше приятна хладина. Тежката задуха се разпръсна. Стана по-леко да се диша.

— Идва Сухият период — по лицето на учителя пролича облекчение. — Напоследък се изсипаха доста проливни дъждове. Сушата прогизна. Растенията набъбнаха от водата. Страхувам се, че реколтата ще пропадне. Ако знаеш какви дини и пъпеши отглеждам в градината си, ще пукнеш от завист. Щом узреят, те каня на гости.

— Благодаря, непременно ще дойда — съгласи се Марти. — Дано да оцелея дотогава.

— Толкова ли е опасна работата, с която си се захванал сега?

— Такова е делото за което те питам.

— А-ха! — измърмори Икори. — Ще се постарая тогава да бъда по-точен.

Разказът му се оказа дълъг. Когато учителят свърши звездите надничаха любопитно през прозореца. Вятърът отдавна беше стихнал. Щурците възторжено възпяваха настъпилата промяна.

— Е, сине — каза Икори накрая, — може би удовлетворих жаждата ти за знания. Стана късно. Нали тук ще преспиш?

— С удоволствие, учителю — прие поканата Марти. — Знаеш ли, ти съвсем ме обърка. Сега не зная, какво да мисля!

Замълча. Разходи се из стаята. Надникна през прозореца и се вгледа в звездите. Те мигаха дружелюбно. Заприличаха му на светлинките, които трепкат в затворените човешки очи. Но защо тези очи понякога гледат така студено?

— Какво е бъдещето на Дрейт Арним — запита Марти.

— Блестящо! — възкликна Икори. — Но всеки полет може да бъде прекършен. Неговият — само чрез терористи!

— Доколкото разбирам убийството на Председателя е заредено с политически смисъл.

— Така предполагам — предпазливо се изказа Икори. — Освен ако терористите са ударили напосоки една видна фигура. В последните години бяха нещо замрели... Председателят напоследък е имал няколко тайни, хайде да се изразя малко по-нормално, приятелски срещи с дейци от двата враждуващи клана. Какво са разисквали, никой не е успял да научи, смътни слухове неясно шептят, че е направена стъпка към премахване на определени противоречия и за обща дейност.

— Прегрупиране на политическите сили?

— Убийството излиза извън негласното споразумение и означава обявяване на война.

Ударът е нанесен прекалено точно, за да се предположи, че е случайност.

— Силно казано. Кой ще докаже преднамереност.

— О! Такива неща се възприемат лесно и от това произтичат най-големите ни беди.

Виновните остават ненаказани, а бедните страдат.

Детективът мрачно издума:

— Кланът на Дрейт има полза от убийството!

Тази вечер сънят не идваше дълго. Би ли могъл Дрейт да участва в убийството на баща си? Доколкото го познаваше (?), едва ли би направил подобно нещо. Друг е дърпал конците. Враг, който се стреми с един замах да реши много задачи... Освен ако Дрейт и помощниците му не са знаели, че е баща му... Глупости!

Рано сутринта си тръгна напълно объркан.

ДЕН ДВАДЕСЕТ И ВТОРИ

Багажникът на колата хлопна. Марти завъртя ключа и се запъти към мястото на шофьора. Настани се удобно, постави предпазния колан с обичайния си небрежен жест и нехайно натисна педала на газта. Моторът изхърка прегракнало, задави се два-три пъти и едва тогава запя обичайната си работна песен.

— Отдавна се каня да я сменя — каза Марти. — Остаряла е бедната. Но продължавам да я обичам. Така съм свикнал с капризите ѝ, че трудно бих търпял друга.

— Говориш така, сякаш ти е жена — пошегува се Дрейт.

— Х-м?.. Колата се разваля, жената опротивява, първата сменяш, с втората се развеждаш. А децата плачат и ти се сърдят. Добре че моите двама юнаци бяха достатъчно големи и ни разбраха. Сега се учат в университета на Ярта.

— Изпратил си ги на другия край на света.

— Стана случайно.

— Добре си направил. аз се чудя къде сега да дяна семейството си.

— Страхуваш ли се?

— И още как! Лесно се примирявам с мисълта, че след няколко дни може да ме намерят прострелян, отровен, сгазен, разкъсан на части, заклан... Е, едва ли ще ми бъде приятно. Но ако видя детето си убито... не знам какво ще правя.

Светофара стана червен. Марти рязко наби спирачки. Тласъкът беше доста силен. Главите на двамата полетяха напред и едва не се блъснаха в стъклото.

— Станал си доста нервен — забеляза Дрейт.

— Мисля за нещо друго.

— Какво е то?

— За баща ти. Живял е като просяк сред скитниците. Клошарите от Старите докове твърдят, че от години се върти по тия места. Аутопсията показва, че най-много час преди смъртта си е погълнал едно от най-изисканите ястия на блажения ни Архипелаг. При това

направено от истински майстор.

— Аз също се чудя и питам...

Марти смени скоростите и след завой наляво после надясно се изтърколи на магистралата. Ширналото се платно нейде към хоризонта ставаше тънко като конец. Тук можеше направо да се лети.

— Слушай, Дрейт, разкажи ми за изчезването на баща си. Разкажи ми го, но не като засегнат, страдал и заплашен човек. Разкажи ми го като Главен полицейски инспектор изправен на свидетелското място пред Висшата съдебна инстанция, без да криеш дори най-дребните и най-незначителни подробности. Обещавам ти, че ще помня до края на живота си, но никому нищо няма да спомена.

Марти спря да говори и за миг скришом погледна спътника си: лицето му изглеждаше спокойно, някак си отпуснато, дори приветливо, съвсем като времето навън: слънчево и топло.

— Тогава бях малко момче. Осем години са възраст, когато детето предпочита повече да играе, отколкото да се замисля. Родителите си виждах рядко. Дните, които прекарвах с тях, бяха сред най-щастливите в моя живот. И досега си спомням подробностите... По-късно разпитах прислугата и с тяхна помощ допълних картината. Абсолютно... Разбираш ли, абсолютно всичко беше и си е било като нормален почивен ден... Събудих се рано и избягах на полето, намиращо се в средата на парка. Баща ми вече беше там и се премятеше на лоста. Въпреки възрастта си притежаваше великолепна спортна фигура. Аз и досега му се възхищавам. Аз също се захванах да правя упражнения. Встрани имаше по-нисък, специално пригоден за мен лост. Запремятах се като баща ми. После тичахме, гонихме се, играхме на криеница, приказвахме за разни работи, почивахме прегърнати и тогава той записва пътуванията си в далечните страни. Посборихме се, повъргнахме се из тревата и освежени, порядъчно гладни се прибрахме в къщи. Поднесоха ни закуската.

Мама слезе от стаята си и ние тримата тържествено се настанихме на масата. Разменихме си обичайните поздрави... Спомням си, че бях радостен и много палав, въртях се непрекъснато и сторих куп поразии. Изглежда и те бяха радостни като мен и не ми се скараха. Скоро свършихме със закуската, станахме и без повече церемонии, така задължителни за висшето аристократическо общество, се отправихме на път. Татко бе освободил шофьора и сам се настани зад волана. Поехме право към морето. Там на брега, сред пръснатите дюни, си имахме любимо място. Скалите се подаваха от водата и вълните шумно се разбиваха в тях. Ние се прехвърляхме от камък на камък навътре, хвърлихме въдиците и така ловувахме до залез слънце...

Но него ден така и не стигнахме морето. Селцето Диртоки ни посрещна сънливо. По пращните улици не се мяркаше нито един минувач. Спряхме пред бензиностанцията и докато собственикът ѝ наливаше гориво в резервоара на колата и тракаше с маркуча, баща ми се отправи да позвъни по телефона. Зави зад ъгъла на сградата и от този миг нататък не го видях повече жив!

Дрейт замълча тъжно.

— Полицията — продължи след известно време — обърна селцето с краката нагоре. Единственият съществен резултат беше, че татко бе минал край телефона, излязъл от задната врата на бензиностанцията, тръгнал по прахта на пътя, сам видях ясните му следи... на едно място по средата на платното те прекъсваха. Изглежда е минала кола, чухме шум от мотор, и той се е качил в нея.

— Откриха ли я?

— Да, оказа се крадена. Намериха я изоставена.

— А телефонния разговор?

— Не успяха да установят нищо. Може и въобще да не е звънял никъде. Телефонът беше извън полезрението ни. Всъщност слушалката висеше... и се чуваше свободно.

Няколко блестящи коли ги настигнаха и с лекота профучаха край тях. Хората вътре весело им замахаха, изглежда отиваха да празнуват...

ДЕН ДВАДЕСЕТ И ТРЕТИ: ВЕЧЕРТА

Случайността можеше когато си поиска да насочи събитията в друга посока.

Истерично изскърцаха спирачки. Гумите с отвратително свирене се плъзнаха по асфалта. Замириса на изгорял каучук. Колата се озова на тротоара и спря незнайно как почти долепена до ярката витрина на големия универсален магазин „Тротети“. Между тези две тъй различни по същност и форма тела се оказа познатия ни частен детектив Шарни. Още няколко жалки сантиметри и щеше да се окаже с премазани крака.

Шофьорът гледеше замръзнал на място с широко опулени очи. Питаше се какво стана? Избилият наяве страх постепенно напускаше лицето му. Нервно се измъкна от купето и ядно затръшна вратата. С инстинктивно движение на ръката изтри бликналата по челото пот. Едва след това обърна внимание на заклещения човек.

— Ти к'во търсиш там бе? — премина напрежението в банална грубост. Челото му рязко почервеня.

Шарни запази самообладание и си помисли, че човекът пред него аха да получи сърдечен удар.

— По-скоро — отвърна той — аз трябва да попитам, какво търси тази кола на тротоара.

— Виждам добре, че е на тротоара — троснато завиха избухливият шофьор. — За малко да те убия. Говедо скапано, защо не си отваряш зъркелите! Не зяпай друг път мухите, а гледай къде вървят колите.

Шарни се изви наляво и измъкна десния си крак, после повтори операцията в противоположната посока и като се опря с длани на колата се изтърколи на празно място. Изправи се, поразмърда се и с радост установи, че е напълно здрав и читав. Огледа се и видя да се приближават няколко любопитни зрители.

Вътрешно му прикипя. Повече не възприемаше грубите думи на връхлетелия шофьор. С къс отмерен удар в долната част на челюстта го накара да полети назад и да се просне на земята. Изумлението на нещастника беше така голямо, че сквернословията престанаха веднага.

Тълпата почтително и мълчаливо се разстъпи пред масивната фигура на Шарни. Няколко женски погледи го проследиха с нескривано желание.

В далечината се обади полицейска сирена.

Детективът съвсем не гореше от желание да се срещне със събратята си по временна служба. Нехайно се обърна, зави зад близкия ъгъл и веднага ускори крачки.

Никой не го последва.

Тълпата предпочете да се разпръсне. Хората също не възнамеряваха да се срещат с любознателните пазители на реда. Нещастният шофьор остана сам да лежи пъшкайки до останалата по чудо здрава кола.

Шарни се вмъкна в един тъмен и неприятен за преминаване проход между две здания. За негово щастие нямаше дебнещи плячка здравеняци, въпреки лошата слава на мястото. Премина през задния двор на многоетажната жилищна кооперация, наслади се без да иска на апетитните готварски благоухания и през тесен отвор в разкривената дървена ограда се озова направо на съседната улица.

Отсреща беше неговото жилище.

Шарни се изкачи по стълбите на втория етаж и извади солидна връзка ключове. Мигновено напипа необходимия му и го пхна в ключалката. Вратата се отвори преди да беше го завъртял...

Вътре беше влизал някой...

Той не трепна, само се замисли. Прибра ключовете в джоба си. Бавно бръкна под мишницата си и револверът с късото дуло се оказа в ръката му. Петлето тихо изщрака. Но ако някой вътре слухтеше, непременно щеше да го чуе. После блъсна леко вратата и се вгледа в тъмния коридор. Не забеляза нищо подозрително. В замяна на това вратите на вградения гардероб бяха широко разтворени и вещите измъкнати и разхвърляни безразборно по пода.

Запали лампата и заразглежда сътворения от незначителните злосторници пълен хаос. Само да му паднеха в ръцете! Добре щеше да се заплати за предстоящото подреждане. Какво ли са търсели? Крадци ли бяха или?... Втората възможност не посмя дори наум да изрече.

Терористите бяха опасни личности.

Затвори след себе си входната врата. Подритна с крак някакъв стар панталон. Ама че говеда! Още повече се ядоса. Сигурно отдавна са си отишли. Обиколи последователно стаите. Там опустошението беше още по-голямо. Най-го поразиха свлечените книги от библиотеката. Престъпникът не само ги беше изхвърлил от местата им, но и с непонятно настървение бе късал страниците на малки парчета.

Прибра револвера.

Наведе си и вдигна листчетата хартия. Неволно се зачете. Сега, помисли си неволно, как ще им намери мястото?

— Изправи се! — прозвуча рязък повелителен глас. — Застани срещу стената! Ръцете на тила! И моля, без разни гадни номера. Ще стрелям при най-малкото подозрително движение!

Притежателят на гласа се приближи с тихи гъвкави стъпки до него, лявата му ръка се вмъкна под сакото, извади револвера, а след секунда ловко го опипа навсякъде.

— Добре — смекчи се гласът. — Отдръпни се. Можем да си поговорим спокойно...

Шарни се обърна бавно. Лицето на непознатия беше покрито с черна маска.

— Хвана се на въдицата. Този номер с погрома на жилището го прилагам за трети път. Досега действаше безотказно. Вие от професията притежавате чувство за гордост и разсъждавате много логично. Казвате си съвсем справедливо: влизал крадец и вече си е отишъл. Ако е още вътре, ще успея да го хвана и накажа на самото място. Така мислите и се хващате в клопката. Но всяко чудо... до три пъти. Повече няма да го прилагам.

— Какво искаш? — запита нервно Шарни.

— Е, де! Не се стряскай толкова. Нужно е да разменим няколко думи. Ако остана доволен от разговора, ще си тръгна без да ти сторя нищо лошо. Бъди сигурен, че дори да не бъда доволен, пак няма да ти сторя нищо лошо. Имай ми вяра.

— Гледай ти, колко си бил великодушен.

— В тази игра залогът е огромен и на мен се пада възможността да го спечеля...

— А-ха!

Шарни усети как се изпотява. Въпреки волята му капчиците солена течност избиха по челото му и на тънки струйки се устремиха надолу. Същевременно нервна тръпка премина по гърба и се превърна в леден хлад, който проникна право в мозъка и за миг го вцепени. Почти не виждаше изход. И кой знае защо, това го успокои.

Огледа натрапника.

Черните елегантни дрехи скриваха набито и силно тяло. Стърчащите изпод маската немирни коси бяха силно прошарени. Човекът явно прехвърляше зрялата възраст. Следователно притежаваше достатъчно опитност и изглежда беше професионалист. На него трудно можеше да се приложи някакъв неочакван номер. Такива като него винаги са нашрек.

— Успокои ли се?

Сега вниманието на Шарни се обърна към гласа. Плътният баритон изпълнен с нотки на ирония звучеше направо дружелюбно. Приличаше на приятно котешко мъркане, но котката бе от онези с големите гриви и държеше здраво в лапите с остри нокти хванатата плячка.

— Ще отговаряш ли правдиво на поставените ти въпроси? — продължи да се интересува непознатият.

— Съществуват неща, които по задължение трябва да премълча — опита се да бъде твърд Шарни. — В края на краищата, аз така си вадя хляба...

— Аз не искам да ти отнемам прехраната. Уверявам те, че нито думица, която изречеш пред мен, няма да излезе вън от тези стени.

— Напълно ти вярвам.

— Тогава отговаряй!

Шарни дори не помръдна.

Последва град от въпроси. Детективът се мъчеше да бъде кратък, ясен и по възможност правдив. Премълча доста неща и на едно-две места си изкриви душата.

— Достатъчно — прекъсна разпита непознатият. — Сега, драги приятелю, ще повторим същото, но вече с прилагане на специални средства.

В стаята се появиха двама души, мъж и жена, също така маскирани, отвориха черни куфарчета и се захванаха да изваждат разнообразни медицински принадлежности.

— Драги приятелю — продължи маскираният, — ще ти бъде инжектирана строго определена доза от серума на истината. След няколко минути ти доброволно ще изплюеш всичко онова, което си пожелал да премълчиш досега. Когато се намирам на спокойствие ще сравня двата записа. Разликата ще ми подсказва важните места в показанията ти.

Шарни си представи как лицето под маската мило се усмихва. Реши, че трябва да бяга. Скочи към прозореца, смятайки по корнизата да достигне до съседния апартамент и оттам да телефонира в полицията. Но преди да направи и две крачки, силен удар в гърба го повали на пода. Налегнаха го яко и преди да се изплаши достатъчно иглата на спринцовката се заби в лявото му рамо.

Отначало усети замайване, после предметите започнаха да се замъгляват, докато напълно изгуби представа кой е той и къде се намира...

Събуди се рано сутринта на следващия ден. Още беше тъмно. През отвореният широко прозорец проникваше хладен въздух и направо трепереше от студ. Изправи се на крака, залитна насам-натам, отиде до стената и запали лампите.

От вчерашният хаос нямаше и следа. Все едно никой не беше прониквал незаконно в жилището му, никой не беше ровил в нещата му, никой не беше го разпитвал с пристрастие...

Чувстваше се направо отлично.

Обиколи стаите, завъртя се в кухнята, надникна в килера и никъде не откри следа от присъствието на чужди хора. Дори книгите си бяха по местата в библиотеката...

Единствено мъничката дупка на лявото му рамо подсказваше, че не всичко е било наред.

ДЕН ДВАДЕСЕТ И ТРЕТИ:

(РАЗКАЗ НА ДРЕЙТ ЗА ИСТОРИЯТА НА НАКИТА)

Вечерта настъпваше сърдито. Небето се покри с облаци. Вятърът заудря прозорците. Плътните струи дъждовни капки започнаха да измиват широките улици и бързо образуваха бурни реки. В апартамента беше уютно. Приятната сушина предразполагаше към размисъл. Марти бе седнал в удобното кресло и наблюдаваше разхождащия се приятел.

— Баща ми — започна своя разказ Дрейт — е бил на осем години, когато обществото се развълнувало и безредиците придобили неочаквано висок бал. Устоите на държавата се разклатили. На всички страни полетели парчетии. Освободени от вековните окови страстите се развихрили.

Върховният барон на Кралството, дядо ми, се оказал добър въжеиграч и успял дълго време да се задържи по върховете. Пяната на вълните набъбвала и поглъщала хиляди драгоценни животи, а неговият се крепял на тънка нишка. Един ден и тя се скъсала и...

Фактите са следните:

Бил Шестнадесетия ден на Дъждовния месец.

Сутринта достопочтенният барон отишъл в Сената. Произнесъл прочувствена реч с девиз: „Просторите на бурния Океан и нравствените граници на свободата“. След като завършил словото си го акламирали бурно. На обяд отишъл в ресторанта на парламента, бившия кралски дом на благородниците. Порядките, въпреки размириците, почти не били променени. Очевидци твърдят в спомените си, че аперитива си дядо ми изпил в компанията на твоя дядо, Марти. Заедно с тях на масата е била една красива дама, на която историята е замъглила името. Така и не успях да узная, коя е тя. Или баща ми тактично е премълчал нещо. Търси истината в жените! Ха! Опитих се. Ала без никакъв успех.

— Обещавам ти — прекъсна приятеля си Марти, — да ти предоставя домашния архив, Дрейт. Там има безброй снимки...

— Като не знаем нейната физиономия?

— Все нещичко ще открием.

— След аперитива благодостолепният ми предшественик се преместил при дядото на нашия достославен Председател на Камарата. Дълго си шушукали нещо.

Десертът бил изяден при вдовицата на Росковския магистър. На сбогуване галантно й целунал ръката. После влязъл в кабинет № 13.

Често обядвам в него и се настройвам да уловя някоя хипнотична вълна от миналото. Уви, или дядо ми е бил съвсем слаб в тази област, или аз не ставам за приемник.

Няколко минути вътре царяла тишина. После се раздали бурни викове. Избухнала караница. Дядо ми изскочил разярен, затръшнал така ядно вратата, че от тавана се посипал прах и напуснал ресторанта. Но на стълбището се сблъскал с тълпа още по-разярени граждани. Без да се съобразяват с високия му сан те стоварили няколко тояги по главата му. Тя се оказала достатъчно твърда и издържала изпитанието на времето.

Тълпата след като се справила с него се юрнала към парламента. А една линейка отнесла дядо ми в болницата.

Така започнала втората фаза на Революцията и съвсем прозаично се родила Републиката.

Монархът не изчакал мнението на поданиците си. Предпочел да плюе на петите си. И напълно го разбирам.

Накитът?..

С него нещата са доста по-сложни. Дядо ми, по неизменните привилегии на рода, се заклел при достигане на пълнолетие да бъде Хранител на Кралските скъпоценности. На

тържествена церемония му връчили ключа от Свещената каса. В дните на национални празници кралицата се явявала с Накита пред народа... Но защо ли ти разказвам тези отдавна забравени правила?..

Превратът бил успешен. Новите власти още първия ден се опитали да преценят печалбата си. Тълпа въстаници се втурнали към касата. Какво ли е било учудването им, когато видели, че е отворена, ключът седи в ключалката, а вътре няма нищо. Обвинили за изчезването на Накита естествено дядо ми. Веднага тръгнали да го търсят. Спасило го обстоятелството, че бил в болницата.

Трябва да ти кажа, че той никога през останалата си част от живота не е разправял или писал, какво всъщност е станало.

Аз съм убеден, без да мога да го докажа, че ключът е бил взет или даден в ресторанта преди нападението. Може би дядо ми сам го е поверил на някой свой доверен човек. А може и да е бил принуден. Нека си припомним караницата в кабинет № 13!

Може би дворът, кралят или неговите приближени са предугадили края на династията и са се погрижили за семейното имущество. Тук възниква следният въпрос: защо те в изгнание нито веднъж не са показали Накита?

Всички изследователи на онова време обвиняват дядо ми...

— Доколкото схващам намерението ти, Дрейт, трябва да търсим виновника в триъгълника очертан от дядо ти, дядо ми и дядото на Председателя, с допълнение на неизвестната жена, нападателите и хората скрити в кабинета, които са могли незабелязано да измъкнат ключа.

— Или някои от другите посетители. Съставил съм подробен списък. Събитията са станали преди повече от шестдесет години, но още откривам неизвестни подробности. Подозирам дори сервитьора и просяците.

— Резултатът?

— Ами, доста посредствен.

— Да уточним — направо нулев!

— Хем си прав, хем — не съвсем. В цялата тази история има нещо загадъчно. Заеш ли как е загинал дядото на Председателя?

— Чак толкова задълбочени познания за онзи период не притежавам.

— Тук се крие същината на загадката. Убит е в нашия наследствен дворец. Сигурно си учуден, нали? Аз бях направо поразен, когато четях протоколите за това престъпление.

В двореца ни, сега там се разполага постоянната галерия на художниците-маринисти, доста след полунощ, на другия ден след въстанието, прогърмял изстрел. Прислугата се събудила и след кратко объркване и уплаха запалила факли и се престрашила да огледа празните помещения. В онези смутни времена електричеството било спряно. На втория етаж пред скулптурата на Бога-река лежал прострелян човек и шумно берял душа. Убиецът бил изчезвал безследно. Всички присъстващи са били категорични: нито една врата не е била отключена, нито един прозорец — отворен. Как е влязъл вътре убитият не е станало ясно. Как е изчезнал убиецът — също.

— Може би са били вътре в двореца?

— Разглеждал съм и тази възможност. Дядото на Жен е бил забелязан късно вечерта да говори на събрание на привържениците си. Има десетки свидетелства. Отишъл си е малко след полунощ и се е озовал в нашия дворец.

— Сигурно е имал съучастник, който му е отворил.

— Най-вероятно.

— А сега историята се повтаря?

— Не съвсем.

— Е, от гледна точка на семействеността.

— Страх ме е, журналистите да не надушат нещо.

— В онзи момент, когато на тайнственият ни противник стане изгодно, пригответи се да даваш неприятни интервюта. — Марти поклати тъжно глава. — Какви са били политическите им отношения?

— Били са противници. Дядо ми беше върл роялист. Дядото на Жен Мартисон — Републиканец с главна буква. Стигали са до дуел и въпреки това са били добри приятели... освен ако наистина са се мразели тайно и сред страстите на революцията не се е стигнало до смъртоубийство.

— Допускаш ли го?

Главният полицаи на Устието поклати неопределено глава.

— А слуховете?

— О! — оживи се Дрейт. — Те са направо фантастични. И така наивно противоречиви. Събрал съм ги и смятам след време да издам интересна книга със заглавие „Скъпоценности и сладкодумци на една отминала епоха“. Не звучи ли малко претенциозно?

Детективът Марти се засмя искрено. При това отвори така широко устата си, че в нея пробляснаха здрави и бели зъби, незасегнати от разврата на епохата. На мода бе неумерената употреба на захар и сладкиши.

— Сега съм по-спокоен — овладя се Марти. — Престъпникът просто има достатъчно познания в историята. Решил е да материализира знанията си. Какво ще кажеш, ако утре отидем на изложба? Съгласен си, нали? Ще ми покажеш, къде е бил убит дядото на Председателя.

— Употребил съм най-модерни уреди. В стените няма кухни, няма нищо скрито, няма нищо тайнствено.

— О, не за това, искам да възприема малко от духа на епохата. Може да ме вдъхнови.

Те наистина посетиха музея, но освен насладата от картините, не успяха да почерпят нищо друго. Нима и това е малко, ще кажат някои и никой не бе в състояние да ги упрекне.

— Сигурно си останал с впечатление — каза на излизане от музея Дрейт, — че убиецът може да е бил дядо ми. Аз установих, че той през цялата нощ е бил на легло в болницата под силна стража. Искали са веднага щом оздравее, да го дадат под съд и да го екзекутират. По усърдните са били приготовили дори гилотината.

— И как си успял да установиш това?

— От многото оставени спомени, между които и на твоя дядо, Марти!

ДЕН ДВАДЕСЕТ И ПЕТИ

Слънцето още не беше напуснало напълно своите покои зад хоризонта, но вече изпращаше ведрите си лъчи. Високо в небето няколко бели облачета пламтяха с възторга на настъпващия ден. Лодката плавно се плъзгаше по накъдрената повърхност на морето. Веслата равномерно се връзваха във водата, разпорваха я мощно и щом се вдигаха, от тях заваляваше шумен порой бистри капки.

— Често в едно следствие — заговори Дрейт — настъпва момент, когато нещата сякаш са навлезли в задънена улица. Не се забелязва никакъв изход. Колегите се ядосват непрекъснато. Аз мълчаливо ги наблюдавам и се опитвам да преценя, кои от тях са искрени, кои само имитират загриженост... Резултатите понякога са поразителни. Старая се веднага да ги забравя.

Скалистият начупен бряг бавно се отдалечаваше. Вълните спокойно връхлитаха върху

него, плавно и с достойнство се удряха в яката гръд и без да се превръщат в бяла пяна се отдръпваха назад. Разнасяше се приятен ромон.

— Сега — продължи инспекторът, след като известно време се наслаждаваше на прибоя — нещата са много по-различни. Аз съм в центъра на събитията. Не ми позволяват да ги наблюдавам от висотата на служебното си положение и да се намесвам с мъдри разпореждания. Една погрешна дума от моя страна и мога да се проваля. Не бих казал, че държа особено много на поста си. Въпреки това ми е противна мисълта, някой да ме унижава безнаказано и от тайната си безопасност да се наслаждава на преживяванията ми.

— Май взимаш нещата прекалено навътре.

— Напоследък наистина съм станал прекалено чувствителен. Още от малък не понасям нравствения тормоз, в каквато и форма да се прилага.

Дрейт заработи бързо с лявото гребло, докато дясното остави неподвижно във водата и лодката рязко измени посоката си на движение. Допреди миг вълните се плъзгаха по борда, сега идваха право към него и започнаха шумно да се разбиват, при което нагоре политаха бисерни облаци от многобройни капки.

— Играта, в която ни насадиха, е много тънка — каза Марти. — Откривам няколко момента, които навяват на размисъл, че... — Е-хей! — развика се внезапно той. — Ляво на борд! Скала пред нас! Сега завой надясно! Ама-а че остри ръбове има този риф.

— Лодката е достатъчно здрава да издържи един удар — успокои го Дрейт. — Виж, ако вълните бяха по-силни, с бели гребенчета, само под заплахата на оръжие бих плавал по тези води. Потърпи още малко и ще ти покажа едно чудно кътче.

На два-три метра над водата се подаваше верига рифове и почти до хоризонта се бяха опнали успоредно на брега. Дрейт ловко насочваше лодката и изкусно лавираше сред острите камъни.

Преминаха през някакъв отвор и попаднаха в нещо приличащо на амфитеатър. В средата, там, където би трябвало да е арената, кръгло заливче предлагаше великолепен пристан.

Лодката заби нос в пясъчен плаж.

— Наистина е красиво — възхити се Марти.

— Случайно го открих — обясни Дрейт, — предполагам, че почти никой не го посещава. Такива любители-рибари като мен не се срещат често. Повечето хора предпочитат удобните изискани хотели с добре платени гидове.

Любителите взеха риболовните принадлежности и по скалите се изкачиха на рифа. Ширна се синята гръд на морето. о хоризонта се гонеха и не се настигаха мирни игриви вълни.

Хвърлиха въдиците си в дълбоката вода.

Но мълчанието продължи съвсем малко.

— Изпадна ли в затруднение като това — заговори Дрейт, — стигам до положението да съм кълбо от превъзбудени нерви. Старая се да мисля, а главата ми нищо не успява да сътвори. Тогава идвам тук и се отдавам на любимото си развлечение. Успокоявам се и... помъдрявам.

Марти изглежда не го слушаше.

— Знаеш ли — прекъсна той словоизлиянията на приятеля си, — забелязвам някои особености, над които си заслужава да помислим.

— Какви? — почти машинално измърмори Дрейт.

— Въпросите са толкова много, че някои само ще загатна, а по други ще поспорим. — Марти млъкна за миг и прехапа устни. На челото му се издълба рязка дълбока бръчка. — Та!

Картината е следната: Две бойни групи, вероятно ръководени от общ терористичен щаб, нека го наречем Мозъчния център, извършват поредица от убийства. До тук нищо необикновено, включително и безсмислените жертви, наричани от медиите „Веселите пощаджии“. Следва странното. Първата бойна група бива ликвидирана. Ако те бяха от мафията, не бих се питал защо. Но терористите се водят от висши идеи, поне така разправят, и държат на другарите си. Към собствените си редици обръщат оръжие само в случай на предателство.

— Това също ми направи впечатление.

— Изводът е: този терористичен акт не е типичен, в което ние впрочем сме достатъчно убедени, само ние естествено, след като знаем за целта — Накита. В смъртта на Председателя е вплетена историята на императорските ценности...

— Това подсказва, че освен идейните терористи са замесени и хора с корисни цели.

Марти поклати глава. Дали беше одобрение или не, не стана ясно. Една риба дръпна въдицата и частният детектив бе принуден да приложи цялото си риболовно умение. Накрая омаломощената плячка се предаде и замята люспестото си тяло по голите скали.

— Предположението, че терористите биха използвали другарите си като „Весел пощаджия“ е направо глупаво, при наличието на толкова много скитащи просяци и бездомници. И веднага трябва да насочим вниманието си към Третия от група А и на Брадания от зона Б. Дали не става дума за един и същи човек?

— Доколкото познавам практиката на терористите, в никакъв случай!

— Аз предполагам същото. Но ако се спрем на описанията на момичето на Генти и на скитниците, той е един човек и е извършил убийствата на съмишлениците си. Ами ако не са такива? Тогава как е успял да проникне в група А? Терористите образуват малки и здраво затворени общества, в които трудно може да проникне страничен човек.

— Освен ако не е изпратен от мозъчния център.

— Друга загадка е убийството на Генти. Засега не сме в състояние да преценим, дали е планирано от Третият, или е импровизация на Ело Бързия, който е искал с тази смърт да замаскира за няколко часа изчезването си.

— Възможно е Ело Бързия да се е подчинил на заповед от Третия?

— Или на предварително внушение, приемащо в определен ден натрапчиво-болезнен вид и подчиняващо индивида — съгласи се Марти. — Защо се ликвидират участниците? Обикновено защото знаят много или по някакъв начин са нарушили дадените им инструкции и така могат да насочат потерята към Мозъчния център. Хрумна ми идея: да изместим засега мозъчния център настрана и може би на освободеното място ще забележим неясен силует на човек, който неумолимо подтиква акцията в своя посока. Този образ може да е от мозъчния център, а може и да няма нищо общо.

— Ха! — позасмя се Дрейт. — Терористите може дори да не го познават.

— Може да са група от хора. Засега нищо не ни пречи да смятаме, че е сам. И да предположим, че ползва терористите, без те да подозират това. Интересна идея... Позволи ми да я развия.

— Слушам те внимателно.

— Направляващият не е от средите на терористите.

— Как е стигнал тогава до тях?

— По някакво случайно стечение на обстоятелствата.

— Едва ли е толкова случайно — възрази Дрейт. — Къде се раждат терористите? Непосредствените извършители — сред престъпниците или студентите. Идейните подбудители — винаги сред студентите!

— Нито Генти, нито Ело Бързия, да не говорим за Саро Електронния пистолет, са помирисвали атмосферата на някакъв институт.

— За двама от тях си прав, Марти. Но какво знаем за Ело Бързия?

— Прякора.

— Дори Генти, въпреки външната си неинтелигентност, би могъл под влияние на роднини и близки да е посещавал някакъв колеж.

— Той е лесен! Още днес моите детективи ще разнищят всичките му контакти. Докато за Ело Бързия мисля, че ще бъде много по-трудно.

Дрейт се засмя и замахна с въдицата. Блесната изхвърча навътре в морето и после бързо се затича към скалите.

— За наше щастие той е още жив — напомни Дрейт. — Ако сме достатъчно проникателни и изобретателни лесно ще ни се удаде лично да поговорим с него.

— Имаш ли нещо конкретно предвид?

— Естествено. Издирване по цялата територия на страната.

— Сигурно се е скрил на някой самотен остров.

— Ха! Едва ли! По-скоро си е намерил някоя мансарда в голям град и се е слял с човешката тъпла. Сред плътното множество е най-лесно да се укрие — едничък жалък елемент.

— Или отдавна е напуснал Архипелага.

— Отвян от волния вятър ли?

— Не, със самолет или кораб.

— Самолетите ги държим непрекъснато под око. Проверихме всички пътници. Нито един не подхожда за Ело.

— Остават параходите. — Марти се замисли. — При тях е по-лесно. Те още са в морето и бихме могли да го заловим без трудности.

— Още повече, че корабите, които са отплавали след нужната ни дата, не са чак толкова много.

— Направи веднага проверка!

— Заповядал съм вече. Очаквам всеки миг да ми докладват.

Вълнението се усили. Прииждащите хълмчета вода се блъскаха в отвесната стена и се разсипваха на бяла пяна. По-силните удари успяваха да хвърлят пръските си над рифа и скоро двамата приятели бяха здравата измокрени.

— Изглежда ще трябва да се прибираме — предложи Марти.

— Глупости! — възкликна Дрейт. — Студената баня въздейства благотворно на нервите. Напоследък, поне аз се нуждая от известна терапия. Сега рибата се разиграва и кълве като побесняла. Ще уловил великолепни екземпляри. Обещавам ти да ги сготвя така хубаво, че дори морският цар би си облизал пръстите.

— А работата?

— Тя сама се движи.

Тези думи на Дрейт бяха последвани от рязко дръпване. В дълбините се мярна яка риба. Инспекторът трябваше да приложи напълно всичко, което знаеше за риболова с въдица, за да успее с измъкването на борещото се същество.

— Ха! — възхити се Дрейт. — Гледай само, какъв хищник хванах! — Той вдигна с две ръце извиващата се змиорка. — ще е млада. Когато пораснат, стигат до четири-пет метра дължина и почти двеста килограма. Какъв обяд ни чака!

— Хрумна ми още нещо — прекъсна словоизлиянията му Марти.

— Отново ли?

— Да пуснем въдици за престъпника.

— Как?

— Открито да търсим следите на Генти и Ело Бързия в институтите. До ушите на престъпника ще стигнат някои сведения и той може да налага примамката.

Дрейт се замисли.

— Не е чак толкова лошо — промърмори той, — но става дума за няколко минали години. Та „противникът“ ни е напуснал отдавна школото...

— Защо той непременно да ни е противник — изведнъж се сети Марти. — Достатъчно е негов син или дъщеря известно време са е имал или имала достъп до терористите и скъпият баща, предполагам, че е мъж, да е узнал за походженията на скъпото си чедо.

— Останалото е лесно — допълни Дрейт. — Проследил е веригата и косвено се е възползвал.

— Това означава, че терористите дори не подозират, че са станали оръжие в чужди ръце.

— И това е възможно.

— Сега ми е ясно защо първата група е трябвало да бъде „отстранена“. Те могат да покажат пътя към истинския престъпник!

— Но как са се съгласили да изпълняват чужди заповеди?

— Известната на всички манипулация със съзнанието ги е направила послушни.

— Тогава Мозъчният център не подозира нищо.

— Изглежда така.

— Дали е допустима известна негласна консултация с определени личности?

— За нас самите са опасни възможните разкрития относно мотивите...

— Прав си, но ако се наложи... Той е блокирал мозъците на втората група. Тези хора не ще успеят нищо да ни разкажат, когато ги заловим, ще умрат като...

— Съгласен съм, че официалната медицина още не е открила ефикасен начин на деблокировка.

— Докато бедното момче, Морис Браво от хотела, е убито, защото не е притежавало подобна блокировка и е видяло отблизо Брадясалия.

— Този човек на всяка цена трябва да заловим жив.

— Дали той е самият престъпник или също е манипулиран?

— Нима придаваш някакво значение на това? — привидно и с ирония се учуди Марти.

— Огромно! — наду бузи Дрейт. — В първия случай веднага хващаме основния престъпник, във втория ще трябва да се поизпотим.

— Чакай... Чакай...

— Какво те прихващат, Марти?

— Ако Брадясалият не е от екипа на терористите, то би трябвало да съществува друг човек, който им е оперативен ръководител.

— А-ха, сещам се — оживи се Дрейт. — Свързката на терористите е била премахната. Вместо нея се явява Брадясалият и модифицира съзнанието на бандитите. След което прави с тях, каквото си пожелае.

— Интересното е друго, Дрейт — Марти отново се намръщи, — модификацията е сложен процес, изисква прецизно изпълнение и подготовка, която се основава на специално обучение. Струва ми се, че към това дело са причастни някои специални служби.

— Възможно е — съгласи се кратко Дрейт.

По мокрите им тела премина силен порив на вятъра и ги накара да се разтреперят. Веднага прекъснаха разговора, прибраха въдиците и отидоха при лодката. Там, между

скалите, на завет, се проснаха на ситния ласкав пясък и с удоволствие се подложиха на топлите животворни слънчеви лъчи. Оставиха настрана служебните и личните грижи и се отдадоха на приятни приказки.

— Май ще трябва да си тръгваме — сепна се по едно време Дрейт. — Морето се развълнува силно. Лодката трудно ще премине край скалите, ако гребените започнат да прехвърлят рифа.

— А обеди? — напомни Марти.

— О! В къщи, разбира се!

ДЕН ДВАДЕСЕТ И ШЕСТИ

— Открихме го! — влетелият в кабинета едър служител имаше развълнувано зачервено лице, по което повече от явно се отразяваше бликаща радост. Казваше се Фонтен и винаги беше облечен в износени дрехи. Обичаше да се изразява обстоятелствено, бавно, като често разделяше сричките, което бе неприятно за Дрейт.

— Кого открихте? — без да иска влезе в тона му Дрейт и впери очи в потръпващите устни.

— Ело Бързия! И знаете ли къде се намира? На прочутия лайнер „Слот“. Държи курс към Островния континент. Явно бандитът се старае незабелязано да се измъкне в чужбина.

— Как успяхте да го скриете?

Фонтен пое дълбоко въздух и заговори:

— Направи ни впечатление, че един от пътниците е купил билет буквално час преди отплаването на кораба. Направихме нужните справки. Гражданинът, чието име стои върху билета, се оказа, че прекарва дългоочакваната си отпуска вкъщи.

— Сигурни ли сте, че наистина е Ело Бързия?

— Не съвсем. Може да е някой друг негодник, но...

— Какво но... — Дрейт с любопитство изгледа сътрудника си.

Фонтен се закашля престорено. Явно бавната му мисъл подбираше подходящи думи. Същевременно се смути и започна да се поти. Под вторачения поглед на началника си раздвижи нервно крака.

— Ело Бързият е опитен терорист... Една погрешна стъпка... Може да усети наблюдението. Въобще трябва да се обмисли акцията добре. Всяка следваща стъпка на разследването...

Дрейт мислено се съгласи и му нареди студено да напусне. После си представи, че се намира на неговото място и му стана неприятно.

* * *

— Марти, какво ще кажеш? — обърна се към приятеля си, след като му разказа всичко.

— Откъде Ело Бързият е намерил достатъчно пари за подобно пътуване?

— Толкова ли е важно?

— Поне е интересно. Терористът убива Генти и бяга от конспиративната квартира. Едва ли в този момент е имал значителна сума при себе си. А презокеанско пътуване, особено с луксозния „Слот“, струва доста скъпо. Ти естествено би могъл с лекота да си позволиш подобни разходи, но за мен например са непосилни. Този негодник побягва далеч от досегашните си приятели и само след пет-шест дни се качва на кораба в ролята си на богат млад аристократ, желаещ единствено да прахоса незначителна част от състоянието си. Каква невероятна трансформация!

— Когато го хванем, ще успеем да проследим пътя му.

— Как ще стане залавянето му?

Те се захванаха да обсъждат варианти. Така се бяха увлекли, че направо се стреснаха, когато някой почука на секретната врата.

Влезе личност непозната за Марти и крайно неприятна за Дрейт.

— Виждам, че идвам съвсем навреме — усмихна се мило шефът на Тайната служба. — Изглежда сте доста затруднени. Наистина моите възможности не са особено големи, но нещичко мога да сторя за вас. Помощта, която ще ви предоставя, ще бъде почти безкористна. Желая само да получа повече информация за подопечния ни нещастен изобретател Сарон Коста и съвсем не желая да зная разни подробности относно накити, били те дори и императорски.

Мълчанието бе прелюдия към оживен разговор. Двамата приятели спазваха необходимото благоприличие и благородумие. С нито един жист не показаха обхваналия ги вътрешен страх.

ДЕН ДВАДЕСЕТ И ШЕСТИ

— Пожелавам ви приятен полет!

В гласът на шефа на Тайната служба бе вплетена лека ирония. Закръгленото му ниско тяло бе стъпило здраво на земята с разтворени масивни крака. А лицето, свежо и гладко, без нито една бръчка по челото, изглеждаше добродушно и глуповато.

Марти застана пред техника, който за последен път провери екипировката, после стегна ремъка на корема си и мъчително изкачи стълбичката. Настани се в тясната кабина. Капакът плавно се плъзна напред. Пилотът, без да се обръща, вдигна палец: готов ли си за полет? Детективът още половин минута се повъртя преди да отговори положително.

Моторът рязко избумтя. Турбините бясно заизхвърляха огнени струи. Самолетът се затъркаля по пистата. Двамата изпращачи останаха далеч назад и се превърнаха в дребни фигурки. Злостта, която разкъсваше главата на Марти и застрашаваше да се излее в гневно избухване, се разтопи в оглушителния грохот.

Пистата започна да се отдалечава.

Излетяха. И след като се освободи от здравата прегръдка на земята, пилотът форсира двигателите. Тялото на самолета се затресе. Марти бе притиснат силно към седалката. Още малко и щеше да бъде смазан. Пред очите му притъмня.

— Орел 2 вика Холо 3! Орел 2 вика Холо 3!

Тези думи свестиха Марти.

Бяха се издигнали високо над облаците. Слънцето щедро осветяваше белите чудати куполи и от блясъка им човешките очи се уморяваха. Самолетът бе поел с равномерен ход пътя си към целта и в кабината вече действаше нормалното притегляне.

Някой заговори.

Марти се сети, че пилотът се обръща към него. Оживи се и включи говорителя. Размениха си няколко думи. После се отдаде на сладостно съзерцание и възприятие.

За пръв път му се случваше да лети с боен реактивен самолет. Новостта като невероятна екзотика приятно галеше нервите. Изострил бе до крайност всички органи на възприятията си — трябваше да се наслади и запомни трупациите се усещания.

Летяха повече от три часа.

ДЕН ДВАДЕСЕТ И ШЕСТИ

Самолетът, на който се настани Марти, рязко пое нагоре и потъна в искрящите лъчи на слънцето. И след оглушителния грохот небето си остана чисто и спокойно. Няколкото разлетели се птици отново накацаха по кроните на дърветата.

— Замина — измърмори Дрейт.

— О-о! Скоро ще се върне — увери го шефът на Тайната служба. — Предполагам, с успех. Но докато го чакаме ние с вас бихме могли да свършим някоя и друга полезна работа. Скъпи Арним, качете се за малко в моята кола.

Поканата бе произнесена с любезния глас на приятен събеседник, но звучеше като строга заповед.

Дрейт машинално се подчини.

— Познавате ли Моно Форситейт? — запита шефът.

— Слушал съм нещо за него. Според някои сведения е свързан с терористични организации.

— Вие се изразявате много предпазливо.

— Няма никакви доказателства.

— Както е да е... Ето ви неговата визитка. Доколкото разбрах, той изпитва желание да разговаря с вас.

— Вие какво ще ме посъветвате?

— Постъпете както намерите за добре — направи неопределена физиономия шефът. — Нали знаете, ние сме от различни служби и нямаме право да се месим в чуждите работи.

— Е, благодаря за посредничеството.

Вратата се затръшна. Дрейт махна с ръка за сбогом, но не успя да види реакцията на доскорошния си събеседник — отвън прозорците на колата му бяха непрозрачни.

* * *

Кварталът, където обитаваше тази личност, носеща обикновеното име Моно Форситейт, бе застоен с ниски едно и двуетажни семейни къщи и се обитаваше от хора със солидни, но не много високи доходи. Спретнатите фасади подсказваха за добър житейски вкус, а малките дворчета — че собствениците им не са надхвърлили особено нивото на средната класа.

Нароченият за Главен терорист изглеждаше напълно нормален човек. Дори в дълбините на очите му не се забелязваше онази нелепа сивкава стоманеност, така характерна за хората отдала се напълно на някаква идея. По-скоро приличаше на интелектуална личност, свързваща благотворно материалното с моралното, отколкото на солиден бизнесмен... Бизнес? Защо не! Та нали насилието често носи далеч повече проценти печалба, отколкото нормалната търговия...

— Заповядайте — покани го Форситейт. — Какво ще пиете? Нещо по-изискано, от рода на джин и вермут, или нещо по-обикновено от рода на вината. Аз бих се налял с цяла кофа обикновена вода, но лекарите ми забраняват заради бъбреците... Мъчи ме непрекъсната жажда.

— Лекува ли се болестта ви — поинтересува се Дрейт.

— Много трудно, гълтам различни лекарства и често нощем вия от болка. Интересно, докато съм прав дори не усещам тази част на тялото си.

— Предполагам, че ви мъчи нещо на нервна почва.

— Сигурно — засмя се Форситейт. — Няколко нощи подред сънувам един мой приятел. Добър човек, но живее сам. Съседите му твърдят, че не се е вестявал отдавна вкъщи. Ходих. Навсякъде заключено. Ще бъдете ли така добър да проверите за него. Искрено ще скърбя, ако му се е случило нещо. Ето неговата визитна картичка.

С тези думи той се изправи и показа, че разговорът е завършен. Дрейт разбра намека, също се надигна, взе картичката и без да я погледне, се отпрати към вратата.

Следваха го зли и проникателни очи.

ДЕН ДВАДЕСЕТ И ШЕСТИ — ДВАДЕСЕТ И СЕДМИ

Умората започна да го надвива. В главата му, освен непрекъснатия монотонен рев на мотора, се появи тъпа болка. Напразно затваряше очи и с познатите си методи се опитваше да я прогони. Тя постепенно се засилваше.

— Орел 2 вика Холо 3! — обади се пилота. — Погледнете надолу вляво. Това съоръжение, което бразди океана и оставя такава голяма следа, е лайнера „Слот“. Пригответи се. След няколко минути стигаме нашата цел.

„Сигурно — помисли Марти — пътниците на кораба дори не са успели да зърнат преминаващия високо над тях самолет.“

А един човек на борда не подозира, че към него бедата се приближава със свръхзвукова скорост. Кой знае защо на Марти му стана жал за терориста Ело Бързия. Опита да се засрами от възникналото спонтанно чувство, като си представи проснатия на паважа труп на бедния скитник, спомни си и за другите мъртъвци, но въпреки това ожесточението и стръвта на ловеца не идваше. Младежът се опитваше да избяга от проклетата си съдба, а той, гневния вестител на правдата, ще го върне към отъпкания път на скръбта и гибелта и ще затрие зараждащия се нов живот.

— Пригответи се! — просто изстреля заповедта си пилотът. — Целта е пред нас!

Самолетът изви нос наляво и поклати криле. Облаци нямаше и от тази височина водната повърхност се виждаше като гладко огледало. Марти не забеляза по нея дори намек за някакъв предмет.

Обзе го страх! Затвори очи.

Резкият тласък и свирепият вой на разцепвания въздух подсказаха, че вече не представлява едно цяло с летящата машина. Под него едрото метално тяло се отдалечи и още преди парашута да се разтвори се превърна в мъничка черна точка, която се стопи в ширналата се синева.

Куполът се разпъна на сто метра височина от повърхността на океана. Така в условията на бой се избягваше възможността да бъде поразен високо във въздуха. Миг след това кабината потъна дълбоко. Няколко слаби взрива прерязаха въжетата и вятърът подхвана и понесе настрани сгърченото платно.

А после горната част на кабината се подаде над водата. Вълните почнаха да я люшкат. Тишината донесе успокоение, но клатенето доразви неприятните усещания в стомаха.

Дочу се шум на двигател.

Марти надигна глава и видя лодка, пълна с моряци, които размахваха ръце и викаха нещо. Време беше да се освободи от доспехите си. Натисна червеното копче, за чието действие го бяха инструктирвали преди полета, и капакът се повдигна. Мощни ръце го подхванаха и след дружен смях се озова в лодката.

— Е, как мина пътешествието, господине? — подхвърли младичък офицер.

— Уф! — въздъхна Марти. — Не беше чак толкова лошо.

И веднага направи кисела физиономия.

Моряците си умряха от смях и започнаха да го потупват по рамената.

— Гребете яко, момчета! — заповяда офицерът.

Скоро се очерта niskия борда на подводницата.

— Командирът ви очаква в кают-компанията.

Веднага щом стъпиха на палубата и се вмъкнаха през люковете, подводницата побърза да потъне в морските дълбини.

— Капитан Фрайго, на вашите услуги — представи се възрастен побелял мъж и протегна едрата си ръка.

Марти усети силата на моряшката десница.

— Чудно ми е, че наредиха да изплаваме на повърхността — продължи капитанът. — Онези дяволи, от Островния континент, сигурно са ни засекли. Сега ще трябва да маневрираме... Впрочем, това едва ли ви интересува.

— Съжалявам за безпокойството, което ви причинявам — отвърна Марти. — Не знам какво са ви предали по радиото, но сега ще ви обясня същността на работата. На „Слот“ се е укрил опасен терорист. Той е един от онези, които подготвиха атентата срещу Председателя на камарата. Налага се незабавно да го арестувам.

— Носите ли необходимите пълномощия?

— Естествено — отвърна Марти. — Ето ви заповедта за арестуването. Ето заповедта на вашето управление... Надявам се, че ще ми съдействате.

— На ваше разположение съм.

— Благодаря ви, капитане. Довечера, когато стане тъмно, трябва да се кача на борда на „Слот“.

— Вече се сближаваме с лайнера. Желаете ли да пийнете нещо подсилващо?

— С удоволствие — и след като изпи чашата, Марти се усети като изцеден лимон. — Може ли да полегна някъде? Явно полетите с бойни машини не ми подхождат особено.

Марти направи такава кисела гримаса, че капитанът неволно се разсмя.

* * *

Тъмнината скриваше моторната лодка и хората в нея. Далеч напред като от приказен дворец се разливаха светлините на лайнер „Слот“.

— Дали ни очакват? — процеди през зъби същият млад офицер, който посрещна Марти.

— Уговорено е — отвърна уморено Марти. — От левия борт, близо до кърмата, ще бъде спусната въжена стълба, носеща накрая мигаща червена лампа. Така ще ни бъде по-лесно да я открием. Аз се качвам и би трябвало да ме посрещне самият капитан.

— Толкова ли е важна задачата ви? — неволно полюбопитства младежът.

— Ш-ш-т! — допря пръст до устните си Марти. — Не приказвайте на толкова висок глас. И морето има скрити уши. Да ви призная откровено — сам не зная!

Грамадата на кораба надвисна над лодката.

Марти забеляза мигащата светлина и побутна с ръка кормчията. Когато стигнаха на мястото, веднага се хвана за въжената стълба и ловко запълзя нагоре. Но преди това прошепна:

— Довиждане, лейтенанте! Утре, по това време, ви чакам тук!

— Довиждане, детективе! Ще бъда тук!

На борда го очакваше приятен висок човек, малко закръглен, сумтящ като машините на парахода си, с остър орлов нос и очички, потопени дълбоко в гнездата си и премигващи усилено.

— Най-после! — въздъхна с облекчение този човек и махна с ръка на двамата придружаващи го моряци.

Те прибраха стълбата и мигновено изчезнаха в някакъв люк.

— Няма ли да се разприказват? — обезпокои се Марти.

— Оказаха се агенти на секретната служба — процеди през зъби капитанът. — Ако знаех по-рано...

Не стана ясно, какво би направил, ако знаеше. Всъщност, кой би се осмелил да

противоречи на тайните служби?

— Веднага ли ще го арестувате?

— Необходимо е първо да преценя обстановката — отвърна уклончиво Марти. — Той е терорист. Опасен тип. Надявам се спокойният живот да е приспал инстинктите... но кой би могъл да знае, кога гоненият звяр...

— Е, вие си знаете по-добре. Наредил съм да ви предоставят самостоятелна каюта.

— Благодаря. два ли ще имам възможността да я използвам пълноценно.

— Сега заповядайте в моята каюта. Там на спокойствие ще обсъдим вашата операция.

Планът на Марти беше изключително прост. Упойва Ело Бързия в подходящ момент, сваля го от борда и чрез авиацията го доставя в Управлението. Въпросът беше да се приближи до терориста и да изстреля в лицето му струя приспивателно, което действаше мигновено.

— Дали Ело Бързият е в каютата си?

— Това е невъзможно да се установи — поклати глава капитанът. — При наличие на три хиляди разглезени пътници, трудно може да се спазва някакъв ред. Може да спи в собственото си легло, може и в друго, може да пиянства в някой от единадесетте бара, тогава ще се прибере по светло и ще спи до тъмно. Такива са нравите на нашия плаващ зверилник. Омръзнало ми е от най-различни претенции. С удоволствие бих захвърлил тази работа и бих се преместил на някой товарен кораб, ако не беше доброто заплащане и щедрите премии на компанията за безупречните рейсове...

— Доколкото знам — прекъсна го предпазливо Марти, — съществува Надзора за спасяване...

— А-а, не ме бъркайте в тази гадост — почти избухна капитанът. — По тези въпроси се обръщайте към вашите хора от Тайните служби.

— Онези двамата ли?

— Те са пияната на вълната... Всъщност...

— Да?

— Трябва да ви предам един жетон. — Той се бръкна в джоба. — Действам според изпратените ми инструкции — оправда се капитанът мрачно. — Та, вие би трябвало да разберете от него, към кого е нужно да се обърнете в случай на нужда.

Марти протегна ръка и подхвана малкото кръгче. Поогледа го и после бавно го прибра в джоба си. Искаше му се веднага да активизира жетона, но знаеше, че не бива да го прави пред друг човек; имаше опасност да навреди на агента, както и на капитана.

Следващия час премина в опознаването на величественото съоръжение наречено „Слот“. Марти прехвърляше чертеж след чертеж и се мъчеше да запомни разположението на коридорите, каютите, коридорите, залите, ресторантите, баровете, басейните на открито и басейните на закрито, салоните за фин масаж и салоните за борбен масаж, ваните с лековита кал, алеите на третата палуба, където бе засадена истинска тропическа гора, гимнастическите зали и спортните игрища, верандите на горната палуба и скромните помещения на екипажа, стълбите, проходите и асансьорите, и накрая едва погледна машинното отделение, складовете, местата за спасителните лодки и капитанския мостик.

Прибра се в определената му каюта уморен като вол, орал цял ден на нивата от ранни зори до късен здрач.

Завъртя жетона в ръка. Изглеждаше безлично парче желязо, дълго време подхвърляно насам-натам. Приближи го към часовника си. На циферблата се показа числото 8171.

Работи, помисли с удоволствие Марти.

Отиде при телефона и набра посочения номер. На третия сигнал започна да дава заето.

Върна слушалката на мястото ѝ и зачака. Не мина и една минута и в каютата се звънна.

Марти сграбчи слушалката и внимателно я залепи до ухото си. Чу паролата и изрече своята част.

— Къде е търсената личност? — запита Марти, след като се увери, че обадилият се знае паролата.

— Намира се в каюта номер 65, при госпожа Содакен. Сигурно ще излезе от там към обед.

После телефонът веднага се затвори и се чуха познатите сигнали.

Марти се търкулна в леглото и мигновено заспа.

На сутринта той се облече в бяла риза, къс бял панталон, въръжи се с тъмни очила срещу силното слънце и тръгна както му е реда бос към най-близкия ресторант. Със скрито задоволство установи, че повечето мъже бяха облечени небрежно като него.

Пред очите му се мярнаха двамата моряци от снощи; с това искаха да кажат: ние сме тук. Марти срещна погледите им, усмихна се, забелязах ви, и веднага се намръщи: не ми пречете! После, в знак, че това не е мъмрене, се ухили до уши, отиде до перилата и като се захласваше в гледката на вълнуващия се океан, дълбоко задиша свежия въздух.

Намираше се на височината на небостъргач и вятърът бе достатъчно буен да разроши кестенявите му коси. Усещаше приятна хладина. Но внезапно вътре в гърдите му избуя злоба. Защо ли си подлага живота на опасност? Защо той трябва да се бори с терористите, когато онези там, с многото пари, не си мръдват и малкия си пръст, сами да се защитават. С какво са по-умни от него та имат богатство, власт и им се оказва такава непомерна почит?

Погледна към басейна под него.

Въпреки ранния час глъчката беше оглушителна. Малки деца цапаха в плиткото. Възрастните се бяха опънали на шезлонгите, отдаваха кожата си на милостта на слънчевите лъчи, а те самите дремеха след нощните си подвизи.

Къде е сега терористът?

Марти се запъти към ресторанта. Избра маса и се настани така, че да държи под око три от четирите входа. Поръча си закуска и лакомо се нахвърли на яйцата. Гладът бе съизмерим с бликналата злоба.

А двамата познати моряка лениво почистваха близката част на палубата...

* * *

Ело Бързият излезе подсвирквайки от каютата на госпожа Садокен. Умората от бурно прекараната нощ приятно замъгляваше съзнанието. Едно двойно кафе и чаша джин ще избистрят бързо главата му.

Прекрасна е тази госпожа, мислеше Ело Бързия, по текущ паспорт Мантин Сокрамен, наричан нежно „мили Манти“, възрастта ѝ личи, а тя не дава пукната пара за това. Хвърля се от авантюра на авантюра и умее добре да се поднася. И каква е в леглото!

Може би е по-добре да вземе веднага един студен душ.

Помислено — сторено.

Завъртя се на пета и с леки танцови стъпки пое към каютата си. Срещна няколко души по коридора. Напълно вживял се в ролята си на богат безделник, той учтиво поздравяваше наляво и надясно. Отговаряха му приятелски.

Сви надясно и се насочи към каютата си.

В същия миг срещу него тръгна някакъв човек. Не му обърна никакво внимание. Само нейде в дълбините на мозъка прещрака съобщението: този тип го виждам за пръв път.

Спаси го дълго тренираният животински инстинкт.

Видя вдигащата се ръка и мъничкия предмет стиснат между пръстите. Мигновено се извъртя и с левият си юмрук изби тубичката приспивателно. После стовари десницата си върху лицето на нападателя. С периферното си зрение забеляза към тях да тичат две едри мъжки фигури и разбра, че хубавият живот свърши.

Отново се превърна в гонен звяр!

Изчезналата благодат се превърна в отчаяна омраза. Не искаше да умира, не искаше да живее в затвора, не искаше да се подчинява на тъпи и противни надзиратели. От гърлото му излетя пронизителен рев. Сега отчаяният терорист беше по-опасен и от ранен тигър.

Първо трябва да се справи с нападателя!

Тренираното тяло се търколи на пода. Над него профучаха двете изстреляни от моряците ампули, които в края на коридора се разбиха в стената. Точно в същия миг там се оказа представителен на външен вид мъж, от пребиваващите в каютите екстра класа. Парченцата ситни стъкълца пробиха десетки ранички по лицето му. Той неволно вдигна ръка да се предпази от преминалата вече опасност и същевременно задиша ускорено. Серума проникна в дробовете и човекът безволно прегъна колена и се отпусна върху килима с нежна усмивка на устните.

Последва претъркулване наляво, сблъскване с нечии крака, рязко скачане на крака и заемане на бойна стойка. Веднага Ело Бързият започна да раздава силни удари, оправдавайки напълно прякора си. На десен прав се надяна връхлитащия моряк. Тъпия звук бе съпроводен от режещ ухото вик на уплаха и болка. Колегата му се прегъна на две от силния ритник в корема.

Марти след избиването на тубичката се залепи за стената и от тласъка се замая. Всичко виждаше съвършено ясно и същевременно не беше в състояние да мръдне. Мигновено осъзна причината на провала си. Прехвалената тубичка не беше изстреляла приспивателната струйка. Тя просто не работеше. И докато през главата му минаваха остри думи срещу производителя, около него кипеше битка.

Разтвориха се врати на каюти. Занадничаха любопитни лица. По-смелите излязоха в коридора. По-страхливите побързаха да се барикадират.

— Мили! — раздра тясното пространство пронизителен женски писък. — Тези негодници ще те убият!

Госпожа Содакен решително и безкомпромисно се намеси в битката на страната на своя млад и жизнен възлюбен. Било защото беше късогледа, било защото един сеирджия неволно се оказа на пътя ѝ, но тя заудря нищо неподозиращия човек и той за да се защити я блъсна бая силно. Дамата записка още по-бурно, отлитна и връхлетя на друга дама, която кой знае защо я задърпа за косите.

Само след секунда боят се разпространи по целия коридор.

В суматохата Ело Бързият побягна към вътрешността на кораба. Само там, сред безбройните каюти, помещения и работилници можеше да намери някакво укритие. Блъсна се в няколко души, повали две жени и стъпи безмилостно върху крака на магистър Мор. Старецът пребледня и припадна от причинената му болка. В следващите няколко дни лекарите трябваше да преодоляват възникналия шок.

Всички тези събития станаха най-много за десетина секунди.

Марти се свести и като осъзна, че работата върви към провал, стига Ело Бързият да се сети за заложници, се втурна с всички сили след него. На завоя прескочи приспания аристократ и видя гърба на терориста. В коридора беше странно пусто. Преследваният зави надясно и детективът се принуди да направи същото.

Изведнъж се раздаде сърцераздирателен вик.

Сърцето на Марти заби на пълни обороти.

Трясна се някаква врата.

Марти едва не се блъсна в стената преди да направи завой. И веднага спря. Гледката го накара да настръхне.

Ело Бързият, безпощадният терорист, бе паднал на колене и умолително протягаше ръце към някого, който липсваше. Тихи нечленоразделни звуци излизаха от треперещите устни.

Марти предпазливо се приближи до терориста — опасяваше се от всякакви изненади. Зад гърба си усети дишането на двамата моряка, тайните агенти, и чу техните ругатни. Погледна лицето на Ело. Очите изглеждаха влажни и спокойни. В тях се очертаваше безсмислена бездна. От изкривеното ъгълче на устата течеше тънка струйка.

— Отведете го при капитана — нареди Марти на временните си помощници.

Те се нахвърлиха върху нещастника, спипаха го яко и грубо го помъкнаха по коридора. Безволната фигура увисна на мускулестите ръце на доскорошните си противници.

Разгорещен от схватката Марти поиска да блокира коридора и каюта по каюта да разпита обитателите им. Но като видя разкошната обстановка, осъзна, че се намира в най-почтената част на лайнера „Слот“ и разбра, че никой няма да му позволи да тревожи почивката на висшеизбраните.

Тръгна си унижен от безкрайната тишина...

Учуди се на пълното спокойствие. Само на два ъгъла оттук боят продължаваше. Възприемаше със сетивата си резките движения, странните объркани гримаси на участниците и всеки сполучлив удар се озоваваше в неговия мозък като тъпа болка. А в ушите му не попадеше нито звук! Понечи да погледне вихъра на страстите, обърна се и по празните коридори се понесе към полесражението. Завой наляво, завой надясно, и отново пустота. Явно беше объркал посоките. Върна се на мястото, откъдето беше тръгнал, увери се в това по номерата на каютите, и стискайки зъби и устни се помъчи да си спомни посоката... Нещо ставаше с него.

Хлопване на врата го извади от хипнотичното състояние. Наблизо няколко силни гласа убеждаваха тълпата да се разотиде... Не било се случило нищо особено. Стените продължаваха да треперят леко под напора на могъщите машини. През отвор в края на коридора нахлуваше ярка слънчева светлина.

Какво се бяха опитали да сторят с него?

Напразно Марти си задаваше този въпрос. Може би странното оглушаване беше следствие на нервното напрежение... А може... Предпочете да не довършва мисълта си. Побягна към каютата на капитана, вмъкна се вихрено вътре и застана пред лицето на терориста. Вгледа се в очите му и едва тогава до слуха му достигнаха думите на един моряк:

— Полудял е. Какво да го правим?

— Дайте му приспивателно — нареди веднага Марти. — Капитане, извинявайте за малкия смут, който предизвиках на кораба ви. Надявам се, че няма да се отрази на служебното ви положение.

— Ако онези светила на обществото си бяха изпотрошили повече зъби и челюсти, с удоволствие бих се лишил от щастието да стъпвам на омразния ми мостик.

Внезапно брадата на капитана се разтресе и от отворилата се пасть изригна стобалова ругатня.

— Взимайте си намереното съкровище — продължи той след малко, когато се успокои, — измитайте се от кораба ми и повече да не ви виждам!

Но на капитана му се наложи да търпи присъствието им още цели петнадесет часа, време през което предпочете да не се мярка в жилището си.

* * *

В ранните утринни часове, когато мракът е най-гъст, корабът намали оборотите на машините си. Няколко души с мъка прехвърлиха безпаметното тяло на терориста през борда и внимателно го спуснаха във военния катер. Марти ловко се плъзна по стълбата и попадна в ръцете на моряците.

Без никакво съжаление наблюдаваше как гигантския корпус се заотдалечава. Накрая светлините потънаха зад хоризонта.

Подводницата ги погълна гостоприемно.

Марти заби глава в някаква груба възглавница и заедно с миризмата на чужда пот вдишваше с упоение успокоителен газ. Въпреки това през цялата нощ сънува странни кошмари...

Вдигнаха го по обяд.

Хидросамолетът избумтя, вдигна облаци пръски и след като щурмува небето, се понесе към Архипелага. Кацнаха във военното пристанище. акаха ги няколко коли. Терориста беше вмъкнат в бледосиня линейка и отведен в неизвестна посока.

Дебеличкият шеф на Тайната служба се сбогува любезно. Колата му рязко потегли.

— Имахме ли някакъв избор, Дрейт?

— Никакъв, Марти — отговори мрачно Главният инспектор.

ДЕН ДВАДЕСЕТ И СЕДМИ

Когато се отлепи от бордюра, колата плавно усили ход и на първата пресечка зави надясно. Повече не успяваше да се съдържа. Спирачките рязко изскърцаха. Няколкото случайни минувачи любопитно се огледаха и щом не видяха нищо интересно продължиха пътя си. Дрейт пусна волана и с длани подпря главата си. Вътре в него клокочеше истински вулкан. Нима такива негодници трябва спокойно да се разхождат по белия свят? Представи си как се връща и... Не! Не! Само това не!

Стегни се човече!

Присви клепащи и в светлите кръгове, които заплуваха сред черното море, забеляза любими образи... Близки и приятели напомняха, че трябва да бъде съдържан. Усещаше около себе си хвърлена невидима мрежа, която всеки миг може да бъде издърпана. Една погрешна стъпка и... няма да му простят.

Наближаваше обед. Поколеба се, къде да отиде? Може би на адреса, посочен от Главният терорист? Не, там ще бъде заедно с Марти. Следователно — право към пристанището. Времето до пристигането е достатъчно. Ще успее доста неща да премисли.

* * *

Шефът на Тайната служба го посрещна с обичайната приветлива усмивка. Протегна ръка и пухкавите пръсти се обвиха около десницата на Дрейт. Дълго след това усещането, че е докоснал нещо особено опасно не оставяше инспектора.

— Колко е хубаво небето — започна Шефът. — погледнете, Дрейт, тези плаващи ниско бели облачета. Приличат на рицарски замъци. Ние, хората, по това се различаваме от рибите и животните, че често градим въздушни замъци. И когато ни попитат защо го правим, отговаряме: водят ни мечтите.

— Вие правите ли го? — запита Дрейт.

— Всяка вечер. Изнасям стол на верандата и се заглеждам в звездите. Някъде между тях броди истинското ми аз. Това на земята е отдавна изхабено и измърсено. Постът ми е такъв,

че се сблъскам ежедневно с човешката мерзост... и бързо бих деградирал, ако там горе нямаше частичка от мен.

В разигралите се очички проблесна откритата врата към живота.

— Случайно. — Тази врата се хлопна. — Случайно научих, че вашият дядо е имал интересен живот. Длъжността Хранител на Императорските скъпоценности е била много почитана.

Дрейт усети, че се изпотпява.

— Да, тогава се е творила историята — продължи Шефът. — Ние сега сме жалки служители. Доколкото си спомням от прочетения летопис, в деня на въстанието дядо ви е обядвал с приятели и една приятелка.

— Доколкото съм запознат, така е — потвърди предпазливо Дрейт.

— Сигурно сте забелязали, че името на жената никъде не се съобщава.

Дрейт кимна в знак на съгласия.

— Тази загадка ми се видя интересна. Казах си, сега е момента да проверя възможностите на моята служба. Често казват, че били неограничени. Подложих ги на изпитание.

— Какво открихте? — полюбопитства съвсем естествено Дрейт.

— Сътрудниците ми се заеха с работа.

— Надявам се, че не сте изравяли мъртъвци от гробовете и не сте ги разпитвали.

— За съжаление, умрели са много отдавна. Ако беше станало преди пет-шест дни много би могло да се научи от тях... Но успях да я открия. Желаете ли да научите името й?

— Защо не — отвърна неопределено Дрейт.

— Казвала се е Баета Ранмасана. Една от най-интересните жени на времето си.

— Слушал съм за нея.

— Желаете ли да знаете как я открихме?

— Стига това да не е следствена тайна.

— С упорита работа в архивите, Дрейт, в архивите. Сред купищата хартия иззета на времето от ресторанта, да не забравяме факта, че е бил тогава съсредоточие на интелектуалния живот в столицата, впрочем както и сега, намерихме малко тефтерче. Един от келнерите си е водил любопитни бележки. С каква цел е съвсем друг въпрос. Но в него е записано, че в онзи така паметен ден баща ти, преди да заеме мястото си на масата е разговарял... дълго време насаме в уединена стая със споменатата по-горе особа.

— Може ли да видя това тефтерче?

— Предположих, че ще изявите подобно желание и да не ви притеснявам напразно, изпратих по пощата ксероксно копие. Сигурно, щом се приберете в служебния си кабинет, на масата ще лежи моята пратка.

— Много съм ви благодарен.

— Радвам се, че съм успял да ви услужа.

Черна точка се появи в небесната синева и бързо се превърна в гърмящо чудовище. Хидропланът се приводни и от него извлякоха отпуснатото тяло на терориста. Хората на Тайната служба, без да питат, го натовариха на някаква странна линейка, която веднага потегли в неизвестна посока.

Дебеличкият и пухкав човечец се сбогува любезно. Колата му рязко се отдели от пристана.

— Имахме ли избор, Дрейт?

— Никакъв, Марти — отвърна Главният инспектор.

Вмъкнаха се в колата и докато пътуваха Дрейт разказа последните новини.

— Май трябва да посетим този адрес веднага — подсвирна Марти. — Ако знаеш само колко съм уморен...

Той също с няколко думи описа преживяванията си.

— Какъв ли е интересът му — попита накрая Марти.

— Да знае и да се ползва от знанията.

— Заплашва ли те нещо?

— Досега е самата любезност. Дори стана лиричен. Но докога?.. Сигурно докогато съм послушен.

— Ясно!

* * *

Марти се облегна назад и затвори очи. Минута-две се вглежда в пробягващите цветни петна и напразно се опитваше да състави от тях ясен образ. Успяваше да ги събере на куп, но когато започваше да изгражда фигурата и почти успяваше да го стори, всичко се разлиташе и настъпваше приятен хаос. И понеже не влагаше злост и настървение постепенно се унесе.

Колата настъпи някаква неравност на пътя и рязко се тръсна. Марти се стресна. Прекара ръка през челото си и оправи бухналите си коси. После се протегна и ласкаво запита:

— Дрейт, направо там ли отиваш?

— Да.

— Не е ли по-добре да направиш някоя и друга справка?

— Предложението е разумно.

— Тогава?

Дрейт невъзмутимо управляваше колата.

— Тогава? — повтори настойчиво Марти.

— Провери името в компютъра.

Мина известно време докато Марти натискаше клавишите.

— Няма сведения — каза той накрая.

— Виждаш ли? Какво друго сме в състояние да предприемем? Отиваме на посещение. Мисля, че там изненадите ще бъдат доста, но трябва да ги преодолеем.

— Ако има засада?

— О! — възкликна Дрейт и се засмя на глас. — Защо? Та те са в състояние винаги да ни премахнат. Забелязваш ли един показателен факт. И ние, и терористите имаме еднаква цел — да открием онази тайнствена личност, която дърпа конците и негласно направлява събитията. Тази личност хвърля петно върху името на Терора и с това му нанася морална вреда.

— Репутацията на...

— Едно е престъпление от идейна гледна точка, съвсем друго убийство за пари... Предполагам, че това е човекът, който е трябвало да ръководи терористичния акт, но е бил изместен, манипулиран или дори убит. В неговото минало, казвам го предпазливо, може би ще открием някаква допирна точка с истинският извършител и престъпник.

— Кой е по-голям престъпник е друг въпрос, нали?

— Да не се отвлечаме от дреболии.

На това място градът милостиво бе оставил една рехава горица да освежава индустриалния и урбанистичен пейзаж. Пътят лъкатушеше между дърветата. В сянката им колата изглеждаше по-тъмна отколкото беше всъщност. Вътре в купето изведнъж захладня.

Къщата стоеше на самият край на гората.

Провериха адреса и Дрейт позвъни на вратата. За всеки случай Марти приготви

пистолета си за стрелба. От вътрешността не се долавяше дори най-малък шум.

— Май ще трябва да разбием вратата — предложи Марти.

Той хвана дръжката и за негова изненада вратата се отвори. Лъхна ги миризма на застояло. На пода, прострян с разперени ръце, по лице, лежеше едър мъж. По тялото му не се виждаха никакви следи от насилие. Но той беше мъртъв отдавна.

— Вкочанясал се е — установи Дрейт.

Някъде на горния етаж нещо падна.

Двамата мигновено извадиха пистолетите си. Дрейт се поколеба за миг, после натисна копчето на алармената пластина, която винаги се намираще в джоба му. Сигналът излетя от мъничкия апарат и активизира съответната система в колата. Полицейското управление при Устието получи тревожния сигнал и веднага бе вдигната по тревога дежурната оперативна група.

— Какво ли беше това? — запита тихо Дрейт.

— Човек, куче, котка, отворен прозорец, през който става течение...

— Няма никакъв вятър.

— Отпада. Някакво едро животинче, защитна система, а може просто да ни се е сторило.

— И на двамата ли, Марти?

— Защо не. В днешния свят на психоефекти допускам и масова халюцинация, предизвикана от изкусен майстор или неизвестно вещество.

— Искаш да кажеш, че някой ни е хипнотизирал и без да го забележим се е изнесъл в неизвестна посока покрай нас?

— Нещо още по-лошо: може би седи край нас и попива всяка казана дума.

Изричайки тези слова Марти се вгълби в себе си. Изпълни предписаните упражнения за този случай и сякаш успя да се убеди, че не е под чуждо влияние.

Тръгнаха навътре в къщата.

Оглеждаха внимателно всяко отделно помещение. Стараеха се да не пропуснат нищо. След като се убедиха, че първият етаж е напълно чист, Дрейт се заизкачва по витата стълба, а Марти вървеше по петите му. Стъпките отекваха глухо в иначе потискащата тишина. Ако горе имаше някой, то той отдавна очакваше нахлулите натрапници.

— Полиция! — викна Дрейт. — Ние сме от полицията! Ако има някой горе, нека се обади!

Мълчание.

Секундите течаха мъчително. Чу се нещо като плач, бърборене, свличане на нещо тежко, след което предметът падна на пода и се разпиля на парчета.

— В онази стая — определи мястото Марти.

Двамата застанаха пред вратата. В ключалката бе вмъкнат ключ. Дрейт не се поколеба и го завъртя.

— Внимавай — прошепна Марти.

Полицаяте вдигнаха пистолетите си, напрегнаха тела и Дрейт рязко разтвори вратата.

Към зейналите дула гледаше уплашено малко детенце, най-много на три-три и половина годинки. По изцапаните хълтнали бузки бяха текли обилни потоци сълзи. То продължаваше да хлипа мъчително и не смееше да мръдне.

— Здравей, момченце — усети се по едно време Дрейт. — Нима сме толкова страшни? Ние сме добри чичковци. Какво правиш сам в тази стая?

— Гладен съм — тънкото гласче изви на високи обороти. — Татко! Татко! Гладен съм.

Марти изтича надолу по стълбите и се вмъкна без колебание в кухнята. Грабна каквото намери в хладилника за ядене, прибави към храната шише с вода и бързо се върна на втория

етаж. Момчето лакомо загриза филията хляб.

— Къде е татко? — запита Дрейт.

— Спи край вратата — отговори момченцето. — Един чичко беше с него... — задъвка. — Заспа... — отново дъвчене. — Взе ме някаква стара баба. Лоша стара баба. Би ме. — То изпи половин шише с вода. — Доведоха ме тук...

Детето изведнъж заплака с пълен глас. Напразно Марти се опитваше да го успокои. То искаше да види баща си.

Долу затракаха врати.

Полицията беше пристигнала.

* * *

Няколко часа по-късно Дрейт и Марти напълно съсипани се връщаха в Управлението. Марти, който между впрочем бе спал известно време в колата, сега седеше зад волана. Дрейт възбудено примигваше с клепачи и напразно се опитваше да събере мислите си.

— Разбра ли каква е историята с детето?

— То е момчето на убития Хатен. Изглежда са го лишили от воля за живот и той е престанал да диша. Както виждаш, лесна работа за някои, но аз знам, че такива умения се придобиват след дълги и уморителни тренировки. Детенцето е било взето от някаква стара жена и върнато обратно, щом е било разбрано, че ние ще посетим къщата...

— Нагласено отначало до край.

— Само относно нашето идване. Този Хатен е шефът на терористичната група, бил е хипнотизиран, убит и заместен в акцията... И хората, редовите участници в акцията са били хипнотизирани и подчинени на чуждата воля. Някъде в миналото Хатен и Неизвестният убиец или неговият шеф имат обща допирна точка. Направи съответните справки. Аз ще погледна в нашите компютри. После ще сравним резултатите.

ДЕН ДВАДЕСЕТ И СЕДМИ: Вечерта

Разговорът се водеше при отворени врати.

— Съществуват методи — каза Клег на невидимия си събеседник, — които позволяват дори от хора с пълна амнезия или умряла памет да се вземат показания.

— Те нямат юридическа доказателствена стойност — възрази твърд и леко прегракнал глас.

— Нима се нуждаем от законна форма на доказателства?!

Краткото мълчание съвсем не означаваше, че някой от двамата събеседници размишлява върху последния правен казус.

— Как да стигнем до него? — запита прегракналият.

— Знаеш ли къде го държат?

— Научих вчера. В лудницата при Устието.

Клег тихо подсвирна.

— Та там достъпът е...

— Знам! — съгласи се троснато прегракналият. — Никакъв!

Клег се намръщи. Последната дума никак не му хареса. Изглежда и невидимият събеседник също не я хареса, защото изсумтя неодобрително и запита:

— Какво смяташ, че може да се направи?

— Налага се да помисля — отвърна предпазливо Клег.

— Добре, мисли — съгласи се милостиво другият, — но мисли и главното действай по-бързо, не че те притеснявам, но се опасявам, че са успели да засекат организацията ни.

— Страх ли те е? — отклони преднамерено темата на разговор Клег. В гласа му се съдържаше и голяма доза ирония...

Скритият събеседник пренебрегна въпроса. Всъщност и двамата добре се познаваха, но с този начин на разговор не даваха възможност при провал и арест на обвинителите да твърдят, че са се виждали.

— Страх ме е — отвърна най-после запитаният, — но не за мен.

Шум от тихи отмерени стъпки и леко щракване на изходната врата показаха, че той си е тръгнал.

Клег се надигна след малко и на свой ред напусна малката хотелска стая. Двамата бяха разговаряли през дървената стена на общия гардероб.

Тръгна да обикаля града.

Късно вечерта се прибра в същия хотел и когато с удоволствие си лягаше в главата му се бе появило възможното решение.

ДЕН ДВАДЕСЕТ И ОСМИ

Уютната къща го посрещна с радост. Вратите се разтвориха и Марти влезе вътре с наслаждението на човека-собственик, готов веднага да се озове в постелята. Така и направи. Но преди това влезе в банята и взе горещ душ, чиито води отнеха нервното свръхнапрежение.

Преумората даде своето отражение. Искаше да спи, а отпускането водеше единствено до неприятен унес. Отново преживяваше събитията от миналите дни и често подскачаше обхванат от ужас. Би могъл да вземе приспивателно и така да се освободи от кошмарите, но в трескавите мисли пробягваха нови неща, на които досега не бе обръщал внимание. Опитваше се да ги запомни... Дано утре всичко това не изчезне нейде в дълбините на подсъзнанието...

Някъде в ранните зори на идващия ден го стресна биенето на стенния часовник, който се намираше в хола. Ударите приличаха на изстрели. Мисълта се насочи към хотела. Преживя като истински свидетел извършеното покушение. Надничаше нейде от тавана и виждаше как човешките тела падат като бутнати оловни войничета.

Изведнъж се събуди напълно.

Това което забеляза го накара да настръхне. Как не беше обърна внимание по-рано! Такъв прост факт... Може би поради очевидността му никой (никой ли?) досега не бе пожелал да разисква върху него.

Марти изтича в банята и обилно се обля със студена вода. Последните следи от съня изчезнаха заедно с потоците в канала. По-бодър едва ли някога се беше чувствал. Знаеше, че скоро ще пипнат жестокия убиец.

Седна зад компютъра, изпрати кода си и започна да тегли информация от полицейския архив...

ДЕН ДВАДЕСЕТ И ОСМИ

За разлика от приятеля си Дрейт Арним се чувстваше объркан. Сънят бе избягал далече. Излезе на балкона и нощният вятър нежно помилва лицето му. Погледна нагоре и се взря в звездите... Какво ли го очаква? Някой си играеше с него. Той ли е целта или се преследва нещо по-значително? Усещаше някакво безсилие и същевременно поддушваше приближаването на края. Скоро неизвестният престъпник ще излезе от скривалището си.

Тогава?..

Не можеше да си представи последствията. Поне можеше да опита... Хрумна му нещо и

включи компютъра. Затърси в масивите от данни в определена посока...

Когато завърши, небето просветля, а в главата му се завъртя още по-силна мъгла.

ДЕН ДВАДЕСЕТ И ОСМИ

Същата нощ един мъж настанен удобно в кожено кресло със затворени очи и равномерно дишане, очакваше в тъмното край бюрото си телефонът да зазвъни...

ДЕН ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТИ: (малко преди обяд)

Психиатрията при Устието се намираше в приятна на вид модерна сграда с привидно свободен достъп на пациенти и посетители, но... не до всички помещения, което всъщност никак не беше необичайно. Множество хора влизаха и излизаха — в повечето случаи лицата им бяха загрижени и обезпокоени за близки или за самите тях.

Доктор Раклирати тъкмо бе стигнал колата си, която се намираше на паркинга пред сградата, и се канеше да я отключи, когато до него застана мъж на средна възраст с невзрачно лице и уморен вид и му каза:

— Докторе, трябва да говоря с вас.

— Бързам за семинар — отсече докторът. — Запишете се при сестрата. Кабинет 517. Ще ви приема.

— Аз не съм болен.

— За други хора не давам сведения.

— Не е съвсем това, което мислите. Двамата с вас наистина не се познаваме, но имаме една обща позната: Сибила, с прозвище Ясна звезда.

Докторът се стресна и усети леки тръпки по краката си. Май онова, което чакаше от години, се случи?

— Та — продължи някак безгрижно Клег, — тя изслуша молбата ми и ме насочи към вас. Каза ми, че вие може да ми помогнете.

— Откъде да знам... — почти се скара докторът.

— ... че тя е още жива?

— Доколкото знам била е убита — предпазливо изрече докторът и внезапно се изчерви. С него ставаше нещо необичайно.

— Почти така е било — потвърди Клег. — Трябвало е да се срещне с вас. По пътя е била блъсната от кола. Кое не е било никак случайно. Колата веднага изчезнала и я оставила да лежи на пътя с изпотрошени кости. Нейни приятели успели да я намеря и да я спасят.

— И вие ли сте били сред тях?

— Не, тя ми го разказа по-късно. Отнели й тялото, но душата останала.

— Жива ли е още?

— Жива, но саката. Може би затова е пожелала да се смята за мъртва.

— Мога ли да я видя?

— Не! Решително отказа. Въпреки това ви моли да ми помогнете.

— Как ще го докажете?

— Пролетта идва с бурен северен вятър.

— И какво е това? — с разтреперан глас попита докторът.

— Девиза на вашата последна среща, която не се е състояла.

— Добре, качете се в колата — изговори доктор Раклирати. — И ако я видите, предайте й: бурният северен вятър никога не е затихвал.

Вратата се хлопна и колата с рязка маневра напусна паркинга и полетя към центъра на града.

ДЕН ТРИДЕСЕТ И ПЪРВИ

Куршумът го закачи по рамото. През дрехите не успя да види раната, но болката беше силна. Още по-лоша беше нахлулата тежест в главата. Възникналата мътилка в очите правеше света нереален. Пистолетът се намираше в кобура под мишницата. Шарни преодоля болката и докопа грапавата дръжка. Стисна я здраво и усети как тя от потта му става плъзгава.

Вторият изстрел вече не го изненада. Този път куршумът беше пуснат напосоки, удари се в тавана и събори известно количество кой знае как оцеляла мазилка. Почти веднага последва истеричен смях. Пригласяха остри немелодични кръсъци. Глутница човешки на външен вид същества беше обкръжила детектива.

Защо ли му трябваше да се вмъква сред скитниците?

Търсеше от няколко дни най-близкия приятел на Рики Лъжичката. Най-сетне попадна на следите му. Показаха му го и изведнъж скитниците сякаш потънаха в земята... Сега ще трябва да си пробива със сила път към цивилизованата част на Столицата.

Огледа се. В тъмнината една различаваше очертанията на предметите. Прикриваше се зад един ръб, с гръб прилепен до тухлената стена. Вдясно широкият коридор се вливаше в море от плътен черен мрак. Вляво различаваше остатъци от стои и срутениите им стени. От тях се издигаше стълба и водеше към горните етажи и неизвестността.

Виковете на обсаждащите го се засилиха. Някакъв рязък неприятен глас се кикотеше с издевателски акцент. Друг му викаше да спре. Хорово изпълнение поднасяше нова версия на химна „Слез сред хората и те ще те прегърнат“. Вместо барабан използваша пистолетни изстрели. Интересно, откъде намираха патрони? Всеки сблъсък на куршум с бетона пред него предизвикваше истински грозд от искри.

Изглежда така се стараеха да отвлекат вниманието му. Шарни си представи как двама-трима души се промъкват някъде зад гърба му. Трябва да се измъква. Колко жалко, че не успя да научи разположението на различните помещения. Сега се налагаше да се предостави на интуицията си и на благосклонната съдба.

Той изстреля два куршума към най-шумното място. Отвърнаха му с презрителен смях. Веднага се втурна към дъното на коридора. Първите метри пробяга, после внимаваше да не вдига шум и затова преди да стъпи грижовно и нежно опипваше с крак пространството пред себе си. Едва когато се убеждаваше, че подметката му се намира върху здрава част на пода, пристъпваше напред.

Така успя да достигне пълния мрак. Обърна се. Входът му се стори блестящ. Можеше да светне с фенерчето си, едва ли щяха да го забележат, но се пазеше от изненади. Очите му постепенно се приспособиха към тъмнината. Забеляза очертанията на някаква врата. Люлеещите ѝ се крила леко помръдваха от течението на въздуха. Може би от другата страна някой се приближаваше?

Но място за колебание нямаше. Гоненият детектив рязко разтвори лявото крило. То изглежда се беше държало на нещо по-слабо и от честна дума, защото с оглушителен трясък се стовари на пода. В мрака не виждаше вдигналия се облак гъст прах, но го усещаше с носа си.

— Може и по-спокойна да влизаш — скара му се сърдит глас. — Няма защо да рушиш сградата. Сега какво ще ме пази през зимата от студения вятър?

Шарни беше така изненадан, че дори не направи опит да насочи пистолета си към говорещия човек, въпреки че пръстът му продължи да стои на спусъка.

— Кой си ти? — не можа да измисли нищо друго Шарни.

— Някой си! — разсмя се човекът в тъмнината. — Влизай де. Ела да си поприказваме. Отдавна не съм имал компания.

— Онези отвън ще нахлуят след малко тук.

— Те ли, тези страхливци? Знай, че кракът им няма да стъпи в моя дворец, преди да умра от естествена смърт.

— Толкова ли си страшен?

— Не, но съм болен от... — гърдите му се раздраха от силна кашлица и той не успя да довърши думите си.

— Изглежда днес никак не ми върви — пошегува се мрачно Шарни. — Налитам от трън та на глог.

— Поне няма да си мъртъв през следващия час.

— Прекрасно утешение. Искрено ти благодаря за приятната перспектива.

— Тя може да бъде още по-приятна, ако ме последваш.

Нещо размазано се разшава в мрака. После проблесне слаба светлина. Просякът, или който беше, бе драснал клечка кибрит и палеше парче свещ. От купчината натрупани безредно одеяла се изправи прегърбената фигура на слаб и висок човек. Той оправи редките си дълги коси, наметна се с някакво палто и се обърна към неканения гост.

— Вие май с мен желяехте да говорите?

— Ако си приятелят на Рики Лъжичката, с удоволствие ще разменя няколко думи с тебе.

Шарни се усмихна и тази усмивка в светлината на свещта приличаше повече на гримаса от силна болка, отколкото на добро настроение. Иначе неочакваната среща го изпълни с известно чувство на задоволство. Скитникът му вдъхваше доверие, въпреки излъчваната лоша миризма.

Вън виковете и кръсците бяха стихнали. Но някакви несигурни стъпки се приближаваха по коридора.

— Махай се — ревна просякът. — Той е мой гост и който посмее да се отнесе зле с него, здравата ще си изпати!

Произнасяйки тези думи той хвана някакъв странен предмет с ръка и извърши още по-странни манипулации. Тихото жужене в „дворцовия салон“ се превърна в неприятно скимтене в коридора. Смелчаците побягнаха и тропота на краката им приличаше на конски галоп.

— Заповядайте! — Поканата бе изречена непосредствено след разгонването на натрапниците. — През тази врата, моля,.. до нея достъп имат само... добри приятели.

За изненада и учудване на Шарни скитникът се приближи до гладката циментова стена и сложи длан върху нея. Мястото изглеждаше случайно избрано, но явно в строителния материал имаше скрит механизъм, защото плавно започна да се образува черен отвор.

— Тръгваме ли? — запита скитникът.

— Как се казвате? — полюботитства Шарни, след като се озова в хладно и влажно помещение.

— Наричай ме татко Жоли. — Старецът се закашля тежко и започна да проклина. — Доскоро тук имаше осветление. Явно злосторници са прекъснали кабела. Или той е преминал във вечен запас, вследствие на прекомерната влага...

Стъпалата свършиха. Под краката се усети равен и хлъзгав пода. Тъмнината бе така абсолютна, че дори при отворени очи Шарни възприе няколко ярки припламвания — така рецепторите реагираха на космическите лъчи.

— Стигнахме — обяви татко Жоли. — Сега си затвори очите.

През стиснатите клепачи нахлу режеща светлина.

Малката стая беше празна. Не се виждаше намек, че някога в нея е имало мебели. Просто три на четири метра и нисък таван. Този обем ухаеше на спарено и гнило.

— Тук — спря се татко Жоли в средата — прекарвахме най-студените нощи през зимата. — За съжаление инсталацията се развали и чистия въздух вече не достига. По-добре смърт от студа, отколкото задушаване сред тези четири здрави стени. Там, горе, поне има шанс някой да се смили над мен и да ме стопли с тялото си. Тук — никой, дори и да желае, не е в състояние да донесе чист въздух, освен ако е богат, но тогава защо ще се вре в тези развалини.

Скитникът се завъртя около някаква ниша.

— Рики ме помоли да предам това на вашия началник Дрейт Арним — каза татко Жоли със сериозен тон и протегна пожълтял плик, без никакъв надпис на него.

Шарни го пое, огледа го от всички страни и внимателно го прибра във вътрешния си джоб.

— Към написаното той прибави в последния си ден на белия свят тази дреболия.

Татко Жоли постави на лявата си длан малка искряща с благородността си обеща.

Замаян от необикновената гледка Шарни не забеляза, как скитникът се измъкна от стаята. Когато се съвзе видя, че е сам и свободен път има в съвсем друга посока. Бързо съобрази, че трябва да се измъква.

Половин час по-късно Шарни излезе през една едва забележима цепнатина съвсем близо до изоставените докове. Вляво на стотина метра започваха развалините. На другата страна изровеният път се пресичаше от широко шосе, по което деловито се въртяха многобройни колела. Огледа се на всички страни и се запъти към най-близкия телефон.

Не му провървя особено. Съвсем близо до шосето пътя му преградиха трима яки мъже. Ако се съдеше по дрехите, приличаха на скитници. По стойките — на бойци. По физиономията — на бандити. Те бяха така добре охранени, че мускулите им просто не намираха свободно място в дрехите.

— Хей, приятелче — викна весело най-високият, — случайно да носиш някоя бутилка?

— Ако имах бутилка, досега да съм я изпил.

— Я ела тук! — заповяда следващият бандит. — Ние сме длъжни да проверим.

Избухна смях.

Тези явно го чакаха. Шарни не се реши да побегне. Вероятността да получи куршум в гърба беше огромна. Оставаше му само едно. Той светкавично се хвърли напред.

Но преди да започне нападението, натисна малкото скрито и невидимо алармено зърно. Сега беше сигурен, че най-много след минута наблизко ще спре патрулна кола. Дотогава ще трябва да издържи.

Първият удар нанесе с левия си крак. Заедно с това издаде пронизителен кръсък, чиито отвратителни трели би трябвало да проникват в подсъзнанието и да забавят ответните реакции. Човекът се сви и болката премина по загладеното му лице. Охкането се загуби в пространството.

Следващият удар беше успешно париран. Тялото на Шарни загуби връзката със земята и полетя, първо нагоре, после надолу, но преди да падне, то се сви на кълбо, претърколи се няколко пъти и отново стъпи на крака. Обърна се рязко и на свой ред контрира снажния си и нагъл противник. Веднага трябваше да се справя със третия! Предпази се от лявата му ръка, изви се надясно, така пропусна десния му крак, след което сам нанесе удар, който попадна в гърба, малко под лъжичката.

По-скоро почувства инстинктивно опасността, отколкото я видя, и отскочи встрани. Противникът прелетя като разярен бик с наведена напред глава.

Някъде далече се чу свиренето на полицейска сирена.

Удареният мъж започна да се изправя. Болката се четеше по лицето му и заедно с нея се пронизваше от искряща омраза.

— Бягай! — заповяда им някакъв страничен глас.

Шарни изтри потта по челото си и зачака колата.

ДЕН ТРИДЕСЕТ И ПЪРВИ: (КЪСНО ВЕЧЕРТА)

Върху пожълтения изцапан плик примамливо блестеше скъпоценният камък на стилното украшение и предизвикваше мрачни мисли в главата на Марти. Пръстите му нервно потрепваха в неосъзнато желание да сграбчат обещата, но потискани от волята само потропваха по голата маса.

— Скоро ще дойде — подаде глава от полуоткрехнатата врата на кабинета Шарни. — Обадох се веднага. Но докато ме свържат...

— Добре. Покани го и направи така, че никой да не ни безпокои.

Шарни се усмихна с разбиране. Според несложният код, прилаган при обикновени разговори, това означаваше да превърне кабинета в непробиваема зона за различните подслушвателни устройства. Вратата хлопна зад него, а Марти се захвана да проверява сигурността на защитата. Усещаше, че нещата вървят към развързка, обаче изхода му изглеждаше неясен и това го караше да се чувства несигурен, загрижен за личната си безопасност. В подозренията си беше стигнал дотам, че по едно време се протегна да зареди скрития в чекмеджето пистолет, сепна се от нелепостта на мислите си и се отказа.

* * *

Заедно с Дрейт в кабинета нахлу лошото време. Още в ранни зори наситени с океанска влага въздушни потоци започнаха да изтласкват улегналата морска облачност. Сблъсъкът бе съпроводен с проливни краткотрайни дъждове и силни ветрове на резки тласъци, вихри от всички посоки и вихрушки. Притъмняванията се редуваха с развиделявания, като веднъж се показва дори светилото и заля мокрите улици с ослепителните си лъчи. Но сякаш уплашено отново надяна плътното було и полумрака завладя столицата.

Изразът на лицето на Инспектора бе в пълно съзвучие с развихрилата се стихия. Наистина успяваше да съдържи нервите си, но блясъка на очите му го издаваше. Той впери питащ поглед в Марти.

— Виж тези неща — посочи детективът масата.

Дрейт предпазливо повдигна плика и го огледа от всички страни. Намръщи се и видимо пребледня. Отново впери очи в Марти и дълго не премигва.

— За теб са — не издържа Марти. — Не съм отварял плика — изпревари той напирания въпрос. — И обещата спада към пратката.

— Дай ми една ножица — нареди Дрейт.

Досега не беше използвал този тон в разговорите с Марти. Макар да имаше право на това. Формално му беше началник за известно време. Сръза плика и измъкна намиращия се вътре лист. Задълбочи се в написаното. Когато свърши, присви устни и се замисли, после бавно сгъна на четири посланието и го протегна на Марти.

— Прочети го — тонът още си оставаше началнически, но се усещаше леко примирение.

„Драги сине — четеше на глас Марти, — не мога да си обясня какво е станало с мен. Спомням си само как преди петнадесет години закрачих по Крайбрежния булевард и бързо си намерих удобно място. Започнах да прося с такова умение, сякаш съм го правил цял живот. Тогава, сине мой, започнах да те виждам често, когато минаваше край мен. Понякога

ми даваше дребни монети. Тогава нещо ме бодваше в сърцето. Цял се разтрепервах и те гледах, докато се скриваше в колата или зад ъгъла.

Вчера ми се възвърна паметта. Отчасти. Много неща остават блокирани и всеки опит да си спомня далечните времена се съпровожда със силни болки в главата. Сякаш около челото ми се стяга огнен обръч. Знам че си ми син и това ми е достатъчно. Но аз какъв съм бил едно време, не мога да си възстановя. Ясно виждам колата, с която преди много години потеглихме към морето. После — пълен мрак.

Трябва на всяка цена да се видим. В областта на твоите възможности е, да премахнеш блокадата на мозъка ми и да си спомня миналото.

Пази се! Чувствам как враговете ни дебнат и поставят някаква клопка с възвръщането на паметта ми. Пази се!

Баща ти“

Нито дума, забеляза веднага Марти, за изящната обещана. Нищо чудно да е подхвърлено след убийството на Рики Лъжичката (така и не се осмели да го нарече с истинското му име дори наум) и да ги насочва по лъжливи следи.

— Какво ще кажеш? — обърна се Марти към приятеля си.

— Убили са го веднага, щом е настъпило просветлението.

— Защо тогава не са унищожили писмото?

Дрейт го изгледа изумен.

— Май започнах да говоря, без да мисля — усмихна се той тъжно. — Извинявай за прибързаността ми. Така... Да предположим, че... — замисли се той за известно време. — Възможно да е писал писмото в миг на просветление... Но може и под въздействие...

— Важното е, знае ли нашият враг за писмото? Изследвахме плика и не открихме други отпечатъци на пръсти, освен тези на баща ти. Сега ще изследваме и вътрешността, но ми се струва, че резултатът ще бъде същия. Това означава, че баща ти е написал писмото и е излязъл. По пътя е срещнал терористите и те са го убили.

— Обещата?

— Нищо чудно да е подхвърлена.

— Но може и баща ми да я е оставил. Да предположим, че се е сетил в последния миг, а е трябвало вече да излиза. Поставя я на писмото и предупреждава приятеля си. Всъщност, къде е той?

Марти вдигна рамене.

— Веднага изпратих група детективи, но го няма никъде. Изчезнал безследно. Никой не го е виждал, никой не го е чувал.

— А-ха.

Настъпи продължително мълчание. Главният инспекторна Устието съвсем по детски пъхна една химикалка в устата си и започна упорито да я дъвче. Марти се усмихна и усети, че напрежението в стаята е спаднало значително под критичната точка. Започна да мисли по-леко.

Върху затворените прозорци вятърът се стовари, примесен с пороен дъжд. Наблизо се чу трясък и се посипаха стъкла. Гръмотевиците се разтрещяха една след друга. Разигралия се навън хаос накара хората да се разприказват.

— Знаеш ли, Марти, че успяхме да идентифицираме Ело Бързия? Истинското му име е Шарко Еднорио. Семейството му е било богато, и сега е богато. Но не чак толкова много като преди. Той наистина е следвал в университет. И то почти цяла година. Настанили са го в колежа „Донаро“, както знаеш, това е частно заведение, питомник на висш управленчески елит.

— Ти защо не си учил там?

— Други бяха интересите ми. Та... да се върнем на общото ни дело. В същия този колеж, в същата тази година са следвали четирима млади хора от нашия кръг, мои близки роднини, или да ги наречем съратници, е, казано с прости думи, от нашия клан.

Този път Марти не съдържа многозначителната си усмивка.

— Смей се, смей се — намръщи се Дрейт, — но такава е истината. Нашата бедна страна се управлява от клановете на няколко рода. Между тях съществува определено сътрудничество, но и непрекъсната подмолна борба, в която средствата не се подбират. Изреждам ти студентите. Първо: синът на моя трети по възраст брат Мосоло Корман Арним. Следва внука на Сеша Битала, убитата при атентата старица. Лала Френ е първа братовчедка на Дутро Битала и моя племенница. Баща ѝ, Флори Фран е мой първи братовчед. Както виждаш, роднинските връзки са доста преплетени.

— Четвъртият?

— Сетро Дрейт Арним. Макар и да носи моето име, ми е всъщност далечен роднина. Преди революцията родът ни се разцепил на няколко линии. Неговото семейство бързо обедняло, но с необикновени усилия успява да запази високо място в обществото.

Марти изведнъж размаха ръце.

— Дрейт, извинявай, че те прекъсвам. Но, доколкото правилно следя мисълта ти, излиза, че подозираш хора от твоя кръг?

— Да, правилно си преценил.

— Тогава ние сме успели да постигнем нещо съществено. Сведохме задачата до класическия ограничен кръг подозрителни личности. Мога да те поздравя. Великолепно постижение. Сред купа водорасли открихме няколко дребни риби-игли. Сега ни предстои най-трудното. Извършителят е човек от висшия елит. Никое нормално ведомство няма да позволи на служителите си, дори да са от същия кръг, да се бъркат в... светския живот.

ДЕН ТРИДЕСЕТ И ВТОРИ

Лицата на множество хора, запомнени не винаги с пълни подробности, минаваха едно по едно на екрана.

Клег прегледа целия запис отначало до край, без да се задълбочава — така се опита да схване начина на мислене на Ело Бързия. Набеляза си основните моменти в преминалите събития на чуждия живот и се захвана да ги изучава подробно.

Часовете минаваха монотонно...

Умори се. Изключи всички уреди и се опъна на старото изпитано канапе, което от дълга употреба бе станало невероятно удобно за неговото тяло. Притвори очи, за известно време прочисти мозъка си от всякакви мисли и образи, нещо, което му се удаде изключително трудно, и така си почива, после се захвана да систематизира наученото.

Първо, мозъчният удар си бе свършил добре работата — от личността на Ело Бързия не бе останало почти нищо. Освен няколко неясни спомени от, най-вероятно, детинство.

Второ, запазените възприятия бяха накъсани и объркани.

Трето, мисл немаше — пълно изтриване. Виждаха се само образи.

Четвърто, и то го озадачи най-много, усещаше стаена тревожност в мяркащите се образи, така непривична за такава открита и до известна степен примитивна личност като Ело.

Отдели преживяванията с ясна изразена тревога. Съедини ги и с учудване забеляза как те се подредиха в осмислена последователност. Ело Бързия явно проследяваше някакъв човек, който влизаше във вход на многоетажна сграда от началото на века.

Веднага възникна каскада от въпроси.

Кога е станало това? За отговора засега можеше само да гадае... Всъщност, в полезрението на Ело бе заседнала някаква случайна жена, носеща характерна шапка; този модел бе станал моден през последния месец. Трябва да провери точната дата на промоцията...

Усети приятни тръпки в гърба — явно бе напипал същественото.

Кой е този човек? Сградата бе явно в някой от старите квартали на столицата, където живееха по-бедните хора. Макар и трудно сигурно щеше да я открие.

Защо го е следял? Тук имаше вече над какво да си блъска главата. На боевиците от ранга на Ело Бързия категорично им бе забранено да влизат в контакт с непознати хора. При всяко възникнало подозрение той беше инструктиран да се затаи, скрие и при първа възможност да уведоми свръзката. А от нея съобщението бързо щеше да стигне до него, Клег.

Ело Бързия, въпреки несериозния си вид и буен нрав, стриктно изпълняваше указанията. Следователно това е било спонтанно решение при възникването на подозрението...

И после е забравил да съобщи?..

Забавил ли?! Засекли са го и мигновено са взели мерки — промили са мозъка му, как ли?, можеше само да гадае, но предвид особеностите на предстоящата акция само са замразили спомените от тези няколко часа, или дори няколко минути.

И понеже тези спомени са били защитени, те са се запазили в известна степен при мозъчния удар.

Клег вече можеше да бъде доволен — бе подхванал единият край на нишката. Въпросът бе кой дърпа другият край.

Набеляза си малък план и се обади на двама свои сътрудници.

Не бива да се бави. В никакъв случай! Онези, от другия край, знаят всичко за Ело Бързия и ще вземат нужните мерки.

А този човек, в спомените на Ело, също е жертва, макар и да не подозира и дори не съзнава това. Сигурно си живее в този блок спокоен живот и само понякога, за кратко, след произнасянето на определена парола, бива задействан и се превръща в друго същество, не напълно човек, но с личност...

Опасен и невероятно фанатичен...

Чуждо съзнание го направлява, а не собственото му. Зад това се крие нечий коварен интерес...

Колкото и да му се искаше веднага да подхване нишката, първото нещо, което направи, бе да се вмъкне в леглото...

Спа дълго и дълбоко...

ДЕН ТРИДЕСЕТ И ТРЕТИ: Сутринта

В психиатрията при Устието южното крило на сградата бе предназначено за тежки и опасни случаи. Поне така знаеха всички. Достъпът на външни хора бе абсолютно забранен. Достъпът на служители — забранен. Вътре влизаше само обслужващия персонал. И болните, разбира се. А последните рядко напускаха иначе невероятно приветливи помещения. Всъщност, ако не бяха болните, това би било най-прекрасното място в цялата островна страна.

Доктор Раки Раклирати премина през всички междинни пропускателни пунктове, където пазителите само го поглеждаха и мълчаливо му отваряха вратите, в това учреждение със странни пациенти и още по-странни покровители, непрекъснато наблюдение и където недоверието се изказваше негласно, сиреч вътрешно. За пропуск, до където трябваше,

служеше единствено живото и неповторимо човешко лице.

Работата с лудите или влудяваше лекарите, или ги правеше невероятно устойчиви. Доктор Ракирати беше от втория тип. Постепенно усъвършенства така нервната си система и макар сега вътрешно да кипеше, външно представляваше самата благообразност и безгрижие. А служебните задължения тук бе най-добре да се изпълняват във ведро изражение.

Въведоха болния.

На външен вид по нищо не личеше, че с разума не е наред. Е, погледът му беше отнесен и не се задържаше задълго на някой определен предмет, а бродеше из помещението и сякаш търсеше инстинктивно начин да излезе на свобода.

Двама юначаги с железни мишци и не особено интелигентни лица го следваха неотстъпно и бяха готови да употребят сила при първото съмнително движение. Ако само подозираха, кого всъщност конвоират, едва ли щяха да бъдат толкова спокойни. Но Ело Бързият се оставяше в ръцете на лекарите, без ни най-малко да се противи.

Дадоха му да изпие течност с приятен вкус.

Скоро се отпусна на леглото и заспа невинен сън.

Две сестри с бели престилки наслагах по тялото му безброй датчици и го омотаха с множество проводници.

Скоро от спящия мозък започнаха да вадят най-разнообразни картини. Доста от тях бяха осмислени и подредени в житейска последователност и логичност.

Доктор Ракирати променяше изследваните зони и получаваше все нови и нови картини. Всичко се записваше в паметта на огромен компютър. А докторът не забравяше да направи и резервно копие, както гласяха инструкциите.

Накрая прехвърли данните в директорията на истинския потребител. После забрави, както изискваше инструкцията, да изтрие копие. Уж случайно. Но не забрави да промени правото на достъп до файла.

Когато се прибра в кабинета си, веднага изтегли файла в своята директория. Веднага след това използва научената парола на Администратора на системата, влезе в дневника на трансферите и изтри записа за последната си операция.

Така следите бяха заличени.

Въздъхна облекчено и се вдълбочи във файла.

ДЕН ТРИДЕСЕТ И ТРЕТИ: ПОЛУНОЩ

Морската вълна се блъска в брега и поема обратно.

Марти прескочи незабелязано оградата и след като стъпи здраво на земята си каза, че също така незабелязано ще се измъкне. Добър специалист се занимаваше с охранителните системи. Прикриваха ги няколко коли, от които хората на собствената му детективска фирма „обучаваха“ електронните търсачи.

Миг по-късно до него тупна черно куфарче последвано от силуета на висок мъж. Това беше Дрейт. Двамата залагах и на още една карта — невидимостта. Откриеха ли ги, живи нямаше да се измъкнат! Освен ако...

Намираха се на тихо, тъмно и глухо място. Зад тях се издигаше висока ограда, през тях — стена от гъста растителност. Марти наведе глава и започна да си пробива път през преплетените клони. Стараеше се да стъпва внимателно и да не чути пръснатите сухи съчки. Приятелят му го следваше по петите. Движеха се уверено. Нахлуването в това частно и добре охранявано владение беше подготвено много старателно.

Пътят им до целта щеше да бъде доста своеобразен. Причината — хитроумната защитна

система, както и няколкото „мътни“ места, за които не успяха да намерят достоверни данни.
— Стигнахме „Павилиона на Лунните мечти“ — прошепна Дрейт. — Тук нощно време се разтварят цветовете на бурните страсти.

От всички страни лъхаха нежни приятни и и омайващи миризми. Мислите неволно придобиваха заоблени очертания. Марти си пожела Мила да е до него в тази прекрасна нощ. Дрейт, който знае защо, по странно съвпадение имаше почти същото желание.

— Откъде ги е доставил? — заинтересува се Марти.

— Тези цветя растат някъде в екзотичните южни острови. През деня държат чашките си затворени и ароматът им не се усеща, нощем — сам си се уверил вече, нали! Изглежда съдържат някакви възбудителни вещества, които въздействат на хората. Казват, че никоя жена не може да устои тук. Губели ума и дума. Според очевидците сбирките завършвали едва на разсъмване, при изгрев слънце.

— Ти участвал ли си?

— Не — в гласът му сякаш се промъкна съжаление.

— За щастие днес дворецът и паркът спят спокоен и здрав сън — изказа увереността си Марти.

Наложи им се да минат непосредствено до стените на павилиона. Погледнаха в ослепелите прозорци, където освен хладна тъмнина не усетиха нищо друго, разлюляха с телата си няколко клона и се озоваха на Алеята на статуите. Едва изминаха още стотина метра и Марти спря пред жива стена.

— Тук някъде трябва да се намира — измърмори той.

Дрейт се вгледа в морето едри красиви листа и успя да изпревари приятеля си. Вмъкна се в прикрития отвор и се озова от другата страна на живия плет. Марти го последва, огледа се, изпревари го и продължи да води.

Намираха се в една странична алея.

Ако някой незапознат с нещата човек ги наблюдаваше сигурно щеше да остане учуден от криволичещия им път. Обяснението трябваше да се търси в разпознатите и „опитомени“ сигнални датчици. Само по тези места те бяха в безопасност. Дори им се наложи да се връщат и да пресичат собствените си следи.

Час и половина продължи скитането им из парка, докато накрая се озоваха пред разкошната грамада на съвременния замък. Запалените лампи подсказваха, че животът в него никога не замира напълно.

Вратата, както следваше да се очаква, беше затворена. Марти се приближи смело и извади една магнитна карта. В ухото му прозвуча тихо писукане. От колата съобщаваха, че са взели всички необходими мерки. Той пхна картата в гнездото. Чу се леко вибриране. Ключалката се отключи.

Дрейт блъсна леко вратата и се озова във фойето. Вляво се намираше тясната стаичка на пазача. Някакъв човек похъркваше шумно в леглото. До него на стената висеше зареден автомат. Изглежда досега не бяха го употребявали. Вдясно се виждаше прицеленото дуло на телевизионна камера. Марти не се съдържа — прикрит зад маскировъчните си дрехи направи неприличен жест с ръка.

Писукането в ухото му се превърна в бурен смях. Спецове от техническото обслужване не пропускаха нищо и добре се забавляваха. Те бяха прехвърлили за всеки случай сигнала от камерата на своя екран, а на действителния потребител предоставяха идиличната картина на безлюдното преддверие.

„Хамелеон“-костюмите се оцветиха според околната среда. Сега само много наблюдателен и съсредоточен човек би ги забелязал като движещи се безплътни духове.

Марти се затича нагоре по стълбите. На втория етаж спряха в началото на коридора. Пред апартамента на Сагро Битала лениво крачеше широкоплещест часовой.

Дрейт застина на място. Миг по-късно откачи от рамото си къса пушка, плавно я дигна до очите си и зачака удобен момент. Часовоят се обърна. Очите му зашариха нервно из коридора. Дали заподозря нещо така и не стана ясно. От цевта излетя тънка струйка „стоп-кадър“. Течността попадна в лицето на изненадания човек и мигновено се изпари. Резултатът — за около половин час съзнанието му щеше да бъде изключено, без с нищо да се наруши равновесната му ориентация в пространството. Той продължи да се разхожда спокойно, като не обърна никакво внимание на двете сенки, които се спряха за малко пред вратата, отвори я и се вмъкнаха безпрепятствено в свещеното лоно, което би трябвало да бъде неприкосновено.

Собственикът на имението прекарваше нощта в спокоен и заслужен сън. Спалнята бе подредена с учудваща простота. Малко преддверие смекчаваше прехода от коридор към стая, вляво се виждаше вратата на банята, вдясно — на тоалетната, направо долепено до стената бе разположено леглото, а на него с труд се различаваше неподвижната човешка фигура.

Две картини в стил „Морска идилия“ освежаваха обстановката.

Между спящия и натрапниците трептеше призрачна завеса. Марти се допита до колегите и те след кратко проучване откриха дълбоко засекретения код. Миг по-късно и последната защита се разтопи безследно в мрака.

Дрейт се наведе над главата на Битала и капна някаква течност право в носа му. Мъжът веднага се размърда, отвори очи, погледна неочакваните си гости и без да прояви изненада се изправи, седна и спокойно заговори:

— Аз съм на ваше разположение, господа!

Марти се разположи срещу него. Дрейт се дръпна малко встрани, разтвори донесеното куфарче, извади датчиците на апаратурата, оформени в едно цяло във вид на шапка, наричана насмешливо „царската корона“ и я нагласи внимателно на главата на домакина. Включи видеоманетофона. Всичко беше готова за разпита и снемането на Мозъчната карта.

Започна разговор — за непосветените той би изглеждал приятелски. Редяха се въпроси и на всеки от тях се получаваше искрен отговор.

Само очите на разпитвания оставаха вперени в една точка на стената и абсолютно безжизнени в неприкритата откровеност.

— Защо убихте Жен Мартисон? — започна направо Дрейт.

— Терористите го убиха. Аз ги използвах за прикритие. Напоследък изпитвам големи затруднения. Кредиторите ми настояват да си изплащам в срок заемите. А онази досадна бабичка, тя ми е доведена майка, отвратителна мащеха, не пожела поне отчасти да поеме изплащането. Вдигна ми голям скандал. Заплаши, че ще ме лиши от наследство. Сега съм финансово стабилизиран.

— Как стигнахте до терористите?

— Синът ми имаше връзки с един от тях по време на следването си.

— Той ли ви свърза?

— Не. Наблюдавах го негласно. Тогава се тревожех за поведението му. Затова проучих съседите му по общежитие. За един от тях разбрах, че води двоен живот. Оттогава го държа непрекъснато под око. Когато ми потрябва, успях да преодоля пречките.

— Разкажи по-подробно за убийството на Жен Мартисон.

— Първоначално смятах да обработя целия екип, но се оказа, че ръководителят им,

Брадация, не се поддава лесно и пълноценно на психовъздействие. Наложил се да го елиминирам. Останалите дори не забелязаха промяната.

— Какво стана с него?

— Лиших го от воля и желание за живот. Доколкото разбрах, умрял е от жажда и глад. Останалите „инжектирах“ против предателство.

Марти потрепера от равнодушието, с което бяха изречени тези думи. Поиска да се намеси в разпита, но Дрейт го спря с ръка.

— Защо убихте момчето от кухнята?

— Аз ли съм го убил? Не, то само се погуби. Беше човек на Брадация и изглежда разбра, че има нещо нередно. Момчето трябваше да изчезне.

— Къде овладя изкуството на психотрансформацията?

— Като младеж, непосредствено след завършване на училище, минах през школа на Тайната служба. Оказах се потенциален психосенс с повишена активност. Когато наследих полагаемия се дял от наследството на баща ми и получих възможност за добър пост в правителството, напуснах разузнаването и се отдадох на политика и бизнес. Но продължих да усъвършенствам уменията си. Тайно, разбира се.

— Откъде научихте, че Фоли Арним е жив?

— Директорът на частната клиника беше мой добър приятел. По време на една задушерна среща ми разказа като куриоз тази история.

— Тогава — в гласът на Дрейт се появи едва скрито вълнение — не се ли поинтересува, защо не са съобщили на семейството му?

— Питам, разбира се. Той, докторът, сложи пръст пред устата си и каза: „Ш-ш-шт! Висши държавни интереси!“

Дори в това състояние господин Битала се усмихна с вътрешно задоволство.

— Какво знаеш за Императорския накит?

— Нищо особено. И него привлякох за прикритие и натиск. По този начин Дрейт Арним щеше да премисля внимателно всяка своя крачка.

— Мразиш ли го?

— Не, че защо? Просто интелесите ми можеха да се осъществят само така.

— Да си се срещал някога с Фоли Арним след изчезването му?

— Никога.

— Дори и в нощта на убийството му?

— Дори и тогава.

Следваха още много въпроси, на които получавах искрени и подробни отговори. Някъде към края на отпускания им половин час в ухото на Марти записука уговореният сигнал. Веднага даде знак и докато Дрейт засъбира апаратурата, той капна още един вид безцветна течност в устата на безволния Битала. На последният лицето се усмихна мило от приятния вкус и примлясна няколко пъти. Обърна се и се гушна във възглавницата.

* * *

Обратният път се оказа доста по-кратък.

Колите една по една напуснаха мястото на операцията. След тях не остана нито следа!

ДЕН ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТИ: (В КАБИНЕТА НА ДРЕЙТ)

Осветлението блестеше с цялото си величие. Обикновено Дрейт обичаше да работи в приятен полумрак, подпомаган от настолната лампа на бюрото си; така се чувстваше някак

си по-привично, мебелите губеха острите бюрократични очертания и освобождаваха мозъка му от незримите но властни изисквания на служебните норми. Сега не забелязваше нищо. Въртеше се като бесен из помещението и не можеше да се спре на едно място. Мислеше. Или поне се опитваше!

В случаят „Веселият пощаджия“ нещата сякаш отиваха към логичния край. Престъпникът беше намерен. Мотивът му е от ясен по-ясен. Е, съществуват трудности с даването му под съд... Но оставаха още толкова много тайни. Блъскаше си главата, докато по едно време му мина простата мисъл, че им бяха подхвърлили опаковката, а истинския продукт оставаше скрит...

Разсмя се нервно и усети известно облекчение. Засега не бяха успели да стигнат до съществени тайни. Следователно лично не ги заплашваше опасност. Трябва само да показват, че постигнатото ги задоволява. Помисли го и го обхвана неудържим бяс. В подобни мигове от живота си се превръщаше в самото олицетворение на спокойствието. Нито едно мускулче не трепваше по лицето му. При срещи с хора, дори най-ненавистните, се държеше извънредно любезно. Но само той знаеше как успява да се сдържа.

Личната безопасност?! Коя, неговата или на Марти? Даваха му непосредствените изпълнители и му предлагаха негласна сделка: спри дотук, забрави миналото, и ние няма да те качаваме (няма да ви закачаеме) повече...

Дали да приеме?

Пред очите му се появи баща му какъвто го знаеше на времето, а после какъвто беше в смъртта си, смеещия се Марти, нежната Мила, нагловатия Паро, изпълнителния Шарни... Образите се завъртяха в пъстър калейдоскоп. Може ли да жертва някои от своите?..

Вратата се отвори и на прага се появи инспектор Торо, погледна го и като не откри признак на възражение, влезе вътре и подаде голям лист хартия.

— Както наредихте, шефе — загърмя басовият глас на иначе стройния мъж. — Записахме номерата на всички коли, които се намираха на съседните улици около къщата на Сагро Битала. Прилагам справка за собствениците.

— Благодаря.

Подчиненият излезе. Началникът се вдълбочи в списъка на имената. Когато свърши с четенето, захвърли ядно листата на бюрото си и започна отново да кръстосва стаята.

ДЕН ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТИ: ВЕЧЕРТА

Апартаментът на Дрейт съответстваше на служебното му положение и заемаше целия осемнадесети етаж на високата жилищна сграда, но за разлика от другите най-закътаната и недостъпна част бе превърната в подобие на служебния му кабинет. Оттук можеше пълноценно да ръководи хората си. Но предпочиташе да не го прави, макар често да седнаше на бюрото си и да правеше справки в компютърната система. Екраните се запълваха с данни, той ги гледаше, разсъждаваше, взимаше решения. Знаеше със сигурност, че не го подслушват и не го гледат чужди натрапчиви уши и очи, затова понякога правеше неща, които не би си позволил в Управлението.

Тази вечер двамата с Марти се бяха събрали и обсъждаха резултатите от направения набег.

— Доволен ли си? — запита по едно време Марти.

Веждите на Дрейт неволно се опнаха нагоре. Последните часове така подреждаха нещата на делото, че непротиворечивите мисли изискваха само едно: да вземе някакво решение.

— Почти — отговори той неопределено.

— Какво те безпокои?

— От теб нищо не може да се скрие — разсмя се Дрейт. — Честно казано, не знам как да продължим.

— Ха! Ти ме учудваш. Нали разкрихме всичко?

— Да предположим, че наистина е така. Какво всъщност може да предприемем? Да арестуваме престъпника! Отговорът изглежда съвсем точен, нали? Но какво ще постигнем? Може би един грандиозен скандал, който яко ще разтърси обществото, висшето естествено. Така ще го засегне, както не биха успели и сто успешни атентата.

— Тогава, да си траем — гласът на Марти звучеше напълно безпристрастно.

— Ти би ли искал такова нещо?

— Откъде да знам — поклати глава детективът и недоволно сви вежди. — Още не сме решили нищо. Да предположим, че не си отворим устата. Срам! Направо ще почервенея. Може и гняв да ме хване. Но като си представя, че децата ми може да бъдат отвлечени или убити на улицата... Страхът за тях изтласква настрани другите чувства.

Навън обичайната нощна мъгла се беше вдигнала. За няколко минути по небето заблестяха купища трепкащи звезди, после ги закриха гъсти облаци. Рукна проливен дъжд. Към тропота на пороя по стъклата скоро се прибави и шумът на буйните улични реки.

Бурята продължи кратко. Мъглата бързо си възвърна изгубените позиции и подсилена от изпаренията на дъждовната вода се превърна в гъста и непроницаема за човешки поглед аморфна маса.

— Та? — запита Дрейт, след като се наслади на разигралата се стихия.

— Ти си от средите на висшето общество. Познаваш добре нравите му. Предложи, какво да правим.

— Снощи извършихме нещо незаконно.

— Победителите не ги съдят! — напомни Марти старата поговорка.

— В думите ти има известна логика — полупризна Дрейт. — Но погледнато от правната страна на въпроса, събраните доказателства нямат никаква стойност. Единствената полза от тях може да бъде, че следствието ще се интересува от господин Битала. И нищо чудно, след сложни процедури, да възложи на полицейската Мозъчна лаборатория да извърши разпит с „пристрастие“. Но докато това стане възможно ще изтекат година-две, че и повече. Или въобще няма да се осъществи. Нашият „клиент“ се обслужва от най-изкусните и високоплатени адвокати.

— Тогава да действаме ва-банк!

— ?...

Дрейт изведнъж си припомни разплаканите лица на двете дечица на Жен Мартисон. Замести ги със лицата на своите и прехапа устни. Колко възможно беше това!

— Срещаме се с Битала и му излагаме версията с полагащите се доказателства. Така ще го разтърсим душевно. После му предоставяме възможност да се оттегли в съседната стая, където предвидливо сме оставили зареден пистолет. За избягване на скандала ще предпочете...

Какви ли са възможностите на Тайната служба, мислеше през това време Главният инспектор на Устието, дали са в състояние да преодолеят защитата на апартамента? Какво, всъщност, може да им попречи? Скрупули нямат никакви. Подозират всички. А кой стои зад тях?..

— Ха! Ха! Ти въобще не познаваш хората от моя кръг. Те така добре се наслаждават на живота, че дори и в най-черните си мисли не допускат такава възможност.

— Гледай ти, какви сте били!

Лицето на Марти прие учуден израз, който бавно се превърна в насмешливо недоверие. Вътрешно признаваше правотата на приятеля си, но представите му за доброто в човека го караха да се съпротивлява.

— Всъщност — обърна темата на разговора Дрейт, — нека поразмишляваме над това, което знаем и което предполагаме. Две отделни и на пръв поглед несвързани бойни групи подготвят атентата срещу Председателя на Камарата. Направлява ги невидим и най-вероятно недостъпен за нас... да го наречем „Мозъчен център“. Това е човек или група хора, водени от определена идеология и вярващи, че с помощта на терора ще постигнат определени политически цели. Кой са те, едва ли някога ще узнаем. Връзката между тях и бойните групи се осъществява с помощта на едно или няколко звена. Това са всъщност непосредствените ръководители на групите по време на акции. Появяват се изневиделица, редовите терористи им се подчиняват безпрекословно и след операцията изчезват като дим.

— В нашия случай единия шеф е убит и заместен от чужд човек.

— Но за другият шеф, на групата на Ело Бързия, ние засега не знаем нищо. Кой е той? Защо групата беше ликвидирана така безмилостно? Терористите никога досега не са постъпвали така. Разбираемо е. Един политически съдебен процес създава такава реклама, че... освен това се привличат нови кадри...

— Според скитниците убийците са били трима. Третият, както го наричаме, изчезва. Въпросът е, той ли е убил колегите си или го е извършил друг? И още: самостоятелно ли е избрал баща ти за „Весел пощаджия“, което аз лично смятам за малко вероятно, или е бил насочен...

— Нищо чудно да е елиминиран като Хатен.

— Къде тогава е тялото му? — възрази Марти. — За Хатен веднага ни уведомиха. Изглежда за известно време нашите интереси съвпадат с тези на „Мозъчния център“.

— Вариантите са два. Ръководителят е бил модифициран. Или е бил заменен.

— Подвариант — намеси се Марти, — модифициран, а след убийството на баща ти премахнат.

— Защо тогава убиецът не е използвал трупа му за пощенска кутия?

— В интересите на нашия убиец не влиза разкриването на „Мозъчния център“. Необходимо му е било акцията да продължи до извършването на атентата.

— Следователно Третият е трябвало безпрепятствено да се скрие.

— Но тогава защо убива останалите от групата? Много по-лесно му е било да си намери труповете сред нещастните скитници.

— Марти, трябвало е да го направи. Всъщност ние знаем защо. Така Битала скрива връзката на сина си с Ело Бързия.

— Или я разкрива — изгърси против волята си Марти и веднага се смути.

— Какво искаш да кажеш с това?

Марти скочи от мястото си и започна да се разхожда замислено напред-назад. Спря се пред прозореца и погледна навън. Мъглата беше улегнала. Продължаваше да се носи на талази, но и през най-гъстия се виждаха светлините на уличните лампи и фаровете на призрачните автомобили.

— Ти ми кажи — обърна се рязко Марти към приятеля си, — какво още криеш от мен!

— Че крия, прав си, крия — започна бавно и отчетливо Дрейт. — Признавам. Ти също криеш. Преди да продължим разговора, трябва да те предупредя, че се замесваш в нещо изключително опасно. Всъщност ти си го знаеш добре.

— Нали сме заедно — разсмя се безгрижно Марти.

— Едва ли това е от съществено значение. Не забравяй, аз принадлежа към висшето

общество. Казвам го не с цел да ти посоча истинското ти място, а като пример за мислене... на някои среди. На мен може и да ми простят, просто ще си затворят очите. Но за теб никоой няма да ходатайства, нито пък ще възприемат обясненията ми.

— Плашиш ли ме?

— Да, плаша те, но не в смисъла да се откажеш, и не в смисъла, че си мой нежелан сътрудник. Предупреждавам те, че поемаш много по-голям риск от мен.

Изрече го пламенно, но сам не си повярва напълно.

— Нали сме равни пред закона?

— За равни — равни сме, но при прилагането му се намират безброй вратички...

— Ясно. Ясно... Като човек съм втори сорт.

В тона му се долавяше нескривана горчивина.

— За мен не си — опита се да заглади положението Дрейт. — Знай и още нещо. Почти съм сигурен, че Тайната служба...

Той не си позволи да завърши изречението.

— А-а! — възкликна Марти. — Разбрах добре поученията ти. Продължавай, слушам те най-внимателно.

Дрейт се усмихна сдържано.

— Да продължим — изрече Главният инспектор с тих глас. — По време на посещението ни при господин Битала мои хора са записали номерата на всички спрели коли по съседните улици. Според справката две от тях са с неизвестен собственик. Но аз знам, че тези номера са запазени за коли на Тайната служба.

— Наблюдава ли са ни!

— Не, просто са ни очаквали. Имало е още една машина, била е скрита в гараж. Тя принадлежи на Психолобораторията на Тайната служба. Предполагам, че са модифицирали съзнанието на господин Битала.

— Напълно или частично?

— Дявол знае! — изруга изведнъж Дрейт. — Сега, кажи ти какво си открил?

— Спомняш ли си нещастната котка в къщата на Мила?

— И още как!

— Тогава господин Битала цял ден си е стоял в къщи.

— Сигурен ли си?

— Разбира се.

— Следователно той в никакъв случай не може да бъде Братията, ръководителят на терористичната група.

— Ако е работил сам. Но ако има помощници...

— Грешката е прекалено груба... — Дрейт не довърши изречението си.

Марти го разбра напълно. Тайната служба не би допуснала такава грешка, освен ако не ги насочваше нарочно към... или не знаеше просто за факта. Всъщност, накъде би могла да ги насочва? Към кого? Отклоняваше ги от истинския виновник? Или им правеше деликатен намек?

— Нека допуснем — започна той след малко, — че Братията е истинския убиец. Той сигурно вече знае, че е засветен. Покровителите му са го уведомили. Следователно, скоро ще открием трупа му или трябва да очакваме изненади.

— А мотивът? — изтръгна се от Дрейт.

— Сега господин Битала печели при всички случаи. Получава си наследството и започва пълноценен живот. А за нас, или по-скоро за теб, Дрейт, предизвикателството е явно...

Разговорът продължи дълго. Развиделяваше се, когато Марти си тръгна. Мъглата се

беше вдигнала отдавна. Колата му се отлепи от мястото си и остави ясни следи по мокрия асфалт.

Градът бавно се събуждаше.

Нещата сякаш отново се обърнаха. Дрейт гледеше замислено празната улица, редиците блестящи лампи и розовеещото небе. С идването на деня усещаше приближаващата се заплаха. Брадясалият е засветен. Нещастникът скоро ще се появи. Как ли ще го направи?

Дрейт се облече цивилно. Извади пистолета от дълбокия шкаф и го постави във вътрешния джоб на самото. За това, което беше намислил едва ли щеше да му потрябва, но преди или след него, щеше да има нужда. Закуси на крак и решително се запъти към изхода. В очите му припламваше зла решителност...

ДЕН ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТИ:

След разговора с Дрейт.

Марти се качи на колата си, настани се в седалката, опря ръце във волана и напрегна мускули — така прогони мъничко надвисващата сънна пелена на умората. Постави крак на газта и... не завъртя ключа на запалването.

Протегна се и шумно се прозя.

Очите му свикнаха с уличния шарен полумрак. Няколко неясни фигури вървяха по свои работи насам-натам. Коли профучаваха край него и го обливаха с ярките си светлини на фаровете. Някъде в опасна близост можеше да се таи убиец.

Помисли го и веднага се разсмя. Не гласно, а само вътрешно и неспокойно.

С дясната си ръка Марти хвана крайника на предпазния колан и със замислено движение го насочи към закопчалката; глухото щракване му напомни за вдигнат предпазител. Възхити се на еднообразното си трескаво въображение и внезапно изпита облекчение.

Ако бяха пожелали смъртта им, отдавна да хранеха с телата си рибите или червеите.

Хрумна му една мисъл, понечи да се върне при Дрейт, заколеба се и след малко се отказа. Напред към къщи, каза си той, време е за сън, а утре ще се отдам на четене и размисъл.

Странно, въпреки неуспеха досега Марти чувстваше прилив на сили и желание за борба.

ДЕН ТРИДЕСЕТ И ПЕТИ: Ранните часове

Пътуването продължи повече от предвиденото. Нощта се оказа тиха и безоблачна. Звездите весело намигаха от черното небе. Нежният ромон на мотора приспиваше. Дрейт беше пуснал силно радиото, но към средата на пътя разбра, че не може повече да се бори със съня., натисна спирачките, отби се във от платното, спря и веднага освободи облегалката на дясната седалка. Легна и мигновено заспа.

В ранните зори го събуди адски студ.

Отначало не осъзна къде се намира и какво смята да прави. А когато се досети, рязко отвори вратата, излезе навън и се захвана да прави резки движения с ръце, крака и огъваше тялото си до най-невъзможни положения. Скоро топлината го заля. Спря, плисна две шепи вода — лед — на лицето си и вече беше готов да поеме отново пътя си.

Зората още не бе пуснала първите си просветвания, но явна се канеше — а гората не помръдваше преди да настъпи мига на пробуждането. Дрейт като омагьосан се наслаждаваше на абсолютната тишина. С мъка се насили — завъртя ключа и шума на мотора му се стори оглушителен. Испита гняв, че трябва да наруши тайнството на природата.

Към десет часа стигна целта си и успя да прехване брат си Вирито, точно когато тръгваше за работа.

— Виро! — викна Дрейт, като подаде глава от колата. — Привет!

— Я! Виж кой дошъл — зарадва се брат му. — Какво те носи насам? Отдавна не си се обаждал. И внезапно се мяркаш като летяща рибка в ранните лъчи на пролетно слънце. Знаеш ли, братко, сега ще звънна на колегите и ще отменя насрочената среща...

— Добре, Виро — съгласи се Дрейт. — Само не казвай, че е заради мен. Измисли нещо друго.

— О! Гледай ти! Добре, така ще сторя, нали съм политик и все ще измисля нещо, което да изглежда като истина. Влизай. Маата смята да заведе внуците на разходка — тук има такива прелестни места...

Дрейт вкара колата в двора и потърси закътано място, където да не се вижда от пътя. Виро забеляза старанието му и поклати замислено глава.

— Карко идва ли при теб? — запита Дрейт

— Преди десетина дни. Поговорихме, спомнихме си миналото и набелязахме някои неща за бъдещето. Да не е станало нещо с него, та пристигаш така светкавично?

— Не. До снощи беше жив и здрав.

— Слушай, Дрейт, престани да изпитваш нервите ми, добре съм ги заздравил с тази противна политика. Разказвай всичко по ред. Братя сме в края на краищата. И ако нещо те засяга, то засяга и мен.

— Засяга ни всички! — отсече навъсено Дрейт.

Той разказа цялата история на брат си. Виро слушаше мълчаливо и не го прекъсна нито един път. Още с първите думи пребледня и едва на края на разказа възвърна част от самообладанието си.

— Бедният татко! — отрони се от устните му. — Колко много е страдал!

— И така — направи опит да обобщи Дрейт, — смятахме с Марти, че сме свели случая до класическата криминална загадка, а се оказа...

— ...че някои неизвестни са ви разиграли добре и отново сте в безбрежните ширини на житейския бурен и непостоянен океан.

— Горе-долу, така е.

— Почакай малко.

Виро стана и излезе от стаята. Върна се почти веднага. Носше голяма снимка на баща им. Постави я на масата до стената и се загледа в спокойното и вечно младо лице.

— Нека и той да е при нас. Не съм станал вярващ и религиозен, но често, когато го погледна в мен се ражда увереност и сила.

— Заплашва ни голяма опасност, Виро, и някой трябва да ни подкрепи, дори от него да е останал само спомен.

— Кое, според теб, е най-странното в тази история? — запита Виро.

— Целта!

— Цел?

— Ние, аз, ти, моите приятели, цел ли сме или средство за постигането на някаква цел?

— Може би целта им е да те превърнат в средство. После ти възлагат някаква задача и така постигат целта, която и тогава може да се окаже скрита за теб и нас.

— Вече са схванали, че са се излъгали.

— Не бъди толкова сигурен.

— Прав си. Още не са стигнали края.

— Нещо друго — поде Виро, — между отвличането на баща ни и неговото появяване са

минали повече от тридесет години. Не смяташ ли, че между двете групи хора единствената връзка е баща ни.

— Искаш да кажеш...

— Първата е отвлякла баща ни и го е лишила от памет — модифицирала е разума му. Втората е различна от първата и случайно е научила, че баща ни е жив — се е възползвала.

— Виро, ще те прекъсна... Тогава и ти беше млад, но и достатъчно зрял човек. Спомни си как татко се държеше в дните преди да изчезне. Имаше ли някаква отпуснатост, нервност. Не се ли страхуваше от някого? Да е споделил нещо с теб?

— Не си спомням нищо необичайно. Е, аз тогава тъкмо се бях оженил, но идвах при него почти всеки ден. А и той с майка ми, заедно с теб, нали си спомняш, идваше при нас.

— И още как!

— Изчезна. Подейства ми като удар. Заех се да го търся. И като теб, по-скоро ти като мен, постъпих на работа в полицията. Знам наизуст всеки документ от делото му. Често се улавям, че мисля по разни детайли.

— Хрумна ми нещо.

— Затова ли питаш?

— Да.

— Досещам се, но кажи.

— Дали изчезването на татко не е... доброволно решение. Сам го е извършил...

Виро го изглежда някак си особено. Премига няколко пъти. Взря се в снимката на баща си, сякаш се опитваше в нея да намери, ако не потвърждение на тази версия, то поне намек за възможността ѝ.

— А защо е трябвало да го прави?

— Съблазни... Май съблазните е могъл да удовлетворява и иначе. Дали пък не е бил замесен в политическа акция, я готвен преврат, я заговор против някого, и така се е спасил...

— Тогава времената бяха спокойни и улегнали. Знаеш ли, направих статистика — терористичните нападения са били наполовина от преди — и след това.

— Превъртял е, станало е случайно...

— Онази кола, ако е минавала случайно, непременно щяхме да я открием. Оставените следи от грайферите имат доста характерни шарки. Проверихме всички възможни коли — адска работа, но я свършихме добросъвестно. Твърдо заявявам, появата на тази кола там е предварително подготвена. А виж, дали със знанието на татко или не... Дявол знае.

— Отвличане или преднамерено изчезване. Слушай! Докторът каква кола е карал огава?

— Почти една трета от колите в страната, тогава, пък и сега, карат с такива гуми.

— И неговата кола?

— Виж, не си спомням да сме го проверявали за колата му. Х-м, ти си действащ полицай, при това голям началник, така че можеш да направиш проверка,... Той беше доста странен тип. Често сме ходили с татко на гости при него... Дори съм сигурен, почти, че не е имал кола. Предпочиташе естествения живот, природата, мечтите и литературата.

Доста по-възрастният брат сбърчи чело и от това стана още по-стар, но достатъчно жизнен и наперен. Мисълта му се плъзна в друга посока и той с учудване забеляза:

— А, знаеш ли, Дрито, поведението на доктора наистина е доста странно.

— Веднага се набива в очи.

— При прегледа скитникът му е заприличал на татко, дори може и веднага да го е разпознал. Още на следващият ден е направил запитване за генпортрета. Установява идентичността и млъква. Ти как би постъпил на негово място? Как би постъпил друг лекар?

— За мен е ясно. Друг лекар би уведомил властите, роднините, дори медиите...

- Защо е замълчал?
- По принуда. По лични мотиви.
- Смяташ, че е бил свързан с втората група?
- Може би. И той им е съобщил новината.
- И тогава е започнала втората част от историята.
- А ако не е?

— Тогава са разбрали от неговото запитване за генпортрета. Не напразно са ви насочили към неговата къща. Преднамерено. Желанието им е било да разберете, откъде почва тяхната операция и да си направите извода, че те нямат връзка с отвличането на баща ни.

— Нещо като съюзници, а? След като са убили баща ни!

— Почвам да разбирам една от целите им: искат да разкрият тайните около отвличането на баща ни!

— Докторът може просто да се е изплашил и да си е замълчал.

— Защо е запитал за генпортрета?

— Първо е запитал, после е размислил, хванало го е страх, или просто не е искал да си има проблеми.

— Представи си, Дрито, че той е имал пръст в изчезването на татко. Минават години, съвестта се успокоява и изведнъж пред него се явява страшен призрак... Не е бил напълно сигурен и затова е запитал.

— А после съобщава на съучастниците си?

— Тогава действат само едни престъпници.

— Или техните наследници...

— Извод: отвлекли са баща ни, после, по някаква причина, са го пуснали или им е избягал; те са загубили следите му... Докторът го е познал...

— Тогава не би правил запитване.

— Искал е да бъде сигурен.

— Разбирам накъде биеш: ако е имал пръст в отвличането му, то в никакъв случай не би правил запитването.

— Точно така.

— Освен ако... някой му се е обадил, примерно така: „Утре ще те посети един твой добър и стар приятел.“ Затворили са телефона му. Прегледите вървят, той търси „добрия стар приятел“ и по-някое време сред тълпата скитници съглежда лице, което му напомня нещо... Баща ни!

— Дори и тогава би си траял.

— Следователно, той не е бил замесен и татко случайно се е оказал при него на преглед. Не го е познал веднага, а когато се е досетил, пуснал е запитването, получил е резултата и е решил да мълчи.

— Тогава към записа в компютъра, където се намира генпортрета на татко, не е било прикрепено малко вирусче, което е сработило при запитването и се е самоизтрило.

— А може би е имало?

— Ти, Дрито, ровил ли си в тази посока.

— И още как!

— Нищо?

— Нищо.

Разговорът изведнъж секна. Всъщност секнаха бликащите идеи. Не че се бяха изчерпали. Ден по-късно Дрейт, в спокойна атмосфера и на равно бюро, заобиколен от любимите си книги, възстанови по памет казаното и намери доста пропуснати възможности,

подреди ги в стройна система и дълго размишлява над сложната плетеница. Накрая въздъхна без облекчение: нейде в нея се криеше истината.

Виро го запита за децата, за семейството, за близките; разказа му за себе си и за двете си близначки, които живееха в град Корс, при Глътката на Океана, и всеки ден му се обаждаха по телефона.

Денят мина неусетно. И двамата се чувстваха великолепно. Към роднинството се прибави и приятелство.

Само една мисъл омрачаваше челото на Дрейт. По едно време не издържа и каза:

— Виро, все ми се струва, че в семейството ни има някой, който... работи срещу нас.

Брат му се намръщи, понечи да изрече куп доводи, но се задоволи със следния въпрос:

— Доброволно или с второто „аз“?

— Кой ли знае, засега? Бих се радвал да е второто. Ти създаде ли си врагове?

Напоследък медиите често споменават, че растеш в партийната йерархия...

— Не ми липсват амбиции.

— С това се превръщаш в пречка за някои твои съратници.

— Ще помисля по въпроса и ще ти се обадя.

— А от политическите опоненти?

Виро мило се усмихна, челото му се разведри и придоби невероятна прилика с портрета на масата.

— От тях очаквам всякакви мръсотии...

— А вие?

— Е, признавам, не сме безгрешни.

— Доста съдържано се изразяваш.

— Политика, какво да се прави...

Денят вървеше към своя естествен край. Слънцето вече близваше линията на хоризонта, а лъчите му отдавна бяха загубили лятната си сила.

— Какъв хубав ден — учуди се Дрейт. — При нас, в столицата, ако не минат поне два дъжда и една мъгла, вестниците и метеоролозите обясняват припряно станалото чудо.

— А тук е така. Вали сериозно само през Сезона на стихииите. Тогава ветровете са толкова силни, че на този толкова красив хълм не може да се живее. Пренасяме се в града, там, долу в низината, сме на завет и няма опасност някой ненадеен вихър да те подхване и да не удари в земята.

Късно вечерта Дрейт пое обратния път.

ДЕН ТРИДЕСЕТ И ПЕТИ: СУТРИНТА

Да следиш човек, особено когато не подозира, не е трудна работа. Клег бързо откри сградата. Потъмнялата фасада с изпопадала на много места мазилка заемаше половин квартал. Улицата пред нея беше тиха сенчеста, приятна и чиста. Коли не минаваха често, макар доста да бяха опрени или качени на тротоарите. Дърветата се издигаха високо нагоре и май плачеха за декоративна сеч.

Клег мина нехайно по отсрещния тротоар, продължи безгрижно по улицата и се спря в едно кафе едва сред три пресечки. Поръча сандвич и чай, седна на масичка под разпрострени клони и се замисли.

Онези, от Тайната служба, сигурно вече са пуснали пипалата си. Трябва да са тук някъде. Клег усети приятната тръпка на преследван звяр. Трябваше ли да идва сам? В подобни случаи онези гадници не пестят парите на данъкоплатците. Сигурно са сложили на доста места камери, снимат ли снимат, записват всичко ставащо на улицата и по входовете

на сградата и на съседките ѝ. Ликът му вече е влязъл в нечия архива. Наистина едва ли ще имат особена полза — беше взел мерки — днес приличаше на един обикновен чиновник, който в тези часове скиташе из града — по любов. И то наблизко.

Оставил чужда следа Клег си тръгна.

Сърцето му заби силно и ритмично. Предстоеше му трудна и опасна работа.

ДЕН ТРИДЕСЕТ И СЕДЕМ: СУТРИНТА

В кабинета на Дрейт Арним цареше приятна полутъмнина. Вън вилнееше поредната буря, придружена от силен напорист вятър и пороен дъжд. Величествено грейваха мощни светкавици.

Трещяха оглушителни гръмотевици. А стопанинът на кабинета бе придърпал креслото си до прозореца и вместо да се наслаждава на природната стихия, разгръщаше вестник подир вестник.

Според строгите предписания на полицейският устав едно от неговите задължения бе прегледа на ежедневната преса. Всяка сутрин, след докладите на дежурните офицери и неминуемите оперативни съвещания, той получаваше право на половин час творческо време.

И си признаваше, че всеки ден чака този половин час с вътрешна тръпка. Не защото особено обичаше да чете вестниците — казано честно повечето направо ги презираше. Е, добросъвестно ги прелистваше по диагоналната система и после сам се учудваше на себе си, с колко много глупости е успял да напълни главата си.

Всъщност ценеше този отрязък време заради предоставеното му право на усамотение. Само секретарката и то в изключителни случаи си позволяваше лукса да почука на вратата на малкия кабинет...

Дрей метна поредния вестник на масата до него и неволно се намръщи. Срещна заглавие, което го изкара от приятния транс на замисленост и ленивост.

„Числовата мистика и смъртта на Жен Мартисон“

„Проклет таксиджия — мисълта едва не се изтръгна от устните му във вид на словотворна гръмотевица, — как така се пръкна тогава до колата ни!“ Стисна юмруци и си го представи в опасна близост до себе си. Но понеже журналиста явно беше извън обсега на физическия допир, не му оставаше нищо друго, освен да се вдълбочи в статията.

„...Подобна елементарна числова мистика, достойна за сополанковци от първоначалното училище, показва умствения багаж на терористите...“

Дрейт прочете пасажа за трети пореден път и подскочи от мястото си. Мисълта му заработи трескаво. В него се пробуди стръвността на ловеца, хванал най-послед следата. Спомни си детските години...

Секретарката отвори вратата — времето на преспаузата бе изтекло, — поиска да каже нещо, но видя пребледнялото лице на Дрейт и замря мълчаливо на прага...

ДЕН ТРИДЕСЕТ И СЕДЕМ: Извадки от дълъг разговор.

— Хрътките обикновено са три. Две се разхождат по улицата и чакат нашия човек да излезе. Третият седи в нает апартамент и снима всички, които влизат и излизат от входа.

— А когато нашият човек излиза?

— Ами, тръгват след него. Свързват се с преносими телефони. Разбрахме честотите им... и...

— Да?..

— Май наблизко ги следва и кола.

- Друг вид наблюдатели?
- Няма.
- Сигурни ли сте?
- Напълно.

Клег остана сам. Представи си лицето на следения човек. Изглеждаше добродушно и весело. Всъщност в обикновеният си живот този мъж беше наистина веселяк и обичаше да си похапва, да пийва и то с приятели и близки...

Тъжно е когато си леко внушаем...

Последствията винаги поема този, който си и няма понятие, че участва активно и пряко в събитията.

ДЕН ТРИДЕСЕТ И СЕДЕМ:

Една мисъл не даваше покой на Марти. Хрумна му късно вечерта. Всъщност спеше, събуди се от развилнелият се навън вятър и в просъницата му се мярна нещо, което го накара да подскочи и да се събуди напълно.

Повече не можа да заспи. Е, това си имаше и добрата страна — премисли хрумването си, досети се, че вече бяха разговаряли по него, после се прехвърли на други неща.

Удари шест часът сутринта.

***

Дрейт видя напрегнатото лице на приятеля си. За съжаление при него имаше много хора. Посетителите задаваха лични въпроси и не можеше да ги отпрати без сериозна причина. Пък и не искаше. Винаги гледаше да бъде любезен с такива хора — те разказваха нещастията си, той им помагаше според възможностите си. Сега вътрешната тръпка му придаде сили и той се увлече...

По едно време му се наложи да влезе в мъничкия личен кабинет и видя Марти да спи кротко на собственото му легло. Взе нужния му документ, тихо се измъкна и продължи разговорите с предишното усърдие.

Разговорът се състоя по обед.

— Кой спечели от изчезването на баща ти?

— Ха! За това ли долетя толкова развълнуван?

— Да!

— Но ние сме говорили доста по този въпрос.

— Сега го поставям по нов начин: не какво вие, като клан, сте загубили, а какво вие, като клан, сте щели да спечелите, ако баща ти не беше изчезнал?

— Така наистина е малко по-различно.

— Доста! Знаеш ли какви са били намеренията на баща ти?

Дрейт Арним се замисли.

— Връщаш ме много назад... Тогава бях момче и не се замислях особено. Изчезвал — нито да скърбиш, нито да се радваш. Вечно напрежение. С него не съм говорил, мисля, че е съвсем естествено, на подобни теми...

— Добре Ще те попитам иначе: какво беше тогава икономическото ви положение?

— В смисъл?

— Откъде идваха парите ви? — почти избухна Марти.

— Е, не се вълнувай толкова. Ние сме стар благороднолюбив род. Притежаваме доста земи. Сега ги даваме под наем. Но основното ни занимание — никой не го оспорва — е участие в държавната администрация. На практика аз, а преди мен моя брат Виро, наследих

баща си — седя в неговото кресло и управлявам полицията.

— Набиващото се в очи, което и преди сме го разисквали — той може да се е натъкнал на нещо, което е вредяло на някого, и затова са го премахнали. Чисто административно мястото не ги е интересувало, нали?

— Обикновено в такива случаи съществуват ред по-деликатни начини на отстраняване: убийство, автомобилна катастрофа, болест, пращане в лудницата, просто уволнение...

— Интересното е, че друг подобен случай няма!

— Търсих паралели. От средите на висшите кръгове са изчезнали доста хора. За съжаление или за щастие всяка година (от последните тридесет и пет) числото им е приблизително едно и също; явно отговаря на естеството на процеса...

— Един или двама прекрасно се вписват в статистиката.

В стаята нахлу телефонен сигнал и прекъсна разговора. Дрейт вдигна слушалката, изслуша съобщението и без да каже нито дума излезе от кабинетчето, като не забрави да затвори плътно вратата след себе си. Върна се след две минути и леко се усмихваше.

— Та? — подкани той приятеля си.

— Дали баща ти не се е опитал да придобие икономическа мощ?

ДЕН ТРИДЕСЕТ И ОСЕМ:[дрейт]

Всеки трети ден от седмицата, в началото на работния ден, всички или поне по-голямата част от големите шефове на Зданието при Устието на реката, трябваше да посветят служебното си време на точната стрелба.

Дрейт Арним пъкна личния си пистолет в кобура, опъна дрехите си, застана пред огледалото в малкия страничен кабинет и като не откри пропуски, се завъртя рязко и строго по устава кръгом и с бързи стъпки тръгна към стрелбището.

„— Добрият командир — изведнъж си спомни той думите на покойния Жен Мартисон, направени при едно негово височайше посещение в Управлението — е длъжен да стреля отлично, не толкова да се пази от нападение или да се отличи при преследване на бандити, колкото винаги да служи за пример на подчинените си и да не им позволява разни намеци...“

В този величав дух речта на Председателя продължи почти половин час и през цялото това време любезният гост на сваляше очи от Дрейт Арним, тогава само обикновен шеф на малък отдел.

Дали пък не го е мразил като пряк потомък (колкото и да не е ясно, какво всъщност се е случило) на убиеца на дядо си? Често родовата вражда се предава от баща на син, от дядо на внук...

Ако Председателят на Върховната камара не беше загинал така трагично, Дрейт щеше да го подозира, и то напълно основателно, за сегашните премеждия.

Всъщност... трепна той, докато навлизаше в подземие, дали пък не е започнато от него, а друг се е намесил и сега дърпа необезпокояван конците?..

Изстрелите трещяха един след друг, куршумите поразяваха мишените и потъваха с чмокващ звук в предпазната стена, гилзите изскачаха от затворите и се търкаляха по студения каменен под.

* * *

— Второто „аз“? — промърмори експертът по мозъчно въздействие и лицето му прие замислен израз, при което стана сериозно и Дрейт с учудване видя пред себе си съвсем друг човек. — Трудно е да се каже. То е наслагване върху основното, и същевременно този, който го осенява, гледа то да няма връзка с него.

— Дали второто „аз“ съзнава, че съществува първо „аз“?

— Теоретически да! — почти възкликна дребното човече и се оживи. — Практически второто „аз“ поглъща първото, подчинява го на себе си и го натиква дълбоко в подсъзнанието. Конфликти и бунтове са възможни, но само при некачествена работа на осенителя. А понеже засега осенителите са много малко, при това специалисти, то брак бих казал — няма.

— Или поне вие не знаете?

— Зная, зная.

— Кой са осенителите?

— Виж, това не зная Предполагам, че са петима, двама работят за Сигурността, и прилагат уменията си върху чужди и опасни за нас граждани. Останалите трима...

— Ясно!

— Не съвсем — възрази експертът, — за разлика от други тайни... личности няма дори слухове. Между нас да остане, моите шефове от сигурността дават мило и драго за да ги открият.

— А-ха!

— Така че в известна степен интересите ни съвпадат и затова стана възможен този разговор.

От стрелбището долетя кълтежа на продължителна поредица изстрели. Поне трима души упражняваха бърза стрелба по движещи се цели. Разговорът секна — думите потъваха в невъобразимия шум.

Дрейт се замисли и при първа възможност промени леко темата.

— Възможно ли е второто „аз“ да придобие свободна воля?

— Осеняването се гради на превръщането на част от мисловната дейност в първичен инстинкт. Създават се свещени (за индивида) истини, които се обвързват с каскади емоции, главно от рода на ненавистта и омразата. Въздействието отвън, колкото и логично и истинно да е то, се блъска в непроницаема емоционална стена. Въздействието отвътре (а то често се поражда от индивида) предизвиква взрив на чувства, които заглушават всяко съзнателно умозаключение.

— Възможно ли е да се преодолее тази бариера?

— Теоретически, да!

— Как?

— С подмяна на бариерата и постепенното ѝ превръщане в емоционален филтър, който позволява съзнателното обсъждане на нещата.

— Какво е взаимодействието между двете „аз“?

— Уточнете, моля.

— Дали при заспиване на второто „аз“ в първото остава нещо?

— От гледна точка на осенителите това би било брак в работата. За съжаление нямаме данни.

— Друго. Все-пак първото „аз“ не се ли намесва в работата на второто?

— Взимат се двойни предпазни мерки. Освен емоционалната стена се въвежда и болева бариера — дори само слабата мисъл, че може нещо да не се изпълни, възбужда болка, а когато тази болка е придружена с ненавист...

— Съществуват ли данни, осенените да не са изпълнявали своята програма?

— Знам за съществуването на няколко трупа... А ако има осъзнати осенени, то те са предпочели да запазят свята анонимност. Сам разбирате, нали?..

Дрейт се усмихна. Благодарил на експерт и напуснал стрелбището. Вървеше по

коридорите и стълбите на огромното здание, отговаряше на поздравите, а същевременно мисълта му работеше трескаво в съвсем друго направление.

ДЕН ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТИ: Малко след закуска.

Шкафът си беше чист. Дерала Стур, прислужницата, се намръщи и вътрешно изруга. Не се отличаваше с особена изисканост. Вчера Мата Арним по мъж Дуклейн, стопанката на този дом, ѝ направи забележка, че кухнята била запусната и че трябвало по-често да употребява разни миещи и чистещи препарати. Явно не е била в добро настроение.

Дерала придърпа стола, качи се, без да изуе разхлопаните си чехли, което, ако беше видно от Мата, щеше да предизвика бурна и безрезултатна караница, и се захвана да лъска вратичките на многострадалния шкаф.

Телефонът иззвъня.

По начало нейно задължение бе да вдига слушалката. Поколеба се, слезе от стола, постави на мивката гъбата и хукна към хола.

Там Сержо Дуклейн вече бе застанал до телефона. Изглеждаше бодър и радостен. От лицето му струеше ведрост и доброта. Пръстите на лявата му ръка барабаняха ритмичен марш по масичката.

— Слушам — каза той с приятния си глас.

През следващите няколко секунди лицето му бързо се промени. Посърна, Състари се. Изкриви се. Пожълтя. Сержо постави слушалката на мястото ѝ, направи две крачки встрани от масичката, пророни глух стон и се свлече безпомощно на пода, като дишаше често и затруднено.

Дерала се уплаши, но стисна устни и изтича веднага при него. Той вече не дишаше. Лицето му се беше сгърчило в болезнена гримаса. Тялото му потрепна за последно и затихна завинаги.

Тя не знаеше какво да прави.

Точно в този миг телефонът рязко иззвъня.

О ужас жената не вдигна веднага слушалката. Кой знае защо веднага свърза смъртта, а тя не се съмняваше, че Сержо е умрял, с разговора по телефона. Сви се в ъгъла на стаята и зачака сигнала да спре.

Два, три, четири...

Не издържа, преодоля страха си и се обади.

— Бъдете така добра, госпожо, и помолете Сержо Дуклейн да дойде на телефона — произнесе спокоен глас в слушалката.

— О, господине — почти проплака прислужницата, — стана нещастие. Господинът получи удар. Сега лежи на пода. Какво да правя.

— Веднага повикайте лекар!

Добре, любезни господине, само освободете моля телефона.

Тя така и не попита кой се обажда.

ДЕН ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТИ: Малко след закуска.

Този ден Дрейт реши да свърши замисленото. Обади се в службата и каза на дежурния, че ще закъсне около два часа. Облече се цивилен и излезе.

Вървеше по улицата и съсредоточено мислеше над предстоящия разговор. Май за десети път прехвърляше всички възможности. Външно изглеждаше спокоен, вътрешно кипеше. Страхуваше се от резултата, но съзнаваше, че трябва да го направи. Утре щеше да бъде късно.

Видя набелязаната отпреди телефонна кабина и бавно се насочи към нея. Беше празна. Влезе, затвори плътно вратата и навъртя номера...

Размени няколко думи и излезе.

В душата му нещо се пречупи. Гледаше света със зли очи.

ДЕН ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТИ: Между закуската и обед

Светът изглеждаше призрачен.

Шумът на големия булевард потъваше в душевната болка. Дрейт караше колата и инстинктивно спазваше уличните правила. Вътрешно беснееше. Външно бе леко пребледнял. Хората по тротоарите му изглеждаха като прозрачни силуети с размазани и лишени от всякаква индивидуалност лица.

Стигна нужната пресечка и като изчака търпеливо светофара да стане зелен, зави наляво и тръгна под голям зелен таван от преплетени клони. Свежестта на живота, дори притисната яко в каменните обятия на гигантския град в известна степен го успокои.

Но не премахна болката.

Спря малко встрани от главния вход на голямата и така позната сграда. Излезе от колата, тресна вратата и без да я заключва, тръгна. Миг по-късно се стресна. Към него се приближаваше човек, който точно сега никак не би искал да вижда.

— Драги Дрейт — изрече с тъжна усмивка шефът на Тайната служба, — отмъщението е приятна работа, но човек трябва да знае мярката. Вашият прекрасен зет днес е намерен мъртъв на пода до телефона. Изглежда някой е водил с него неприятен разговор. Казал му е нещо, което се е отразило много зле на нещастния човек. Получил е мозъчен удар. Е, след аутопсията, ако вие, неговите роднини, нямате нищо против, а аз се надявам, че ще е така, може да научим повече подробности...

Дрейт усети как невидима ръка го хваща за гърлото и почва да стиска силно. С мъка преглътна — заболя го, като че бе болен от силен грип. Едва сдържа желанието си да извади пистолета и да напълни пухкавото тяло пред него с оловни зърна и почти осезаемо усети бликаща кръв и солена миризма.

Притъмня му пред очите. Усети слабост в краката и с голямо усилие се задържа прав.

— Надявам се, че този злощастен случай ще е последен — Дрейт не уточни нищо повече.

Пухкавият шеф на Тайната служба го разбра по своему и му протегна съболезнователно ръка. Дрейт стисна щедрата на плът длан и за свое голямо учудване усети наистина приятелско ръкостискане, на което отговори естествено.

Нима се бе лъгал?

Но предупреждението звучеше ясно: повече не действай и ще те оставим на мира — теб и семейството ти. Е, последното не бе дори намекнато, но се подразбираше.

Иначе...

Погледна отдалечаващото се тяло на събеседника си. И преди го беше забелязвал, но сега се отрази невероятно ярко във възприятието му — този човек, въпреки пълнотата си и известната женственост в чертите си, притежаваше лека и пъргава походка на огладнял хищник, тръгнал на лов.

Тялото на Тайната служба се наведе и се пхна в тъмна кола, която с нищо не превличаше хорските погледи, но която можеше да издържи и пряко попадение на лек артилерийски снаряд.

Дрейт се сепна и погледна към входа на къщата. Тръгна към него.

Предстоеше му най-трудното...

ДЕН ЧЕТИРЕДЕСЕТИ

В апартамента Дрейт цареше тишина. Яркото слънце, което сега бе прогонило и намек от облаци по небето, осветяваше весело всяко кътче на кабинета. Собственикът му седеше зад бюрото си и с помръкнали очи възприемаше непривичната за него гледка — той почти никога не беше оставал тук през деня.

— Моите съболезнования... — започна Марти, но видя особения израз в очите на приятеля си, изтълкува го по-своему и млъкна объркано. — Нима?.. — произнесе с мъка той накрая.

Дрейт кимна потвърдително с глава. Така, без много думи, май беше най-добре.

ДЕН ЧЕТИРЕДЕСЕТИ: Вечерта

— Ти удовлетворен ли си? — запита Мила.

— Не, особено — отвърна предпазливо Марти.

— А Дрейт?

— Изглежда съкрушен.

Така каза Марти, видя в представите си отново седналият зад бюрото Дрейт и му се стори, че греши: гневни пламъчета се мятаха в очите на приятеля му. Тогава си помисли, че са отблясъци от слънцето...

Всъщност можеше наистина да греши...

ДЕН ЧЕТИРЕДЕСЕТ И ПЕТИ

Двете хрътки се разхождаха с безгрижен вид на лицата сред множеството и се държаха на разстояние от следения. Поддържащата ги кола бе паркирана в странична уличка и в нея седяха трима скромно облечени мъже с постни лица.

Клег се опита да открие своите двама помощника и с радост установи, че не ги забелязва. Самият той седеше на една пейка и оживено разговаряше с двете си съседки: възрастна жена и нейна доста по-млада приятелка. Те и не подозираха, че разговарят приятелски с най-опасния за правителството човек. Той им се усмихваше, възкличаваше и трябва да го признаем, изпитваше истинско удоволствие от собственото си речиво майсторство. А и темата го интересуваше — какво мислят обикновените хора за живота. Същевременно не изпускаше от око набелязания мъж.

Вътрешно изпитваше голямо безпокойство. Очакваше внезапни събития. Подобно нещо не можеше да продължи дълго. Този добродушен на вид чичко явно ставаше опасен, може би, все още имаше известно съмнение за това, за своите тайни господари, или поне ненужен. А при безпристрастен мозъчен разпит в някоя от тайните държави психолоaborатории...

* * *

Деглир изглеждаше като всеки друг път спокоен и изпълнен с вътрешна благодат и радост. Сутринта се събуди бодър, направи три-четири резки движения за доразбуждане и жизнен тонус, застана пред отворения прозорец и с пълни гърди вдъхна величието на Морето.

Бързо се приготви и излезе. Запъти се към парка „Дивен Вятър (вее твоите коси)“. Обзелото го празнично настроение, пък и защо ли всъщност да се оглежда(?), му попречи да забележи дамата мъже, които неотстъпно, макар и от разстояние, го държаха под око и под електронно наблюдение. А други двама се разхождаха уж с невинен поглед далеч зад тях, прикриваха ги за възможни изненади и бяха готови да ги сменят при първа необходимост. Още двама на вид съвсем безгрижно обхождаха съседната улица и биваха направлявани по

мобилен телефон с кратки кодирани сигнали.. А в близките улици три коли със седем души в тях осигуряваха координацията на цялата акция.

Винаги е било така — докато едни празнуват, други работят и дори не получават добри възнаграждения за това.

Преследваният не подозираше присъствието и на още трима души, които се интересуваха от неговата личност, но които никак не държаха да попаднат в полезрението на служителите от държавните тайни служби.

Мъжът не подозираше нависналите над него буреносни облаци и крачеше по улицата с вдъхновението на обикновения човек, който няма особени тайни, няма врагове, няма други желанија, освен да изживее драгоценният си живот спокойно и в собствено удоволствие, няма...

И не подозираше, че не е така!

В парка цареше празнично оживление. Възрастните се разхождаха насам-натам. Детски глъч огласяше алеи и площадки за игри. На подиума край Кристалното езерце духов оркестър извършваше последните си приготовления.

Появи се диригентът, махна с палката и бодър марш „Вей косите ми, ветре“ даде началото на празника.

Деглир се приближи до естрадата и се заслуша. Някъде в стройния ред на хармоничните звуци се вмъкна странен шум, предназначен единствено за него. Минаха доста минути преди трансформацията да се извърши. Външно си беше същият приветлив и добродушен човек, вътрешно... превърна се в инстинкт и фанатизирана злоба. От дълбините на подсъзнанието му се пробуди нова личност.

Той се усмихна мило на минаващата край него възрастна жена и погледът му внимателно опипа лице след лице на заобикалящите го хора. Вършеше го инстинктивно, по заложена в мозъка му външна програма; сам не знаеше кого да търси.

Мярна се търсеното лице.

В главата на Деглир започнаха странни процеси. Възбуди се. Незнайни досега думи изплаваха от подсъзнанието му и без да мисли и да може да се спре, ги завика на висок писклив глас. Разпали се. Пяна летеше от разчекващите се уста.

Хората около него уплашено се дръпнаха настрани.

В този хубав ден и прекрасен празник това действаше ужасно потискащ.

Деглир ревна поредна дума, изведнъж се хвана конвулсивно за гърлото, отметна назад глава, при което очите му блеснаха обезумяло и се свлече на земята.

Тялото му още продължаваше да се гърчи, когато мозъкът му умря напълно.

* * *

(Миг по-късно)

Само след части от секундата Клег схвана, че и последната нишка бе скъсана безвъзвратно.

Изпоти се.

— Да не ти стана лошо? — запита седналата до него бабичка.

— Какво нещастие! — измърмори Клег и посочи към събралата се тълпа. — Горкият човек! Точно днес ли трябваше да му се случи.

— Ще ида да видя — надигна се пъргаво бабичката и закуцука към тълпата.

Грег въздъхна облекчено. Всъщност не бива да седи повече така смирено на пейката. Може да привлече внимание с безучастното си поведение. Стана, тръгна към тълпата, където щеше да се загуби, и по пътя даде сигнал на двамата си съратника да се изтеглят.

Спомни си виковете на следения. От далечината думите се превръщаха в нещо неясно. За кого ли бяха предназначени?

На пръв поглед никой от присъстващите хора не беше си променил поведението, но някой явно беше задействан и след миг или повече щеше да поеме с тихи вълчи стъпки към посочената му цел...

Изираха го!

Обхвана го ярост и той реши да направи нещо, което бе в разрез с цялата теория и практика на тайната му дейност, нещо, което изрично забраняваше на своите хора...

ДЕН ЧЕТИРЕДЕСЕТ И ПЕТИ

В дни на траур трудно се чества празник. Но родовото право не признава изключения. „Дивен вятър“ открай време бе символ на възраждащата се природа и начало на нов жизнен цикъл. Наистина през последните няколко години роднините на Дрейт го празнуваха не особено шумно, но сега, след смъртта на такъв близък човек, сякаш почувстваха необходимост отново да се съберат заедно на този ден.

Фори пое грижите на себе си и свърши сам почти цялата работа. В имението край морето от ранни зори, преди още да лъхне „Първият дневен вятър“, заприиха гости. Шумни групи се разхождаха из алеите на парка. Весели деца с радостни лица тичаха, викаха и играеха където трябва и където не трябва.

Дрейт стоеше в стаята си и се разхождаше нервно насам-натам, като се насилваше да преодолее обхваналото го чувство за безсилие и обреченост. Често бе получавал болезнени удари от близки и далечни, но този път ударът бе невероятно болезнен...

Телефонът настойчиво иззвъня.

По инерция Дрейт вдигна слушалката и чу непознат глас:

— Дрейт Арним ли е?

— Да. Какво желаете?

— Звярът е на свобода и броди бесен по улиците на града. Пазете се.

Телефонът се затвори.

Дрейт постави бавно слушалката на мястото ѝ, замисли се над странното съобщение и постепенно установи, че отново възвръща привичната си форма. Но заедно с нея в него се всели и страхът; не толкова за самия него, колкото за близките му.

Опасността идва, а може би вече е тук!

Кой знае защо напълно повярва на съобщението. И почти не се съмняваше откъде иде опасността.

Вън свежестта на природата вдъхваше възвишени чувства. Дрейт помисли, че доброто често е невероятно уязвимо. Стисна юмруци, облече се, взе един пистолет, пхна го във вътрешния джоб на самото си и напусна стаята.

* * *

Хората се веселяха. И това го радваше. Хората оживено разговаряха. И това му допаднаше. Хората не спираха поглед върху него. И това му беше изгодно. Хората въобще не се интересуваха от него. И това го засягаше жестоко.

Все още вървеше с отмерената крачка на ловец по пътя към ловното поле. Всъщност намираще се в него, сред гъмжило от дивеч, който още не подозира опасността.

И това му доставяше истинско удоволствие.

Сега е кръгла нула, след малко — вестител и слуга на смъртта. В иначе здравото, но на вид обикновено тяло премина жестока тръпка. Представи си изненадата в очите на хората,

после прииждащия като вода от скъсан язовир вал на страха и настъпващата след това хаотична паника...

Ха! Той нямаше да убива. Задачата бе да всее всепроникващ страх в един човек и така за дълги години да му отнеме свободната воля и чувството за дълг. А ако нещо стане случайно... Такава ще е съдбата.

* * *

Марти излетя от стражевата стая така стремително, че се усети чак по средата на коридора, където шумът от празника достигаше приглушено. Добре че нямаше хора и никой не можеше да забележи тревогата му. Съвзе се, стегна се, походката му стана доста по бавна, плавна и скрито-пъргава като на хищна котка, готова всеки миг да връхлети върху мярнала се наблизно плячка. Постепенно овладя и лицето си — или поне така си мислеше, че в очите на другите трябва да изглежда радостно и леко насмешливо, с оттенък на благородно добродушие.

В парка се смеси с тълпата и с професионално безразличен поглед заглежда хората един по един. Налагаше се да го прави особено предпазливо — достатъчно бе някой да прояви дори лек намек на недоверие към „звяра“ и това да изиграе ролята на пусков механизъм.

И щеше да се възцари ужасът!

Мъж или жена, запита се той по едно време. Всъщност нямаше никаква полза от подобно обсъждане. Надяваше се да открие „звяра“ преди да е задействал механизмът на отмъщението и унищожението.

— Марти! — чу в ухото си гласът на Дрейт. — Отново е обади неизвестният благодетел. Посъветва ни да търсим човек, чието място днес не е тук.

— Че как ще го разпознаем? — отвърна троснато Марти.

— И осведомителят ни не знае — почти изсъска Дрейт. — та аз ли!

— Дали не ни разиграва?

— Може! Дори предпочитам да е така!

— Аз също.

— Търси!

Всъщност, и да има, и да няма „звяр“ трябваше да търсят. Марти не беше сам. Доста негови хора отдавна се бяха смесили с тълпата.

Минаха пет минути, мина половин час, от океана лъхна Дивния вятър и се заигра с косите на хората. Празникът продължаваше в непринудена обстановка.

Марти се прибра в охранителката.

— Дрейт — изрече той почти заповеднически, — намери начин и изведи жена си и децата извън имението...

— Не мога да го направя — отсече Дрейт.

— Защо?

— Това означава да...

— Разбирам те напълно — прекъсна го Марти. — Тогава поне усили охраната и.

— Направих го, доколкото е полезно и не се забелязва. Лично аз не смея да се покажа навън. Види ли ме „звяра“, сигурно веднага ще почне да стреля.

— Човек, чието място не е тук — промърмори Марти. — Раздвижи камерите. — заповяда той на дежурния техник. — Постарай се в тяхното полезрение да попадне всеки посетител. Може пък...

Минаха десетина минути.

— Знам, какво може да направим — стресна се Дрейт. Очите на всички в охранителката се обърнаха мигновено към него. — Аз ще изиграя ролята на примамка. Стръв. Ще изляза сред хората, но ще гледам да съм там, където те не са особено много. Около Беседката на фенерите сега няма почти никой. Ще тръгна натам. Вие ще ме подсигурявате. Дано яростта му се излее само върху мен. Надявам се и аз и той да останем живи.

Никой не каза нито „не“, нито „да“.

Уговориха подробностите.

Един по един охранителите излизаха и се смесваха с гостите, като се стараеха да се намират в близост до определените им места.

— Тръгвам! — изрече решително Дрейт.

— Успех! — пожела шепнешком Марти и с мъка видя как гърба на приятеля му напуска стаята.

* * *

Беседката навяваше спомени от миналото. Тук често беше играл като дете. Тогава тази простичка, но красива постройка още я нямаше. Дърветата, както и сега образуваха малка гъста горичка, в която той и останалите палавници по цял де прекарваха скрити от очите на възрастните.

Един ден се появи Сержо Даклейн. По време беше между неговата женитба за сестра му Мата и изчезването на баща му — най-радостният период в детството му. Поприказваха си, някак си се сприятелиха, допаднаха си и Сержо предложи да направят тук беседка. Хванаха се на работа и я свършиха добре.

Беседката се превърна в техен щаб.

А сега дърветата бяха пораснали — липсваше онзи тайнствен гъсталак, в който можеш да си представиш всичко.

Нямаше го вече и Серджо...

Дрейт нехайно вървеше към беседката и видът му (колко усилия му струваше това!) бе безгрижен като на човек, който се е отдал напълно на празника. Всяка крачка му се удаваше невероятно трудно. Оглеждаше се внимателно наоколо и очакваше всеки миг да долети смъртоносният изстрел.

За себе си не се боеше; смъртта често го беше гледала втренчено; боеше се за близките и поканените гости, някои от които почти сигурно щяха да си изпатят. Би вдигнал тревога, а това бе всъщност първия подтик, но поразмисли и се отказа: тогава в настъпилата паника и суматоха „звярът“ щеше да причини значително повече зло.

Мярна се лицето на баща му, не лицето на стария скитник, а лицето на зрелия и любещ баща, мярна се лицето на Сержо, мярна се лицето на Марти...

Последното не беше спомен — беше действителност.

Приятелят му почти тичаше към него и не скриваше нервната си възбуда.

— Кажи — посрещна го доста нелюбезно. Нали това идване не влизаше в сценария.

— Сетих се! — възкликна Марти.

— Какво? — не го разбра Дрейт.

— На кой не му е мястото тук!

— И кой е той?

— Полицаят! Роднината на онова момиче, Инга, от крайбрежния квартал, приятелката на един от терористите. Видях го сред тълпата, но едва сега се сетих, че...

— Прав си — съгласи се Дрейт и веднага изказа съмнение: — Да не е по служба тук?

— Не. Охраната е от мои хора. Полицай няма.

- Къде е сега?
- Изчезна някъде Обиколих наоколо — няма го. Май е започнал акцията.
- Предупреди ли хората си?
- Първо това направих.

* * *

Чувстваше като гол сред глутница акули. Липсваше му привичната тежест на пистолета. Добре съзнаваше, че не би прокарал през датчиците и далеч по малко желязо. Наоколо сновяха хора в празнични одежди и весело разговаряха и се смееха. Отдаде дан на парка и му се възхити, доколкото можеше да го направи.

Всички изглеждаха приветливи и любезни, но сред тях сигурно сновяха охранители. Опитва се да ги различи и може би успя. Няколко мъже — млади и на средна възраст, със стегнати фигури и жизнерадостни лица — се въртяха насам-натам, но никак си не взимаха участие в общата радост. Уж се усмихваха, а погледът им пронизваше.

Защо?.. Май нещо не беше наред...

Това не го обезпокои особено. Засега в нищо не можеха да го обвинят, нито...

Постара се да запомни лицата на пазителите и се захвана да следи придвижванията им. Да, подозренията му се оправдаваха — поне за повечето от тях.

* * *

Сред посетителите на празника се въртеше с радостно изражение на лицето Парки Матата, чието основно местожителство се намиреше в мрачните развалини на Изоставените докове. Там се движеше сред себеподобните си с невероятно изпокъсани дрехи — сега беше коренно променен; носеше чиста бяла риза и сив изгладен панталон, който му стоеше превъзходно. А в хитрата и груба душица на първо място се мъдреше мисълта нещо да докопа. Засега се задоволяваше с благата на трапезата; взимаше по някой сандвич и пийваше по чашка.

Уж гледаше да остане трезвен, а постепенно се разгорещи и започнаха да му прииждат далеч по-буйни мисли. Само грабеж не го задоволяваше. Търсеше подходяща жертва. Жертва с пари или...

С животинския усет на вечно гонен звяр разпозна повечето охранители сред тълпата и гледаше да не им попада в полезрението. По едно време, когато те се пораздвижиха, си помисли, че май ще е най-добре да вдига платната, но любопитството и обхваналата го от алкохола безумна смелост го подтикнаха да остане и въпреки всичко да опита щастието си. А то, поне в извършваните дивотии, беше винаги на негова страна.

Гръмна оркестъра Смесен хор на близкото училище поде старинната песен „Докато усецаш как Пролетния вятър развява твоята коса, ти си жив!“.

Хората се събраха около естрадата.

Парки Матата също се нареди да тръгне натам, но забеляза едно хубаво, с узрели форми момиче да се запътва към брега на морето. Въображението му мигновено се разигра. Пияният мозък се възпламени от желанието. Нищо не можеше да го спре в намеренията му. Прецени накъде отива момичето и тръгна уж в съвсем друга посока, но също към брега.

Движеше се нехайно, с елегантността на богат безделник. Стигна началото на склона. Надолу паркът преминаваше в изискана полудива гора с безброй пътечки. Доскоро голяма част от гостите се разхождаха тук и с удоволствие поемаха животворния мирис на зелено, на живот и цветя. Сега нямаше никой, или поне той не долови присъствието на никой, освен на момичето.

В мига, когато прецени, че скритите камери повече не могат да го виждат, тялото на Парки Матата прие дебнеща стойка, краката му запристъпваха с пъргавата тишина на първичен хищник.

Донасящият се от естрадата шум тук се възприемаше като фон и не потискаше естествените звуци. На стотина крачки напред някакво тяло раздвижваше храстите и това можеше да бъде само момичето.

Парки ускори ход.

Гъсталакът се разреци. Парки надникна към разкрилата се полянка. Момичето седеше на тревата и гледаше замечтано към морето.

Намираше се съвсем близо.

Тялото на Парки се сви за скок...

В този миг го съзряха очите на въоръжения вече звяр.

* * *

Звярът усети някой да се приближава — не по стъпките, а по раздвижваните безшумно клони, — прибра инстинктивно оръжието под дрехите си и се прикри зад гъст храст.

Човекът мина на три метра от него. Наистина се движеше се движеше невероятно предпазливо, но дъхът на алкохол го издаваше.

Отначало поиска да се отдалечи тихо и да продължи започнатата акция. После нещо в поведението на този човек го озадачи. Спря и се загледа с известна доза любопитство.

Парки Матата се стрелна към захласнатата в мечтите си девойка и я сграбчи яко и грубо, като лявата му длан притисна устните ѝ — така я лиши от единствената възможност да се противи и задържа гърчещото се тяло към пътеката, която водеше към морето. Завря иначе красивото си лице в косите на момичето и засъска заплашителни думи:

— Да не си гъкнала, миличка, че ще ти счупя нежното вратле! Хайде, зайче, мърдай бързо!

Трудно може да се опише какво стана в душата на задействания звяр. Онази хладна жестока решителност, която го водеше безпогрешно досега към набеязаната от друг цел, се премеси с нещо ново, излизашо от дълбините на душата му. В него се пробуди старият полицай и останалото извърши инстинктивно.

Парки така се бе вживял в близкото удоволствие, че и след като върху него връхлетя друго тяло, не осъзна веднага, какво става. Но когато бе съборен на земята и девойката се изтърколи на няколко крачки встрани, от гърдите му се изтръгна истеричен рев плячката бягаше!

Обърна се към нападателя и се встрещи от пронизващия го бесен поглед. В душата на цивилизованият дивак пръкна паника. Неволно се развика за помощ. Размаха напосоки ръце и крака. Един от бесните удари попадна в тялото на полицаия и спря за миг устрема му. Юмрукът му, който трябваше да парализира престъпника, само се плъзна по челото му.

Двамата се вкопчиха един в друг и се затъркаляха по земята.

Момичето изхлипа уплашено два-три пъти, схвана какво става, поиска да побегне, но като видя, че насилникът ѝ още не е победен и се съпротивлява отчаяно, сама се втурна във вихъра на схватката. Викаше за помощ и помагаше с каквото може на ненадейния спасител.

Оркестърът свиреше леки мелодии.

Такараса Мунгора се оглеждаше обезпокоено. Вече няколко минути напразно се оглеждаше да зърне дъщеря си Фанара. Не че се боеше за нея — просто такъв ѝ беше характерът; безпокоеше се за всичко и се стараяше това да не се забелязва; никак не ѝ се искаше да става за смях, но трудно преодоляваше вътрешните напори на душата си.

Добре че всички наоколо бяха на крака — така можеше незабелязано да търси дъщеря си. Обиколи масите — нямаше я, надзърна в двете игрални зали — същото, тръгна по алеите — и там я нямаше.

Къде ли се е дянало това момиче?

Запъти се към крайбрежието. Морето се показва през завеса от зелени листа. Леко се вълнуваше. Бели гребенчета на далечни вълни къдреха повърхността му.

Тогава чу вик. Разгневен вик!

Веднага позна гласа на дъщеря си. Нещо се беше случило! Краката на майката се разтрепериха. Хвана се за близките перила и следващите викове, сред които се намесиха и мъжки гневни гласове я доведоха до състояние на луда паника.

Развика се на свой ред.

И хората я чуха. Оркестърът спря да свири. Тълпата се раздвижи развълнувано. Няколко души избързаха при нея и я запитаха какво е станало. Тя посочи към брега и викаше нещо нечленоразделно. Всички хукнаха натам.

Настана смут и хаос.

Охранителите се объркаха. Бяха получили строги и точни указания. А сега нещата изведнъж се промениха. Някои от тях сметнаха, че е станало онова, което очакваха, и без да се замислят особено, хукнаха в посока на виковете.

Марти и Дрейт се смутиха.

— Виж! — възкликна Марти. — Жена ти отива към брега.

— И децата са с нея — пребледня Дрейт.

— Бързо след тях!

Така и те се оказаха влечени от порива на тълпата.

* * *

От началото на схватката бе изминала минута, а от порите на Парки потта бликаше и изнасяше от организма му солидни порции алкохолни пари. И с намаляване на опиянението в него се събуждаше трезвата му същност. Осъзнаваше, че трябва да избяга — само след малко това място ще бъка от хора и ще го заловят. После, на спокойствие, в нечий хладен и добре подреден кабинет с портрети по стените, ще му припомнят и други грехове.

Докато тези мисли минаваха през главата му, пробудилият се полицаи успя да нанесе два силни удара в областта на гръдния кош; за щастие не уцели забранената в бокса зона. Третият удар разтърси главата му и го заболя лявото ухо.

Парки изрева нещо, извърна се наляво и наистина летящият юмрук го настигна, но само се плъзна по дясната страна на челюстта — иначе щеше да лежи в безсъзнание на земята. Разяри се. И на свой ред изсипа бърза серия удари, наглед безразборни, но добре премерени и болезнени.

Полицаят изохка.

Скитникът се засили да го ритне.

От този страшен удар, насочен в корема, го спаси майката. Тя бе преодоляла обхваналата я слабост и с устрема на спасителница се бе спуснала по склона. Излетя преди миг на поляната и видя как Парки перна с opakото на лявата си ръка дъщеря й. Това я извади напълно от нерви и вля буйна ярост. Врхлетя върху насилника, блъсна го с тялото си, наруши равновесието му и така спаси полицаия, ако не от смърт, то поне от тежка контузия.

След нея заприиждаха и други хора. Около биещите се израсна истинска жива стена. Двама-трима охранители бързо се намесиха в схватката.

Парки се оказа хванат от множество ръце, които не му даваха възможност много да

шава. От устата му залетяха бесни ругатни, а очите му проблясваха зловещо, но в тях нямаше нито капка надежда.

Този път щастието му беше изневерило.

* * *

Хванатият престъпник ругаеше гневно и се дърпаше отчаяно. Той още не можеше да приеме прехода от неговия Рай в Ада. Двама охранители с труд го задържаха. Трети се опитваше да му надене белезниците. Всеки път като не успяваше го удряше с тях по слабините. Резултатът — още по-силни викове и по-резки движения.

Майката прегръщаше дъщеря си и плачеше с пълен глас; в него личаха нотки на задоволство от факта, че поне веднъж вечната ѝ тревога се бе оправдала.

Дъщерята още по време на схватката бе преодоляла уплахата си и сега се чувстваше неудобно в майчините прегръдки.

Всички, с изключение на Пари естествено, смятаха, че произшествието е завършило щастливо и си подхвърляха по някоя и друга дума.

Харникор се раздвижи. Изправи се с труд на крака. Олюля се. Няколко души услужливо се втурнаха да му помогнат. Сигурно щеше да падне, ако те не бяха го подхванали.

— Ударен е лошо — изрече възрастен мъж, с очила на носа и строг глас. — Аз съм лекар — представи се той. — Закарайте го на пейката и нека да легне. Може да има мозъчно сътресение. И по-внимателно...

Фанара се откъсна от ръцете на майка си и изтича при спасителя си. Хвана го за ръка и нежно я целуна. Харникор я изгледа и се усмихна. По нещо това момиче му напомняше за Инга.

— Колко си хубава и смела — с труд се изтръгна от устата му.

В следващия миг той сякаш се вкамени.

Хака Арним, жената на Дрейт, бързо слизаше по стъпалата на стръмната алея. След нея тичаха двете ѝ деца.

Очите на Харникор се изпълниха с гняв и злоба.

— Вълчетата трябва да умрат! — изсъска то.

Ръката му се стрелна към пистолета.

И нищо не би му попречило да застреля децата на Дрейт, ако някакъв вътрешен спазъм не бе обхванал тялото му.

Сякаш невидима сила го парализира.

— Не! Не мога да го направя! — за себе си викаше Харникор, а всъщност едва шепнеше. — Не бива да го правя. Те са...

Тялото му се изопна, сгърчи се на две и се отпусна безпомощно в ръцете на заобиколилите го хора.

Единствено Фанара чу думите му и разбра, че не всичко е наред, но ги скри дълбоко в душата си и не каза на никого.

* * *

Година по-късно Дрейт Арним сподели с жена си:

— За пръв и надявам се за последен път в живота си така се уплашиш, че изпаднах в паника. Вие вървите към смъртта, а аз с нищо не можех да ви помогна. Бяхте в неговите ръце. Тичах като луд! И стигнах късно. И до днес не мога да си го простя!

* * *

Дрейт Арним гледаше втрещено лицето на Харникор. Напетите мустаци, доста

опърпани от битката, не можеха да прикрият душевната му борба сам със себе си.

— Този път — изрече глас, познат досега само от телефона — доброто успя да надделее.

Дрейт се извърна. Човекът до него изглеждаше съвсем обикновено. А бе един от най-опасните хора на Архипелага.

— Благодаря — искрено каза Дрейт и се усмихна уморено.

— Изиграха ни! — процеди Клег. — Колко странно, сега сме съюзници...

— Никога няма да го забравя — изрече Дрейт.

— Знаеш ли... ще взема Харикор със себе си.

Дрейт го изгледа втренчено.

— Добре, само се постарай да му запазиш живота.

Миг по-късно Клег изчезна в тълпата. А двама души, доста обикновени на външен вид, подхванаха омекналото тяло на Харикор и го понесоха към една кола на паркинга.

ДЕН ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТИ

Десет дни по-късно кварталният полицай Харинкор с бодра стъпка се прибра вкъщи.

***

Същата вечер на Дрейт се обади по телефона и един познат глас изрече една-единствена дума:

— Нищо.

Затвори.

И последната нишка се беше прекъснала.

ДЕН ШЕСТДЕСЕТ И ТРЕТИ: ЕПИЛОГ.

Морето блестеше като сребърно блюдо с безкрайното си спокойствие. Само край брега лекият свеж ветрец твореше малки вълни, които милваха ситния пясък на плажа.

— Днес цял ден ще бъде тихо и спокойно — забеляза Марти, който стоеше прав в лодката с разкрасени крака и наблюдаваше с присвити очи хоризонта. — И прогнозата е такава!

— Сигурно ще наловим много риба! — възкликна Мила.

— Едва ли — възрази Дрейт, който работеше лениво с веслата, — в такива дни рибите си играят и не мислят много-много за храна.

Лодката отбягна два стърчащи, покрити с мъх камъни, мина през тясно проливче и навлезе в познатото ни заливче, където заби нос в пясъка на малкото плажче. Хората веднага напуснаха лодката.

Марти с няколко скока се озова на върха на най-високата скала и се огледа. В дъното на залива, върху издадената в морето канара се кипреше вилата на Дрейт. Тя беше единственият белег на цивилизованост в тази местност. Брегът и виждащата се част на земята пораждаха с първичната си хаотичност.

— Драги Дрейт — викна Мила, — така, както го каза преди малко, май ще си умрем гладни на тази дива скала.

— Драга Мила — отвърна Дрейт, — ние се надяваме на тебе. Един приятел, който броди наблизо ми подшушна, че си била спец в подводни лов. Тук е развъдник на харниши (моруноподобни риби), някои достигат метър и половина, не нападат хора, макар за тях да се разказват какви ли не страшни истории.

— Сега разбирам, защо взе всички тези съоръжения. Значи аз трябва да се грижа за прехраната ни!

— С удоволствие се оставяме на твоите нежни ръце.

Тя бързо надяна плавниците, постави маската на лицето си, сграбчи подводния арбалет и се гмурна с главата надолу в морето.

Марти и Дрейт разтовариха лодката и подготвиха скарата за бъдещия лов. Наистина, не минаха и петнадесет минути, когато морето близо до скалите се развълнува, показа се главата на Мила, която теглеше след себе си доста голяма риба.

— Приятели! — каза Дрейт Арним, когато импровизираната трапеза беше готова, и те бяха насядали около нея. — Днес аз ви поканих на гости не толкова да прекараме добре и да се нахраним с даровете на морето, колкото да дам някои обяснения около събитията, които така много ни вълнуваха през последните дни и седмици. Трябва да ви призная, че доста се колебах, преди да го направя. Дори и сега ме мъчат съмнения. В нашето несъвършено общество определени знания са потенциална смъртна заплаха. Доста размишлявах и накрая се реших да споделя с вас онова, което продължава да ме мъчи...

Той млъкна. Дългото му и гъвкаво тяло се изопна и застана за миг д стойка слух и съзерцание. Очите му загледаха нейде в морето. Изглеждаше спокоен и дори безразличен. Но мястото, където се намираше сърцето, видимо се вълнуваше.

— Вече споделих с вас, че моят зет Серджо, съпруг на сестра ми Мата, се оказа тайнственият координатор на цялата тази история. След неуспеха с племенника на Сара Битала, когато метнахме с Марти, че сме свели проблема до класическата криминална загадка на ограничения брой замесени хора, изведнъж се оказахме отново извън нея. Тогава изпитах бяс и безсилие. Но един ден прочетох статия на известния ни журналист Рекол. Отначало ми се прииска да го набия, после се замислих и извлякох нещо от статията, което и автора не си е представял за възможно...

— Какво? — поинтересува се Марти.

— Елементарността на загадката, на числовата мистика. Сякаш беше взета от някаква детска играчка. Тогава си спомних откъде аз съм я научил. И мисълта ми потече в нова посока...

— Слушаме те внимателно.

Слънцето се беше вдигнало почти до зенита и обливаше всичко под себе си с обилна и свежа светлина. Морето, гладко и спокойно като току-що нахранена акула, блестеше в най-различни зеленикави оттенъци.

Дрейт гледаше нейде към хоризонта и усещаше сърцето си да бие тревожно. Стресна се и заговори отново с равен и сдържан тон, в който се криеше дълбока мъка:

— Баща ми вече беше изчезнал. Моите братя и сестри се занимаваха с мен, но някак си несистематично. Живеех ту при един, ту при друг от тях. Сприятелих се с чичо Сандро, мъжа на Мата, моята сестра. Често се занимаваше с мен, беше умен, математик по призвание и техничар по умения. Може би единственият от семейството, който предпочиташе природата пред обществото. От него научих онази загадка.

— А-ха! — възкликна Мила.

— Защо я е използвал? — учуди се Марти. — Та това си е следа!

— Точно затова. Наистина мога само да предполагам... Неговото второ „аз“ по някакъв начин е осъзнало истинската си природа. Пряко не е бил в състояние да се противопостави — бариерата на ценностите, болеви прагове и т.н. Вградил е гатанката в плана за нападението над Жен Мартисон. Това е бил знак за мен. Съжалявам, че го разкрих толкова късно.

— И ти го уби! — с ужас викна Мила.

— Не. Той не просто ми праснаше знак. Той викаше за помощ. И аз я подготвих. Научих

се как да пробия бариерите на второто „аз“ и как да го неутрализирам. — Дрейт стисна силно юмруци. — Аз го обичах. Знаех, че е модифициран, че го прави против волята си, против съвестта и своите разбирания...

— И? — не издържа Марти.

— Изпревариха ме! Минути преди да му се обадя, някой е произнесъл по телефона паролата за саморазрушаване.

Настъпилото тежко мълчание в този прекрасен ден „звучеше“ направо зловещо. Мила беше пребледняла и застинала в неудобна поза. Марти мърдаше устни, но не се осмеляваше нищо да произнесе. Единствено безбройните птици в небето и по морето, грачеха необезпокоявани волните си песни, заети от всекидневни грижи.

— Уви! И аз както повечето възрастни хора съм забравил детските си години, отдавнашните преживявания. Сетих се — но явно е било късно.

Дрейт млъкна. Беше успял да се овладее. Дори лицето му си възвърна нормалния цвят.

— Така много исках да го спася — прошепна той.

Приятелите му мълчаха като зашеметени.

— Дълго време се съмнявах, дали трябва да ви уведомя за този развой на събитията. Понякога неведението е спасително. От друга страна забелязах, че премълчаването води до недоверие към мен. Не, Марти, усетих го! В края на краищата, рекох си, ние отново се оказахме в началото на пътя. Победиха ни, Мила, победиха ни!

Той си пое дълбоко въздух.

— Когато бяха като луд към къщата на чичо Серджо, на входа ме пресрещна шефа на Сигурността и с благия си начин на говорене ме посъветва, че съм стигнал далече по пътя на отмъщението и е време да спра. Напомни ми, че имам семейство, жена, деца, на които трябва да обръщам повече внимание.

— Гледай ти! — тихо възкликна Марти и се намръщи.

— Така неофициално ни предложиха мир. Смятам да го приема и вас ви съветвам да се присъедините към мен.

— Та те вече го нарушиха! — възкликна ядно Мила.

— Ние сме като на длан — измърмори Дрейт.

Известно време и тримата мълчаха. Накрая Мила се размърда и почти весело предложи:

— Друга възможност имаме ли?.. Нямаме, нали така! Значи приемаме. Засега.

Всички се разсмяха. Настроението изведнъж се промени и стана ведро като слънчевия ден.

— Дрейт, та ние не сме победени! — възкликна Марти. — Вярно, не сме и победители. Най-важното — ние не им се подчинихме.

— Могат отново да опитат!

— Нека, за свободата си ще се борим докрай.

— И аз — присъедини се Мила.

— Съгласен съм — изрече Дрейт.

Обстановката постепенно се успокои. Стана им дори весело. Мила скочи на крака, викна нещо членонеразделно, нещо диво, хвана Марти за лявата ръка, а Дрейт за дясната ръка и ги потегли след себе си към морето. Тримата бухнаха във водата, която се разлетя на безброй бели пръски, и радостно заплаваха.

Така мина около час.

Когато отново се настаняха около огъня всички дишаха тежко и уморено. Очите им светеха възбудено.

— Приятели — започна Дрейт със сериозен тон, — последните няколко дни се държах

доста странно. Сигурно съм ви засегнал. Сега ви разкрих причината и ви моля за извинение.

Мила изведнъж скочи, изтича до Дрейт, здраво го прегърна и разцелува.

— Драги братовчедо — поде тя и се обърна към Марти, — скъпи съпруге, зная, че вие двамата преживяхте много, и това явно се е отразило зле на мисловните ви способности. Трябва да ви призная нещо: аз сама се поразмислих и докато вие гонихте призраци и опасни зомбита, аз се захванах с търсене на съкровища.

— Какво? — викнаха едновременно двамата приятели.

— Добре чухте. Търсих съкровища. Императорските. Хрумна ми една идея. Дрейт, нашият скъп общ дядо, за когото аз доскоро и не подозирах, се е срещал с баба и изглежда я е обичал. Предположих, че сигурно ѝ е имал доверие. Тогава защо да не е поверил на нея скъпоценностите. Добро хрумване, нали? Отидох в старата ни къща и направих обиск по всички правила на изкуството. В един стар и прашен сандък на тавана намерих това.

Тя изтича до лодката и донесе претърпаната си раница. Когато я изсипа на одеалото заблестяха хиляди звезди след бял и слънчев ден.

Двамата приятели гледаха смаяни искрящите скъпоценности.

— Какво ще ги правим?

Въпросът излетя от три страни.

— Дрейт? — запита Мила.

— Колебая се.

— Марти? — продължи Мила.

— Нека да помисля.

— Аз? — запита се жената.

— Аз предлагам да ги дадем на музея — усмихна се ведро Мила.

— Май така ще е най-добре.

— Така неизвестният ни противник ще разбере, че нещо е постигнал и нищо не е получил.

Марти се намръщи и замисли.

— Какво ти стана?

— Дрейт знаеш ли, аз постепенно почвам да смятам, че тези, които са отвлекли баща ти, и тези, които ни преследваха, са различни хора. Различни групи. С различни интереси.

— И?

— По-скоро неизвестният противник е искал ние да разкрием първите.

— Странен способ.

— Но възможен.

— Момчета! — викна Мила. — Стига варианти. Утре. Вдругиден. Или по-нататък с удоволствие ще размишляваме. Нека сега се веселим. И лошото примирие е далеч по-хубаво от добрата война.

По обяд птиците хвърчаха високо над гладкото море и с настървение се стрелкаха надолу да ловят риба. Слънцето грееше весело, въздухът беше свеж, просторът към хоризонта — прозрачен и ясен, а брегът — все така живописен и животворен. Денят беше прекрасен. Само бъдещето изглеждало мъгливо и опасно.

---

*Красномир Крачунов е известен преводач и автор на научно-фантастични романи, повести и разкази, носител на награди.